

ΘΡΥΛΟΙ & ΟΝΕΙΡΑ

Ιστορίες Φαντασίας

 SKILLBOX
E-LEARNING EDUCATION

Πρόλογος

Απόκοσμα περάσματα, αχαρτογράφητες διαδρομές και ανεξερεύνητες πύλες. Έντεκα διηγήματα ανοίγουν δρόμους σε κόσμους όπου οι θρύλοι ξυπνούν και το αδύνατο παίρνει σάρκα και οστά. Κάθε ιστορία είναι μια μοναδική εμπειρία, μια βουτιά στη μαγεία, το μυστήριο και τις ανατροπές, όπου η φαντασία δεν έχει όρια.

Οι δημιουργοί αυτών των ιστοριών, νέες και φρέσκες λογοτεχνικές φωνές, άφησαν τη φαντασία τους ελεύθερη για να συνθέσουν μια συλλογή που γεννήθηκε μέσα από το online σεμινάριο του [Skillbox.gr](https://www.skillbox.gr), «[Λογοτεχνία του Φανταστικού](#)», υπό την καθοδήγηση του συγγραφέα και μεταφραστή **Κυριάκου Χαλκόπουλου**. Είστε έτοιμοι να χαθείτε σε αυτούς τους μυστηριώδεις κόσμους και να ζήσετε τη μαγεία που ξεδιπλώνεται σε κάθε σελίδα; Οι ιστορίες είναι εδώ για να σας ταξιδέψουν. Ας ξεκινήσει το ταξίδι!

Περιεχόμενα

Βότσης Νίκος – Ο Νεοφερμένος

Λαμπροπούλου Μαρία – Ψυχές

Βαλίνα Θέμελη – Καφενείο « Η Αύρα»

Κωνσταντίνος Πανάς – Ο Δαίμονας του Μαντ

Τάσος Γαβριελάτος – Ένας άλλος κόσμος

Βαρδαλή Χρυσούλα – Πραγματικότητα ή όνειρο

Κακάτσιου Μαρίνα – Η Απειλή

Καμπάνης Απόστολος – Ταξίδι στο Χωριό Περτούλι

Κούτσικος Γιάννης – Ο Τελευταίος Δράκος

Σοφία Μαρέλλα – Μια Όμορφη Μέρα

Τασιούλη Ελένη – Ο Άρχοντας

ΒΟΤΣΗΣ ΝΙΚΟΣ

Ο Νεοφερμένος

Όλοι στο μικρό ψαροχώρι μιλούσαν για τον παράξενο νεαρό, που είχε έρθει να εγκατασταθεί στον ήσυχο αυτό τόπο. Είχε αγοράσει το παλιό και επιβλητικό αρχοντικό που βρισκόταν λίγα χιλιόμετρα έξω από το χωριό, στην όμορφη κι ερημική παραλία που οι κάτοικοι ονομάζουν Ξανθομαλλούσα. Έτσι την είχαν ονομάσει λόγω της εκτυφλωτικής χρυσαφένιας άμμου της. Αγκαλιασμένη από γλιστερά βράχια, σκεπασμένα με γκριζοπράσινα φύκια, με τα πεύκα ν' απλώνουν τις σκιές τους σαν μανδύες το δειλινό, και με τον παφλασμό των κυμάτων στην ακτή, η Ξανθομαλλούσα έμοιαζε με τόπους που υπάρχουν μονάχα στη φαντασία των λίγων εκείνων με το παράδοξο χάρισμα να βλέπουν πράγματα κρυμμένα από τα μάτια των ανίδεων, πράγματα υπερφυσικά, ποτισμένα από τη μυστηριακή και ανεξήγητη γοητεία του Μυστηρίου και του Αγνώστου που βρίσκεται πέρα από τα όρια της καθημερινότητας.

Για τους απλούς ανθρώπους του χωριού, όμως, το μυστήριο ήταν ο ίδιος ο νεοφερμένος. Κανείς δε γνώριζε τους λόγους που τον είχαν ωθήσει στην απομόνωση και τη μοναξιά. Γιατί αυτή την εντύπωση έδινε, όταν τον έβλεπαν να διασχίζει το πλακόστρωτο δρομάκι της πλατείας. Του μοναχικού και λιγομίλητου. Όσοι προσπάθησαν να του πιάσουν φιλίες, δέχτηκαν μονάχα μια ευγενική άρνηση. Η φωνή του ήταν γαλήνια και καλλιεργημένη και το πρόσωπό του έμοιαζε να το κατοικεί μια παράξενη θλίψη και μελαγχολία. Τόση ήταν η θλίψη του ώστε οι περισσότεροι διαισθάνθηκαν την απροθυμία του για φιλίες κι εγκατέλειψαν κάθε προσπάθεια να τον γνωρίσουν, αν και τον έβλεπαν δυο φορές την εβδομάδα, όταν ερχόταν για προμήθειες. Η περιέργεια, πάντως, ρίζωσε για τα καλά στη σκέψη των κατοίκων και το μυστήριο που περιέβαλε τον άγνωστο επισκέπτη του χωριού τους άρχισε να μεγαλώνει ανάμεσα στους πιο περιεργούς από τους ντόπιους.

Ο νεαρός άντρας είχε έρθει από πολύ μακριά. Στην ψυχή του έκρυβε μια πονεμένη ιστορία. Είχε αλλάξει πολλές φορές κατοικία όλον αυτό τον καιρό, σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια ν' απαλύνει τον πόνο της καρδιάς του. Επέλεγε πάντοτε μέρη απόμερα και ήσυχα, σαν κι αυτή την παραλία. Συνήθιζε να ξυπνάει νωρίς το πρωί, όταν ο ήλιος ξεπροβάλλει δειλά για να σηματοδοτήσει την έναρξη μιας νέας μέρας, βάζοντας πύρινη φωτιά στον ουρανό. Πάντοτε έγραφε αυτή την ώρα και τελείωνε το μεσημέρι, καθισμένος στο δρύινο τραπεζάκι, στη σκεπασμένη από κισσό βεράντα. Δίπλα του ακουμπούσε μια παλιά φωτογραφία, φαγωμένη από την τλαιπωρία, που απεικόνιζε μια κοπέλα. Ίσως για να μη νιώθει εντελώς μόνος. Μια γλυκιά κοπέλα, με αθώο χαμόγελο και πρασινογάλαζα μάτια, μια ανάμνηση ευτυχισμένων ημερών, μια παλιά αγάπη, τη μοναδική του.

Από χρόνια διωγμένη πέρα από τα σύνορα αυτού του Κόσμου, από χρόνια νεκρή. Σε μια ερημική παραλία σαν κι αυτή βρήκε το θάνατο, που την αγκάλιασε με τα χέρια του μεταμορφωμένα σε σκοτεινά κύματα, και την τράβηξε στο βυθό του Χάους, μια νύχτα φεγγαροφωτισμένη, μια νύχτα που κάποτε ανήκε στους ερωτευμένους και στους αθώους. Απαρηγόρητος εκείνος την αναζητούσε σε κάθε έρημη και στοιχειωμένη από ομορφιά παραλία, μάταια όμως. Δεν ήθελε να σταματήσει. Τώρα πια αυτός ήταν ο σκοπός της ζωής του, κι ας τον είχαν αποκαλέσει τρελό και ονειροπαρμένο.

Έτσι και τώρα, στην Ξανθομαλλούσα, όταν αρχίζει να σουρουπώνει, παίρνει το μονοπάτι και πηγαίνει στην ακτή, όπου κάθεται ώρες ολόκληρες και αγναντεύει το πέλαγος. Το μυαλό του ανασύρει από τα ξεχασμένα υπόγειά του αναμνήσεις, στιγμές χαράς με την αγαπημένη του.

Προσπαθεί να επικοινωνήσει μαζί της, να τη νιώσει ξανά κοντά του, να ζεσταθεί από τη φλόγα του άσβεστου έρωτά της. Εύχεται να μπορούσε να γκρεμίσει τα σύνορα του Αλείρου, του Χώρου και του Χρόνου και να τη δει, να ζήσουν μαζί στην αιωνιότητα του δικού τους άστρου. Αισθάνεται η μαγεία να αναβλύζει από κάθε κόκκο άμμου στην ακρογιαλιά, να εξαπλώνεται με τα κύματα του νερού και του αέρα, αλλά όταν πάει να την αγγίξει χάνεται στον στρόβιλο του Χρόνου. Έτσι, απογοητευμένος, παίρνει τα μεσάνυχτα το δρόμο του γυρισμού, δίχως να φοβάται τις σκιές της νύχτας, για να βυθιστεί στον ύπνο της λήθης που έχει γίνει τόσο ευεργετικός. Οι μέρες έρχονται και φεύγουν, χωρίς να σκοτίζονται για τους ανθρώπους, αυτός όμως πάντα στην ακρογιαλιά, αναζητεί την κοπέλα του που χάθηκε για πάντα. Ψιθυρίζει μόνος του, της μιλάει σαν να βρίσκεται δίπλα του, αλλά δεν μπορεί να κάνει τίποτε άλλο. Όμως η αποψινή βραδιά είναι διαφορετική. Αισθάνεται την αλλαγή στην ατμόσφαιρα, μπορεί να τη μυρίσει, να την αγγίξει. Είναι πλέον βέβαιος ότι αυτό το απόκοσμο μέρος είναι το σωστό, αυτή η βραδιά ευνοϊκή. Η μαγεία έχει εισχωρήσει στον τόπο και τον έχει πλημμυρίσει με τη δύναμή της. Κι όταν, καθισμένος στη χρυσή άμμο, σκύβει το κεφάλι, για να μπορέσει να πιστέψει στο αδύνατο, ακούει μες στη σιωπή της καρδιάς του έναν σιγανό παφλασμό, που τον κάνει να κοιτάξει τη θάλασσα που τόσα μυστικά του έχει κρατήσει στα αιώνια βάθη της. Κι εκεί τη βλέπει, στο τελευταίο αντιφέγγισμα του ήλιου. Ξέρει ότι δεν είναι παραίσθηση, και το μόνο που επιθυμεί είναι να την αγκαλιάσει θερμά και να τη φιλήσει.

Η μορφή που ξεπροβάλλει από τη θάλασσα είναι φτιαγμένη από το υγρό στοιχείο και μοιάζει με απομεινάρια ενός αρχαίου κόσμου, με νεράιδα που κατοικεί στη φύση. Μπορεί να κοιτάξει μέσα της, αλλά δεν το κάνει. Το βλέμμα του καρφώνεται έκπληκτο στα μάτια της, όπου τόσες φορές είχε ταξιδέψει, ανακαλύπτοντας την αγάπη. Η καρδιά του πάλλεται σαν φρενιασμένη, καθώς η θαλάσσια οντότητα τον πλησιάζει. Όταν βγαίνει στην ακτή, ο νεαρός πετάγεται όρθιος να την προϋπαντήσει και προσέχει ότι εκείνη δεν αφήνει χνάρια στην άμμο. Στέκεται αντίκρυ της, αλλά δεν μπορεί να άρθρώσει λέξη. Αυτή η σιωπή τον τρελαίνει, κι όταν πάει να φωνάξει από χαρά, η γυναίκα της θάλασσας, το άλλο του μισό, υψώνει το υδάτινο χέρι της και τον ακουμπάει στο μέτωπο.

Κάτι συμβαίνει τότε. Αυτή η επαφή με τη νύμφη της θάλασσας, που στα άκρα της κρύβει την παγωνιά του βυθού, τον ταράζει συθέμελα. Το μυαλό του κατακλύζεται από έναν απέραντο ωκεανό εικόνων, από αναμνήσεις των στιγμών που έχει ζήσει με την κοπέλα του, στιγμές χαράς αλλά και λύπης. Το σώμα του βρίσκεται στη γη, ο νους του όμως γυρίζει στο παρελθόν που τόσο ποθούσε να ξαναζήσει. Μια αιωνιότητα σ' ένα λεπτό. Ένα λεπτό σε μια αιωνιότητα. Όλα και τίποτα. Για πάντα. Μια στιγμή – ή μήπως χρόνια – αργότερα, το όραμα σβήνει σαν αστέρι το ξημέρωμα. Κάτι έρχεται, κάτι πλησιάζει. Ένα κύμα σκοτεινό, που καταπίνει την ύπαρξη του. Αντί να προσπαθήσει να φύγει, το υποδέχτηκε.

Το επόμενο πρωί ένας περαστικός, ένας γέρος ψαράς, βρήκε το άψυχο σώμα του νεαρού. Κειτόταν εκεί που σκάει το κύμα, ποτισμένο από την αλμύρα και το χώμα. Αυτό που έκανε το γέροντα να απορήσει ήταν η γαλήνια έκφραση στο πρόσωπο του. Τέτοια έκφραση στο πρόσωπο του νεαρού, δεν την είχαν ξαναδεί. Γι' αυτό και το μυστήριο πυκνώνει. Η Ξανθομαλλούσα έχει καλυφθεί μ' ένα πέπλο μυστηρίου, σημαδεμένη απ' αυτό το γεγονός.

Όσο για το νεαρό, έχει βρει την ευτυχία. Όχι εδώ στη γη, αλλά σ' ένα λαμπερό άστρο, όπου ο Χρόνος δε μετρά κι είναι μαζί με την αγαπημένη του. Τώρα θα ζει μαζί της, χωρίς να νοιάζεται για τίποτε άλλο.

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑ

Ψυχές

Στο σπίτι επικρατούσε ησυχία. Ήμουν μόνος τις τελευταίες τρεις ημέρες. Σηκώθηκα από το κρεβάτι και ντύθηκα. Έβαλα τα παπούτσια μου και βγήκα στην μπροστινή βεράντα. Πρέπει να είναι η πιο ζεστή ημέρα του καλοκαιριού, σκέφτηκα και ξεκίνησα να κατεβαίνω τα σκαλιά.

Δεν είχα διάθεση να δω κανέναν από τους φίλους και τους γνωστούς μου.

Ξεκίνησα να περπατάω στο μονοπάτι που οδηγούσε έξω από το χωριό. Ήθελα να μείνω μόνος μου.

Περπάτησα αρκετή ώρα, χαμένος στις σκέψεις μου. Τα βήματά μου με οδήγησαν στους πρόποδες του λόφου. Ένιωσα ξάφνου κουρασμένος και έκατσα κάτω από την σκιά ενός δέντρου. Φύσαγε ένα νωχελικό καιτό αεράκι που μου χαίδευε το πρόσωπο. Έκλεισα τα μάτια, ακούμπησα στον κορμό του δέντρου και αφέθηκα.

Επανεφέρα στη μνήμη μου την χθεσινή μέρα, που αποφασίσαμε να πάμε στον παλιό νερόμυλο με τους φίλους μου για να αράξουμε. Οι γονείς μου μού είχαν απαγορέψει να πηγαίνω εκεί, αλλά θα φαινόμουν δειλός εάν δεν τους ακολουθούσα. Δεν μπορούσα να καταλάβω για ποιο λόγο μου απαγόρευαν να πηγαίνω εκεί.

Κάθε φορά που ερχόταν η κουβέντα για τον νερόμυλο μια παγωμάρα απλωνόταν στον χώρο. Μια αμηχανία και ένας εκνευρισμός. Συνήθως έκοβαν απότομα την κουβέντα χωρίς πολλές εξηγήσεις.

Καθώς ατένιζα το λιβάδι γύρω μου, χαμένος στις σκέψεις μου συνειδητοποίησα ότι κάτι έλειπε. Κάτι απροσδιόριστα περίεργο συνέβαινε. Όλα ήταν γαλήνια, όλα ήταν ήρεμα μα ένιωθα ότι κάτι δεν είναι σωστό στην εικόνα που είχα μπροστά μου. Και ξαφνικά κατάλαβα, γύρισα το κεφάλι κοιτώντας έντονα γύρω μου, τα χορτάρια, τον ουρανό, και τελικά το δάσος που υψωνόταν από πάνω μου. Σαν να προσπαθούσα να ακούσω με τα μάτια μου.

Δεν υπήρχε κανένας ήχος, τα τζιτζίκια δεν ακουγόntonτουσαν, τα πουλιά δεν κελαηδούσαν. Ακόμα και τα μικρά ζώδια που σέρνονται στην γη ήταν ακινητοποιημένα. Όχι, για την ακρίβεια δεν υπήρχαν. Σαν να κρύφτηκαν από κάτι ή κάποιον.

Πετάχτηκα πάνω και έπιασα τα αυτιά μου. Προσπάθησα να τα πιέσω και να τα αφήσω πάλι μήπως και είχαν πρόβλημα. Μα τίποτα. Υπήρχε μόνο αυτή η εκκωφαντική σιωπή που σου τρυπάει τα τύμπανα.

Άρχισα να περπατώ αργά, στριφογυρνώντας γύρω από τον εαυτό μου και ανεβαίνοντας τον λόφο. Ξαφνικά ένιωσα μάτια να με παρακολουθούν, να εξετάζουν την κάθε κίνησή μου. Κοντοστάθηκα και γύρισα να κοιτάξω πίσω, μα εκτός από την απουσία ήχου, όλα έμοιαζαν φυσιολογικά. Συνέχισα να ανεβαίνω τον λόφο και το δάσος γίνονταν όλο και πιο πυκνό, βήμα βήμα. Τότε τα είδα. Τρία μαύρα κοράκια κάθονταν στα μεσαία κλαδιά ενός γέρικου δέντρου και ακίνητα με κοίταζαν με τα μαύρα γυάλινα μάτια τους. Το μεσαίο κοράκι είχε μια λευκή λωρίδα κατά μήκος των φτερών του. Περίεργο.

Έμεινα ασάλευτος, έχασα την αίσθηση του χρόνου, σαν σε ολόκληρο το σύμπαν να είχαμε μείνει μόνο τα κοράκια και εγώ. Προσπάθησα να κάνω πίσω. Ξαφνικά ένιωσα την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά, τις φλέβες μου να διαστέλλονται, ήθελα να κάνω εμετό. Ο πανικός με κατέβαλε έτσι όπως ακίνητα με παρατηρούσαν και άρχισα να οπισθοχωρώ. Δεν

ήθελα να τους γυρίσω την πλάτη, μα ταυτόχρονα ήθελα να τρέξω μακριά. Το βλέμμα τους αν και κενό, διαπερνούσε την ψυχή μου και τότε σαν μια καλοδουλεμένη χορωδία άρχισαν και τα τρία να κράζουν.

Το δάσος ήταν σκοτεινό, δεν το διαπερνούσε καμία ακτίδα ήλιου. Τα δέντρα ξαφνικά έγιναν γκρίζα, σχεδόν μαύρα και τα ένιωθα να γέρνουν απειλητικά προς το μέρος μου, να σκύβουν βγάζοντας ήχους απόκοσμους. Τα κλαδιά τους γεμάτα τριξίματα απλώνονταν γύρω μου και με έκλειναν σε ένα κύκλο χωρίς αρχή και τέλος. Κυλιόμουν στο έδαφος ασφυκτιώντας από το σφίξιμο των κλαδιών, προσπαθούσα να ελευθερωθώ κάνοντας σπασμωδικές κινήσεις, μα τα κλαδιά με κρατούσαν γερά στο έδαφος.

Τρόμος με κατέκλυσε και τότε άκουσα το βουητό από χιλιάδες κρωξίματα. Τα κλαδιά από τα δέντρα γύρω μου γέμισαν με μαύρα κοράκια. Χιλιάδες μάτια ήταν στραμμένα πάνω μου, σαν να με έκριναν, και να με δίκάζαν.

Κατάφερα επιτέλους να σπάσω κάποια κλαδιά. Σηκώθηκα και άρχισα να τρέχω, να τρέχω όλο και πιο γρήγορα παρακαλώντας τα πόδια μου να μην λυγίσουν. Προσπαθώντας να σπάσω τα υπόλοιπα κλαδιά που ένιωθα να με πνίγουν στη μανία τους να διαπεράσουν την σάρκα μου. Τα χέρια και τα πόδια μου γέμισαν αίματα από τα γδαρσίματα.

Φτάνοντας στα ριζά του λόφου, σκόνταψα σε μια μεγάλη τετράγωνη πέτρα και έπεσα. Προσπάθησα να σηκωθώ μα το δεξί μου πόδι δεν με βαστούσε. Έστρεψα το κεφάλι μου πάνω από τον αριστερό ώμο και κοίταξα πίσω μου έντρομος. Όλα έμοιαζαν φυσιολογικά, για ακόμα μια φορά.

Τέντωσα τα αυτιά μου και μια αγαλλίαση με πλημμύρισε καθώς οι γνωστοί ήχοι του καλοκαιριού είχαν επανέλθει.

Ξεκίνησα να κατεβαίνω προς το χωριό, ασθμαίνοντας και κουτσαίνοντας. Κοίταξα τα χέρια και τα πόδια μου μα δεν υπήρχε ίχνος αίματος, μήτε μια μικρή γρατζουνιά. Στάθηκα και έπιασα το κεφάλι μου με τα δύο χέρια, το κούνησα δύο, τρεις φορές αριστερά δεξιά προσπαθώντας να καταλάβω τι είχε συμβεί.

Μήπως με είχε πάρει ο ύπνος και όλα αυτά ήταν ένα όνειρο, ένας εφιάλτης;

Συνέχισα να πηγαίνω προς το χωριό. Μόλις τα πρώτα σπίτια φάνηκαν, ένιωσα την ασφάλεια του οικείου, προστατευμένος από ό,τι ήταν αυτό που βίωσα.

Μπαίνοντας στο σπίτι μου, έκλεισα και κλείδωσα την πόρτα πίσω μου. Οι δικοί μου έλειπαν τις τελευταίες τέσσερις μέρες και θα επέστρεφαν αργά απόψε. Ανέβηκα στο δωμάτιο μου και τράβηξα τις κουρτίνες.

Έπεσα στο κρεβάτι και κουλουριάστηκα κάτω από τα σκεπάσματα και τότε το άκουσα. Τρία χτυπήματα στο τζάμι, επαναλαμβανόμενα, ξανά και ξανά σαν ένας δίσκος που κόλλησε στο ίδιο σημείο. Κόμποι ιδρώτα άρχισαν να τρέχουν από το κούτελο μου. Σηκώθηκα αργά και χωρίς να ανάψω τα φώτα έσπρωξα με προσοχή την κουρτίνα, ίσα για να δω από το ένα μάτι. Εκεί ακίνητα βρίσκονταν τα τρία κοράκια. Πετάχτηκα πίσω μονομιás και έπεσα στο πάτωμα.

Τα πάντα γύρω μου άρχισαν να συρρικνώνονται, σκιές άρχισαν να σέρνονται στους τοίχους, τα χτυπήματα δεν σταματούσαν, ακολουθούσαν τον ίδιο ρυθμό, το παράθυρο ερχόταν όλο και πιο κοντά. Ξάφνου οι κουρτίνες άνοιξαν και βρέθηκα να κοιτάζω τρία ζευγάρια γυάλινα μάτια. Ένα τζάμι μας χώριζε, μια ανάσα μακριά το πρόσωπό μου. Τα χτυπήματα σταμάτησαν και μείναμε εκεί να κοιταζόμαστε, ένιωσα το βλέμμα τους να με διαπερνά.

Άρχισα να ουρλιάζω και να τραβάω τα μαλλιά μου.

- Τι θέλετε από εμένα;
- Γιατί με ακολουθείτε;

Δάκρυα απόγνωσης έτρεχαν από τα μάτια μου.

Δεν ξέρω για πόση ώρα ούρλιαζα, αλλά ξαφνικά ένιωσα πόσο μάταια ήταν όλα.

Έκλεισα τα μάτια και ακούμπησα την πλάτη στον τοίχο. Όταν τα άνοιξα, όλα ήταν στην θέση τους.

Έτρεξα στο παράθυρο και κοίταξα έξω. Δεν υπήρχε τίποτα, μόνο το σκοτάδι και ο ήχος των γρύλλων.

Γύρισα στο κρεβάτι μου και ξάπλωσα. Ο φόβος με είχε παραλύσει και έμεινα εκεί ξαπλωμένος να κοιτάζω το ταβάνι.

Ο ύπνος ήρθε και με λύτρωσε.

Ένιωθα κρύο να με κυκλώνει. Βρισκόμουν σε ένα άδειο δωμάτιο γεμάτο καθρέπτες, υπήρχε λιγοστό φως, αρκετό μόνο για να φαίνονται οι σκιές. Έμεινα ακίνητος στην μέση του δωματίου, παγωμένος προσπαθώντας να καταλάβω τι συνέβαινε.

Πιο πολύ το ένιωσα παρά το άκουσα. Ένα ελαφρύ θρόισμα. Έστρεψα το κεφάλι μου αργά προς τα πάνω και εκεί σε ένα άνοιγμα κάθονταν τα τρία κοράκια, παρατηρώντας με για ακόμη μια φορά. Και τότε μίλησε το πρώτο:

- Θεωρείς τον εαυτό σου καλό άνθρωπο;
- Απάντησα ναι με ένα νεύμα του κεφαλιού, καθώς ήμουν πολύ σαστισμένος για να πω το παραμικρό.

Τότε μίλησε το δεύτερο, παρατήρησα ότι ήταν αυτό με την λευκή λωρίδα.

- Πιστεύεις ότι η ύπαρξη της ψυχής χάνεται με τον θάνατο;
- Δεν ξέρω, απάντησα τραυλίζοντας, δεν το έχω σκεφτεί ποτέ.
- Γιατί πιστεύεις ότι εάν καλυφθεί μια ανίερη πράξη, είναι σαν να μην διαπράχθηκε ποτέ σε καμία ζωή; είτε

το τρίτο.

- Δεν το πιστεύω αυτό, φώναξα, γιατί να πιστεύω κάτι τέτοιο;
- Αυτό δείχνουν οι πράξεις σου.

Ξαφνικά τα πόδια μου άρχισαν να τρέμουν. Τι μου διαφεύγει εδώ; Προσπαθούσα απεγνωσμένα να σκεφτώ.

- Εχθές πήγες στον παλιό νερόμυλο, σωστά;
- Ναι, πήγαμε με τους φίλους μου
- Τι ένιωσες;
- Δεν ένιωσα κάτι ιδιαίτερο, είπα δυνατά.

Ψέματα, σκέφτηκα, ένιωσα την χαρά του απαγορευμένου. Μα δεν το ξεστόμισα.

Συνέχισαν να με κοιτάνε χωρίς να μιλούν πλέον, και τότε με μια κίνηση άνοιξαν τα φτερά τους και άρχισαν να τα χτυπάνε πάνω κάτω, όλο και πιο γρήγορα, συνεχίζοντας να με κοιτάνε στα μάτια.

Ξαφνικά οι καθρέπτες έγιναν οθόνες και πάνω τους προβάλλονταν κινούμενες εικόνες.

Ένα αγόρι και ένα κορίτσι, έπαιζαν ανέμελα, χαχανίζοντας δυνατά – το ήξερα το μέρος, ήταν ο παλιός νερόμυλος και το αγόρι ήμουν εγώ, αλλά η σκηνή αυτή δεν μου θύμιζε κάτι – θα πρέπει να ήμουν γύρω στα δώδεκα με δεκατρία και το

κορίτσι έξι ή επτά.

Μα ποίο είναι αυτό το κορίτσι; Γιατί δεν μου θυμίζει κάτι; Σαστισμένος συνέχιζα να κοιτάω τις οθόνες.

Τώρα τα παιδιά έτρεχαν στο πλάι του νερόμυλου, δίπλα στο ποτάμι, ήταν μια φωτεινή ημέρα και η χαρά ζωγραφιζόταν στα πρόσωπά τους.

Μόλις βρέθηκαν στο πίσω μέρος του μύλου, το κοριτσάκι απομακρύνθηκε, πήγε κάτω από την σκιά ενός αιωνόβιου δέντρου και αφού σήκωσε το λευκό φουστανάκι του άρχισε να σκαρφαλώνει.

Το αγόρι είχε μείνει πίσω, στην σκιά του μύλου, και παρακολουθούσε το κοριτσάκι.

Ξαφνικά άρχισε να παραμιλάει, σαν να ήταν κάποιος δίπλα του και να τού έκανε ερωτήσεις.

Στην αρχήμίλαγε σιγά, αλλά όσο περνούσε η ώρα η φωνή του δυνάμωνε και οι κινήσεις του σώματός του γίνονταν όλο και πιο έντονες. Χειρονομούσε σηκώνοντας τα χέρια στον αέρα σαν να τσακωνότανε με κάποιον.

Σαν προσευχή συνέχιζε να φωνάζει “όχι, όχι, όχι”, αλλά τελικά σαν να παραδόθηκε. Κατέβασε το κεφάλι και φάνηκε να συμφωνεί με ό,τι ήταν αυτό που ειπώθηκε.

Φώναξε το κοριτσάκι να έρθει κοντά του, εκείνο βιάστηκε να κατέβει από το δέντρο και έτρεξε στο πλάι του.

- Θα φύγουμε;
- Ναι αλλά πρώτα θα παίξουμε μια τελευταία φορά κρυφτό, εσύ θα πρέπει να τα φυλάς και να με βρεις.
- Εντάξει, συμφώνησε το κοριτσάκι, με φωνή γεμάτη προσμονή.

Τότε, μόλις γύρισε προς τον τοίχο και έκλεισε τα μάτια, το αγόρι σήκωσε μια πέτρα και με τρεμάμενο χέρι την κατέβασε στο κεφάλι του κοριτσιού. Ξαφνικά ο τόπος γέμισε αίματα, το κοριτσάκι γύρισε, τον κοίταξε με απορημένο ύφος και κατέρρευσε.

Το αγόρι παρέμεινε να την κοιτάζει κρατώντας ακόμη την ματωμένη πέτρα στο χέρι.

Γύρισε το κεφάλι του και ρώτησε δυνατά με σπασμένη φωνή:

- Εντάξει τώρα;

Είχα μείνει αποσβολωμένος από αυτό που είδα, αλλά μετά στράφηκα προς τα κοράκια, τα οποία όλη αυτή την ώρα με παρατηρούσαν. Έτρεμα.

- Τι σημαίνουν όλα αυτά; Γιατί μου τα δείχνετε; Τι σχέση έχουν με εμένα;
- Περίμενα καιρό την ημέρα που δεν θα πάρεις τα φάρμακά σου, είτε το κοράκι με την λευκή λωρίδα.

Τρόμος με πλημμύρισε. Δεν μπορεί, δεν έχω καμία ανάμνηση από αυτές τις σκηνές.

Άρχισα να ουρλιάζω και να κοπανιέμαι πάνω στο κρεβάτι μου και τότε ένιωσα ένα χέρι να μου ακουμπάει τον ώμο.

- Εύπνα, ένας εφιάλτης ήταν.
- Άνοιξα τα μάτια μου και την είδα.

- Πήρες τα φάρμακα σου; Ξέρεις ότι είναι σημαντικό να μην τα ξεχνάς, μου είπε και άπλωσε το χέρι της να μου δώσει το γνωστό χαπάκι με ένα ποτήρι νερό.

Όπως πάντα δεν με κοιτούσε στα μάτια, το βλέμμα της περιφερόταν στο δωμάτιο.

Άπλωσα το χέρι και της πέταξα το χάπι μακριά.

- Γιατί ποτέ δε με κοιτάς;
- Πρέπει να πάρεις το φάρμακό σου, το ξέρεις ότι είναι απαραίτητο.
- Όχι προτού μου εξηγήσεις γιατί δεν με κοιτάς.

Σηκώθηκε και πήγε στην γωνία να μαζέψει το πεταμένο χαπάκι.

- Πάρε το φάρμακό σου και όλα θα πάνε καλά...

Γύρισα να τη δω και τότε το παρατήρησα. Τα μάτια της, σκούρα, μαύρα, χωρίς να εμφανίζουν χαρά ή θλίψη, παρά μόνο κενό. Κανένα συναίσθημα, μόνο κενό. Ίδιο με τα κοράκια. Αυτό το γυάλινο βλέμμα, αυτό με ακολουθεί παντού και πάντα.

Πήρα από το χέρι της το μικρό άσπρο χαπάκι και έγειρα πίσω, έκλεισα τα μάτια και ο ύπνος ήρθε. Ήρεμος αυτή τη φορά. Χωρίς όνειρα και χωρίς κοράκια.

ΒΑΛΙΝΑ ΘΕΜΕΛΗ

Καφενείο ‘Η Αύρα’

Το δειλινό έπεφτε μαλακά επάνω στις στέγες των σπιτιών του ορεινού χωριού και οι τελευταίοι πελάτες στον καφενέ του κυρ Τάσου, στην πλατεία, παίζανε ακόμα πρέφα στα στρόγγυλα τραπεζάκια με τις πράσινες, φθαρμένες τσόχες, φωνάζοντας ο ένας στον άλλο πως ο χαμένος θα κεράσει την τελευταία γύρα κρασιού.

Όλοι τον αγαπούσαν τον κυρ Τάσο στο χωριό, αν και τον θεωρούσαν λιγάκι αλαφροϊσκιωτο. Παρ’ όλα αυτά πάντα σε αυτόν έτρεχαν όταν χρειαζόντουσαν μια βοήθεια ή να πουν σε κάποιον το βάσανο τους. Όλα τα μυστικά του χωριού ήξερε και μια κουβέντα δεν άκουσε ποτέ κανένας να ξεφεύγει από το στόμα του. Πάντα πρόθυμος να ακούσει και να συμβουλέψει τους πάντες, με μια σοφία περισσή για άνθρωπο σχεδόν αγράμματο – αλλά παράλληλα μυαλωμένο, σαν να μπορούσε να γνωρίζει τα πάντα για να καθοδηγεί σωστά όποιον τον χρειαζόταν.

Έμεινε ολομόναχος στον κόσμο από όταν έχασε πολύ νέα την μάνα του, την Αύρα, που ήταν κι ο μοναδικός συγγενής που είχε γνωρίσει ποτέ. Την λάτρευε την μάνα του, αλλά κι αυτή του είχε τεράστια αδυναμία. Το δίπατο οίκημα, που στον κάτω όροφο στεγαζόταν το καφενείο και στον επάνω όροφο το σπίτι, ανήκε στην μητέρα του, κανένας στο χωριό δεν ήξερε από πού. Ποτέ δεν την είχαν ξαναδει αυτή την πανέμορφη γυναίκα που ήρθε με ένα μωρό στην αγκαλιά και τους εξήγησε πως οι δυο τους θα ζούσαν σε αυτό το χωριό και θα έβαζαν σε λειτουργία τον καφενέ. Όλοι τους καλοδέχτηκαν και τους στήριξαν από την πρώτη στιγμή. Η ομορφιά της και η γαλήνη που εξέπεμπε τους είχε μαγέψει όλους. Άντρες, γυναίκες και παιδιά την έβλεπαν σαν μια οπτασία που περπατούσε πιο ανάλαφρα και από σύννεφο που ταξιδεύει στον ουρανό. Ο Τασούλης της ήταν το πιο περιποιημένο παιδί όλου του χωριού και το σπίτι τους και το καφενείο έλαμπε πάντα από την πάστρα. Έτσι τα διατηρούσε κι ο κυρ Τάσος, καφενείο και σπίτι. Τίποτα δεν άλλαξε, εκτός από το όνομα του καφενείου. Η επιγραφή που πλαισιώνει την είσοδο του καφενέ, έγραφε με καλλιγραφικά γράμματα «Η Νεράιδα» – ονομασία που της πρότειναν όταν το άνοιξε σύσσωμοι οι χωριανοί – όταν όμως έχασε την μάνα του το καφενείο μετονομάστηκε την επόμενη κιόλας ημέρα σε «Αύρα».

Όλο το χωριό τού στάθηκε όταν την έχασε. Ο καθένας με τον τρόπο του, οι άντρες τού κρατούσαν συντροφιά κι οι γυναίκες φρόντιζαν να του προσφέρουν ένα πιάτο φαγητό και καθαριότητα, καθώς όλοι ήξεραν πως ό,τι είχε να κάνει με δουλειές του σπιτιού ήταν πάντα ευθύνη της Αύρας, ενώ ο Τάσος ήξερε μόνο πως να εξασφαλίσει την εύρυθμη λειτουργία του καφενέ. Όλοι ένιωθαν την τεράστια έλλειψη που του προκαλούσε η απώλεια της μάνας του. Σύντομα όμως, στο σαρανταήμερο μνημόσυνο της, όλα έδειχναν να αλλάζουν.

Κάθε φορά με το που έπαιρνε ο ήλιος να δύσει, βιαζόταν να φύγουν όλοι από το καφενείο του και αποζητούσε να απομονωθεί στο σπίτι. Οι σχέσεις του με το χωριό παρέμεναν οι ίδιες αλλά έπαψε να δέχεται το φαγητό που του πρόσφεραν, λέγοντας πως πλέον τα κατάφερνε και μόνος του χάρη στο σημειωματάριο με τις συνταγές της μάνας του. Τους εξήγησε πως δεν χρειαζόταν ούτε στην καθαριότητα βοήθεια καθώς μπορούσε μόνος του να συμμαζεψει το σπίτι και το καφενείο. Για να τους ευχαριστήσει για τη στήριξη που του πρόσφεραν όλες αυτές τις ημέρες, διοργάνωσε ένα τσιμπούσι, κερνώντας πλουσιοπάροχα ολόκληρο το χωριό. Και όντως όπως διαπίστωναν όλοι, έτσι ήταν τα πράγματα, γιατί μόλις έκλεινε το καφενείο και ανέβαινε στο σπίτι του μετά από λίγη ώρα μοσχομύριζε η περιοχή μαγειρεμένο

φαγητό. Επίσης, χωρίς κανέναν να καταλαβαίνει πώς και με ποιο τρόπο προλάβανε, έλαμπαν τα πάντα από καθαριότητα.

Όλοι ένιωθαν καλά για τον Τάσο που επιτέλους άρχισε να παίρνει τα πάνω του. Όσο περνούσε όμως ο καιρός και έμπαινε η άνοιξη και τα παραθύρια στο χωριό έμεναν ανοιχτά, οι χωριανοί άκουγαν τον Τάσο να μιλάει μόνος του μέσα στο σπίτι του. Να μιλάει, να γελάει και να απαντάει σε κάποιον που προφανώς μόνο αυτός άκουγε κι έβλεπε. Θορυβήθηκαν τότε κι άρχισαν να τον ρωτάνε διάφορα, όπως αν χθες δέχτηκε κάποια επίσκεψη ή ποια εκπομπή άκουγε στο ραδιόφωνο, χωρίς να θέλουν να γίνει αντιληπτό ότι πλέον είχαν αρχίσει να ανησυχούν για την ψυχολογική του υγεία. Οι απαντήσεις του πάντα αόριστες, του τύπου “ήρθε ένας προμηθευτής από το δίπλα χωριό και τον φιλοξένησα λόγω κακοκαιρίας” ή “δεν θυμάμαι ποια εκπομπή άκουγα στο ραδιόφωνο γιατί με είχε πάρει ο ύπνος”. Με τον καιρό έπαψαν να τον ρωτούν κι όλοι συνήθισαν να ακούνε τον Τάσο τα βράδια, ουσιαστικά, να μονολογεί.

Πολλά περίεργα αντιμετώπιζαν με τον Τάσο οι συντοπίτες του. Ξυπνούσαν το πρωί κι έβλεπαν ασβεστωμένο το δίπατο οικοδόμημά του και όλοι τον ρωτούσαν πότε πρόλαβε και το έκανε μέσα σε μία νύχτα. Γελούσε γλυκόπικρα και τους απαντούσε, «δεν μπορώ να σας πω, είναι το μυστικό μου». Κάθε χρόνο αρχές Οκτωβρίου, παραμονή της γιορτής του Αγίου Κυπριανού και της Αγίας Ιουστίνης ήταν το ετήσιο πανηγύρι στο χωριό στην πλατεία, μπροστά στον καφενέ του κυρ Τάσου που βρισκόταν δίπλα στην ομώνυμη εκκλησία. Μόλις τελείωναν τα ξημερώματα τα όργανα, τους έδιωχνε όλους να πάνε στα σπίτια τους να ξεκουραστούν δυο ώρες και να ετοιμαστούν για την εκκλησία, αναλαμβάνοντας να συμμαζέψει μόνος του τα πάντα. Κάτι που τους προξενούσε περιέργεια, για το πώς τα κατάφερνε μέσα σε τόσο λίγο χρόνο.

Τα χρόνια περνούσαν ήσυχα στην ζωή του Τάσου και σε όλο το χωριό, όσο ήρεμα κυλάει και το νερό στο αυλάκι, μέχρι που παρατήρησαν την αλλαγή στη συμπεριφορά του ηλικιωμένου πλέον άνδρα. Άρχισε να γίνεται πολύ κλειστός κι εσωστρεφής και κάθε μέρα πλησίαζε και από έναν φίλο του λέγοντας πάντα το ίδιο πράγμα. Η φράση ήταν απaráλλαχτη σε όλους. «Ξέρω τα μυστικά και τα βάσανα όλων σας, ήρθε λοιπόν η ώρα να εμπιστευτώ κι εγώ σε κάποιον το δικό μου. Φοβάμαι όμως πως όταν θα σας το πω θα πρέπει να πεθάνω και δεν μπορώ να φορτώσω σε κανέναν σας τέτοιο κρίμα». Ανήσυχοι όλοι τον καθησύχαζαν ότι θα μπορούσε να μιλήσει σε όποιον θέλει και πως τίποτα κακό δεν θα συμβεί ούτε στον ίδιο αλλά ούτε και σε κανέναν άλλο.

Από την μέρα που αποφάσισε πως θέλει να εκμυστηρευτεί το μυστικό του, άρχισαν να εμφανίζονται διάφορα προβλήματα σε όλη την περιοχή. Ένας μεγάλος σεισμός έπληξε το χωριό, αφήνοντας πολλούς χωριανούς χωρίς σπίτι και δεν τους έφτασε αυτό, σε σύντομο χρονικό διάστημα ξέσπασε μια δυνατή καταιγίδα και οι κεραυνοί ήταν τόσο πολλοί που πήρε φωτιά το δάσος κι έφτασε μέχρι τα χωράφια καίγοντας όλη την σοδειά τους. Δεν υπήρχε σπιτικό στο χωριό που δεν το βρήκε μία κατάφωρη δυστυχία, εκτός από το δικό του. Η μακροήμερευση του ολοζώντανου μέχρι τότε χωριού έμοιαζε να φτάνει στο τέλος της, σαν μια κατάρα βαριά να είχε σκεπάσει εκείνο και τους κατοίκους του. Ο κυρ Τάσος γυρνούσε σε όλο το χωριό να βοηθήσει όσο κι όσους μπορούσε και το μόνο που έλεγε συνέχεια ήταν, «σας παρακαλώ, συγχωρήστε με, εγώ και μόνο εγώ φταίω για όλα αυτά». Κανείς δεν καταλάβαινε που μπορεί να φταίει ο ίδιος για τις θεομηνίες και πίστευαν ότι απλά με όσα είχαν συμβεί, χειρότερη η ήδη εύθραυστη ψυχοσύνθεση του. Και ίσως να ήταν όντως έτσι...

Οι καταστάσεις που είχαν προκύψει στην περιοχή έμοιαζε να μπαίνουν σε μία σειρά κι όλα να παίρνουν ξανά τον δρόμο τους. Οι μέρες κυλούσαν όπως παλιά, με μόνη διαφορά την στάση που κρατούσε ο Τάσος. Πιο απόμακρος από ποτέ, γυρνούσε βαρύς και με κυρτωμένη την πλάτη του, σαν να βαστούσε ολόκληρη την τύχη του χωριού πάνω στους

γερασμένους ώμους του. Ένας συγχωριανός του, προσπαθώντας να σπάσει αυτή την σιωπή του Τάσου, ένα απόγευμα τον έπιασε και τον ρώτησε: «Πώς είσαι φίλε μου; Τί είναι αυτό που σε βασανίζει; Αν θέλεις να μιλήσεις κάπου, να θυμάσαι πως πάντα είμαι εγώ εδώ για εσένα». Ο Τάσος τον κοίταξε έντρομος σαν να περίμενε όλη η συμφορά του κόσμου να πέσει εκείνη την στιγμή πάνω τους και να τους κατασπαράξει κι έφυγε τρέμοντας χωρίς να απαντήσει τίποτα.

Σαν βράδιασε κι όλοι μαζεύτηκαν στα σπίτια τους, μέσα στην ησυχία που απλώθηκε πάνω από το χωριό, ξαφνικά άκουσαν τον κυρ Τάσο να μαλώνει και να φωνάζει δυνατά σε κάποιον, ύστερα να κλαίει και να παρακαλά για οίκτο, μετά πάλι να εξοργίζεται, να ουρλιάζει και να αναλύεται σε έναν ατέρμονο οδυρμό. Έτρεξαν όλοι στο σπίτι του να τον συνδράμουν σε οτιδήποτε μπορεί να του συνέβαινε, χτύπησαν την πόρτα και μόλις τους άνοιξε μπήκαν μέσα για να διαπιστώσουν άναυδοι πως στο σπίτι βρισκόταν μόνος του ο φίλος τους και κανένας άλλος. Γύρισαν και τον κοίταξαν με συμπόνοια για οτιδήποτε κι αν ήταν αυτό που συνέβαινε στην υγεία του και τον έκανε να βιώνει ένα παραλήρημα δίχως τέλος. Τους κοίταξε ένα έναν και σωριάστηκε σε μια καρέκλα, ικετεύοντας τους να πάνε να του φέρουν τον παπά και να τους αφήσουν μόνους τους.

Ο παπάς μπήκε στο σπίτι του Τάσου και μια ανατριχίλα διαπέρασε όλο το κορμί του, έσφιξε τις γροθιές του μουρμουρίζοντας κάτι σαν προσευχή, πλησίασε την καρέκλα που καθόταν ακούνητος από πριν και του έπιασε στοργικά το χέρι. «Με ζήτησες και ήρθα παιδί μου, πες μου τί χρειάζεσαι;» Μόνο τότε κούνησε το κεφάλι του ο Τάσος, κοίταξε τον παπά και φίλο του στα μάτια και γονάτισε μπροστά του, ξεκινώντας να μιλάει επιτέλους για το μυστικό του...

«Για ότι κακό συμβαίνει στο χωριό μας και τους ανθρώπους του, φταίω εγώ και μόνο εγώ. Δεν αντέχω όμως άλλο να ζω αυτό το μαρτύριο. Όποτε έπαιρνα την απόφαση να το μοιραστώ με κάποιον, αμέσως κάποιο δεινό συνέβαινε, για να με προειδοποιήσει να σταματήσω και να μην μιλήσω ποτέ σε κανέναν. Το να έβρισκε μόνο εμένα η δυστυχία δεν θα με πείραζε αλλά πλέον έχει ξεφύγει και απειλεί να καταστρέψει τα πάντα αν δεν συμμορφωθώ και επιμείνω να μιλήσω. Όμως μου είναι αβάσταχτο και ίσως εσύ και μόνο εσύ να μπορέσεις να με λυτρώσεις».

Μετά την τελευταία του κουβέντα, άρχισε να ακούγεται ένα απόκοσμο βουητό, κάτι σαν δυνατός αέρας που σάρωνε τα πάντα στο πέρασμα του και κατευθυνόταν από κάπου μακριά για να φτάσει και να πέσει πάνω τους.

«Πάτερ, αν θέλεις να φύγεις να το κάνεις τώρα, γιατί αν σου αποκαλύψω αυτά που θέλω, δεν ξέρω αν θα υπάρχει γυρισμός».

Με μια εξωπραγματική ηρεμία του έγνεψε να συνεχίσει...

«Σε αυτή την ζωή τίποτα δεν κατάφερα μόνος μου, όλα τα οφείλω στην μάνα μου, αλλά ήρθε η ώρα να φύγει από τον κόσμο μας και να γυρίσει εκεί που ανήκει. Να ησυχάσει η ίδια και να ησυχάσω κι εγώ για όσα χρόνια ζωής μου απομένουν, αν όντως μετά από αυτό θα εξακολουθώ να ζω. Η μάνα μου είναι μια νεράιδα... που ερωτεύτηκε τον πατέρα μου κι έμεινε έγκυος σε μένα. Οι υπόλοιπες νεράιδες την εκδίωξαν, σκοτώνοντας τον πατέρα μου, κι οι συγγενείς του πατέρα μου – που με τίποτα δεν την ήθελαν στο σπίτι τους – προσπάθησαν να την σκοτώσουν για να πάρουν εκδίκηση. Έτσι έφυγε κυνηγημένη μακριά, μέχρι που φτάσαμε εδώ. Ο μόνος περιορισμός που μου είχε επιβάλλει ήταν ποτέ μα ποτέ να μην αποκαλύψω αυτό το μυστικό. Είναι πάντα δίπλα μου, ακόμα και τώρα που μιλάμε και δεν είναι καθόλου χαρούμενη. Πρώτη φορά την βλέπω να με κοιτάει με τόση βλοσυρότητα και δεν σου κρύβω ότι φοβάμαι, αλλά ήρθε η ώρα να τελειώσει όλο αυτό. Συγχώρα με μάνα, αλλά πρέπει να μιλήσω. Όλες τις δουλειές που απορούσατε πότε προλαβαίνω να κάνω τις έκανε εκείνη. Αυτή μαγειρεύε, αυτή καθάριζε, αυτή έκανε τα πάντα. Δεν έφυγε ποτέ το πνεύμα της ή ό,τι άλλο είναι αυτό, από εδώ μέσα. Μαζί της μιλούσα τα βράδια, μαζί της μάλωνα πριν, επειδή πήρα την απόφαση

να αποκαλύψω τα πάντα μιας και τώρα τελευταία άρχισα να μην την αναγνωρίζω. Βόηθα με παπά μου, βόηθα με πονάω... πονάω πολύ... η καρδιά μου...»

Ξαπλώθηκε μεμιάς στο πάτωμα ο Τάσος μπροστά στα μάτια του ιερωμένου που δεν ήξερε πραγματικά τί να πιστέψει. Αμέσως κατάλαβε πως ο Τάσος ήταν νεκρός. Νεκρός λόγω του ότι εκμυστηρεύτηκε το μυστικό του ή επειδή ήταν γέρος και η ψυχική του υγεία τον έκανε να καταρρεύσει; Ανακοπή καρδιάς, αποφάνθηκε ο γιατρός που έφτασε την άλλη μέρα κι έτσι κανονίστηκε η κηδεία του.

Την άλλη μέρα ο πάτερ πήγε να «διαβάσει» στο σπίτι του Τάσου για να γαληνέψει η ψυχή του νεκρού. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο άδειο σπίτι. Μια έκπληξη τον περίμενε εκεί, μπροστά του ήταν ολοζώντανη η Αύρα, νέα κι αιθέρια όπως πάντα.

«Πάτερ, σώσε με, θέλω να φύγω από αυτόν τον κόσμο. Βοήθησέ με, σε παρακαλώ...»

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΝΑΣ

Ο Δαίμονας του Μαντ

Ήταν η πρώτη μέρα μετά από ένα χρόνο που ο Ντάνιελ έπεσε στα τέσσερα και άρχισε να ρημάζει με τα νύχια του το ξύλινο πάτωμα. Στη προσπάθεια του αυτή, τα νύχια του μάτωσαν και τότε ήταν που άρχισε να τραβάει τα μαλλιά του από τη ρίζα τους. Σε λίγο θα αφαιρούσε βίαια μερικές σγουρές και κατάμαυρες τούφες από το κεφάλι του. Γούρλωσε τα μάτια του βλέποντας το αίμα πάνω στα ξεριζωμένα μαλλιά του και ξαφνικά άκουσε τη φωνή να μιλάει μέσα στο κεφάλι του.

«Σου έλειψα;» μουρμούρισε μια μακρινή, απόκοσμη, φρικιαστική φωνή, χωρίς ανθρώπινη χροιά.

Ο Ντάνιελ ήταν στα γόνατα αποσβολωμένος, κρατώντας δύο μεγάλες μελαχρινές – με λίγο κόκκινο – τούφες από τα μαλλιά του. Τα μάτια του τώρα πετάριζαν πολύ γρήγορα και δεν μπορούσε να τα ελέγξει. Το σώμα του έμοιαζε βαρύ και η ανάσα του ήταν ακανόνιστη. Τα μηνίγγια του σφυροκοπούσαν σε τρελό ρυθμό και το στόμα του άνοιξε ασυναίσθητα.

«Τι...» αναφώνησε τόσο άψυχα και φοβισμένα ο Ντάνιελ, σχεδόν σαν νήπιο που μόλις τώρα έμαθε να αρθρώνει τις πρώτες του λέξεις.

«Πρέπει να τραφώ» απαίτησε σαν το διάβολο η φωνή στο κεφάλι του.

Ο Ντάνιελ δεν απάντησε. Είχε πετρώσει και έτσι όπως είχε σφίξει τα χέρια του και κειτόταν στα γόνατα, έμοιαζε με άγαλμα και με έναν ματωμένο πολεμιστή της αρχαιότητας.

Όμως όχι με κάποιον ξακουστό ήρωα, αλλά με έναν κοινό θνητό που παραφρόνησε. Το χρώμα του δέρματος του ήταν ωχρό, τα μάτια του είχαν θολώσει και το στόμα του παρέμενε μισάνοιχτο σαν να ήταν μια μοιραία μορφή σε πίνακα του Γκόγια.

Αυτός ήταν ο Ντάνιελ Μαντ, ξακουστός δικηγόρος που, όπως τόνιζε και το επώνυμο του, δεν φοβόταν να ρίξει το τομάρι του στη «λάσπη» για να κερδίσει μια μάχη, όπως χαρακτήριζε τις δίκες του. Ήταν περιβόητος εργένης, με μια τεράστια έπαυλη και φυσικά διέθετε ένα ανεπανάληπτο ρεκόρ αναφορικά με τις υποθέσεις που κέρδισε. Για τα μέσα ενημέρωσης, ο Μαντ ήταν κάτι παραπάνω από ένας ταλαντούχος και φέρελπισ νομικός και ο ίδιος έμοιαζε να το γουστάρει.

Οι γυναίκες έπεφταν μπροστά του με περίσσεια ευκολία. Δεν ήταν, βλέπετε, μόνο το εκθαμβωτικό παρουσιαστικό του, η επιτυχία του στη δουλειά ή τα αμέτρητα εκατομμύρια που εξοικονομούσε όντας λίγο παραπάνω από τριάντα ετών. Αυτό που τις τρέλαινε, ήταν ο αέρας που εξέπεμπε η παρουσία του.

«Κύριε Μαντ, αλήθεια, πως καταφέρνετε να κερδίζετε με τόσο emphaticό τρόπο κάθε υπόθεση που έχετε στα χέρια σας;» ρώτησε με ενθουσιασμό η όμορφη δημοσιογράφος και όλος ο κόσμος κρεμόταν από τα χείλη του. Εκείνος με τεράστια αυτοπεποίθηση να γεμίζει το εγώ του, χαμογέλασε λοξά φανερώνοντας ένα μέρος από την αφεγάδιαστη οδοντοστοιχία του.

«Η επιτυχία είναι μέσα μου. Έτσι γεννήθηκα». Έκλεισε το μάτι στην όμορφη δημοσιογράφο, συνέχισε να χαμογελάει στο κόσμο που βρισκόταν εκεί και, φτιάχνοντας τη γραβάτα του, κατευθύνθηκε προς τη πανάκριβη ασημένια BMW με προορισμό το σπίτι του.

Εκεί ως δια μαγείας, θα πέταγε τα μάτια της όμορφης δημοσιογράφου, η οποία θα μπορούσε να τον εξυμνήσει όχι μόνο για την επιτυχία του στη δίκη, αλλά και για τις επιδόσεις του στο κρεβάτι.

Ήταν περίπου δύο και τέταρτο τα ξημερώματα και η όμορφη δημοσιογράφος που λεγόταν Μπία ή Μια ξάπλωνε πλάι στον «αγαπημένο» της Ντάνιελ. Πάντα περιποιούνταν τις ερωμένες του και τις άφηνε να κοιμούνται μαζί του τα βράδια.

Η Μπία ήταν μπρούμυτα, με τον αριστερό της αστράγαλο να «αγκαλιάζει» τον δεξιό. Ένα απαλό αεράκι τη χτύπησε στο πρόσωπο και ανοιγόκλεισε τα μάτια. Ξαφνικά ένιωσε κάτι να χαϊδεύει εσωτερικά το μηρό της και χαμογέλασε ισχνά. Δεν είχε ακόμη ξυπνήσει και μέχρι να συντονιστούν οι μυς με τον εγκέφαλο, δεν μπορούσε να γυρίσει ώστε να δει τι ήταν. Αλλά φαντάστηκε ότι ο κύριος Μαντ, ο περιβόητος αυτός δικηγόρος και εραστής, είχε «ορεξούλες».

Αυτό το κάτι, συνέχιζε να χαϊδεύει το μηρό της και άρχιζε να ανεβαίνει πιο ψηλά. Εκείνη αναρίγησε και ένιωσε την καρδιά της να ανεβάζει παλμούς. Δειλά-δειλά κατάφερε να γυρίσει ανάσκελα, με τα μάτια της εμφανώς βαριά και μισόκλειστα.

Ένιωσε μια μαγική έλξη να την κατακλύζει και για ένα δευτερόλεπτο παρέλυσε.

«Θέλω να πιω κάθε ρανίδα του αίματος σου, αγάπη μου» ψιθύρισε μια αλλόκοτη φωνή μέσα από τον Ντάνιελ, που βρισκόταν γυμνός πάνω της και την παρατηρούσε με μάτια συνοφρυωμένα.

Η Μπία ούρλιαξε σαν γάτα που την σφάζουν και ασυναίσθητα με όση δύναμη διέθετε, έριξε κλωτσιά με τα δύο πόδια στο Ντάνιελ, ο οποίος έπεσε από το κρεβάτι. Η όμορφη δημοσιογράφος σοκαρίστηκε με τα αντανάκλαστικά της, αλλά ο φόβος δεν της έδωσε άλλη επιλογή. Σηκώθηκε απότομα και έτρεξε προς τη πόρτα του δωματίου.

Ωστόσο, η πόρτα έκλεισε με θράσος μπροστά της και από το ανοιχτό παράθυρο ακουγόταν ένας αποτρόπαιος, φρικιαστικός ήχος από τον άνεμο, που νόμιζες ότι θα γκρεμίσει την έπαυλη!

Η Μπία ένιωσε τη καρδιά της να σφυροκοπάει ανελέητα και τότε είδε τον Ντάνιελ Μαντ. Το μοναδικό φως στο δωμάτιο προερχόταν από το παράθυρο, αλλά ήταν αρκετό για να διακρίνει τα πάντα. Ο αέρας απ' έξω έβγαζε ένα δαιμονισμένο ήχο, μια στριγκλιά που δεν έμοιαζε φυσιολογική. Τίποτα σε εκείνο το δωμάτιο δεν έμοιαζε φυσιολογικό πλέον. Στο δωμάτιο όπου η Μπία θα είχε τον τελευταίο της οργασμό.

Ο Μαντ τη πλησίαζε με αργό βήμα και εκείνη γύρισε πάλι στη πόρτα γραπώνοντας το χερούλι και προσπαθώντας να ανοίξει με κάθε τρόπο. Κλώτσαγε, χτύπαγε, ούρλιαζε, αλλά δεν άλλαζε τίποτα.

Ξαφνικά άκουσε ένα σατανικό γέλιο που την έκανε να παγώσει. Ο Ντάνιελ βρισκόταν ακριβώς πίσω της και το διασκέδαζε. Την άγγιξε στο μπράτσο και εκείνη δεν αντέδρασε, απλά συνέχισε να τρέμει. Ο φόβος την είχε κατασπαράξει και δεν είχε τη δύναμη να γυρίσει να τον κοιτάξει. Εκείνος όμως με μια αστραπιαία κίνηση την στριφογύρισε και της χαμογέλασε.

Αυτό το χαμόγελο δεν έμοιαζε στον Ντάνιελ Μαντ. Καμία σχέση δεν είχε με εκείνο το λοξό χαμόγελο που της έριξε μπροστά στη κάμερα. Κάτι άλλο τον είχε κυριεύσει εκείνη τη στιγμή. Κάτι πέρα από αυτό το κόσμο. Κάτι

ανεξήγητο.

«Η μητέρα σου περνάει πολύ καλά μαζί μας» είπε αυτό το «κάτι» μέσα από Ντάνιελ, με φωνή τρεμάμενη και τότε η Μπία γούρλωσε τα μάτια και έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

Πως θα μπορούσε να ξέρει, αναρωτήθηκε και τότε βεβαιώθηκε πως αυτό που την κοίταζε, δεν ήταν άνθρωπος. Η μητέρα της είχε πεθάνει πριν τρία χρόνια και εκείνη για να το ξεπεράσει, άλλαξε μέχρι και τόπο διαμονής. Ήταν αδύνατο ο πασίγνωστος Ντάνιελ Μαντ να γνώριζε για τη μητέρα της, ενώ γνωρίστηκαν μόλις πριν μερικές ώρες.

Η Μπία τον έσπρωξε μακριά της και άρχισε να τρέχει πανικόβλητη μέσα στο δωμάτιο, σαν μύγα σε αναποδογυρισμένο ποτήρι. Το ατάραχο, δαιμονικό γέλιο του Ντάνιελ αντηχούσε όλο και πιο δυνατά και σε συνδυασμό με τον ανυπέρβλητο άνεμο δημιουργούσαν μια μακάβρια μελωδία, που δεν έλεγε να τελειώσει.

Το «κάτι» την παρατηρούσε με τα χέρια σταυρωμένα.

«Μην τολμήσεις» την διέταξε και τα φρύδια του αγρίεψαν. Η αύρα του πλέον έγινε πιο μαύρη και από το σκοτεινό δωμάτιο.

Εκείνη έτρεξε σαν τον άνεμο με προορισμό το ανοιχτό παράθυρο, ώσπου ένωσε ένα χέρι να την αγκαλιάζει από τη μέση και να την φρενάρει. Ο Ντάνιελ όμως δεν είχε σαλέψει από τη θέση του. Η καρδιά της ήταν έτοιμη να σπάσει. Μπορούσε να δει έξω από το ανοιχτό παράθυρο, αλλά κάτι την εμπόδιζε να ξεφύγει. Έξω ο άνεμος φυσούσε με τόση μανία και το σκοτάδι κάλυπτε τα πάντα, πέρα από το φως του φεγγαριού.

Το «κάτι» στάθηκε δίπλα της και κοίταξε το φεγγάρι. Χαμογέλασε. Η Μπία έκλεισε αμέσως τα μάτια της νομίζοντας πως ο εφιάλης θα μπορούσε να λάβει τέλος. Δεν ήταν αληθινό όλο αυτό. Είχε ιδρώσει και το μπλουζάκι που της είχε δώσει ο Ντάνιελ κολλούσε πάνω της.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε η Μπία;

Μετά από μια μικρή παύση το «κάτι» απάντησε.

«Αν σου το μαρτυρήσω, έχασα».

Η Μπία άνοιξε τα μάτια και παρατηρούσε τον Ντάνιελ που επίσης την κοιτούσε. Ήταν ανέκφραστος, σαν γκρίζος πίνακας. Τα μάτια του ήταν μαύρα, όπως η ψυχή του εκείνη τη στιγμή. Δεν μπορούσε να διακρίνει καθόλου «άσπρο» μέσα τους. Ένωσε να λιποθυμάει, αλλά ο φόβος και η αδρεναλίνη της στιγμής δεν την άφηναν να χάσει τις αισθήσεις της. Ή κάτι άλλο την κρατούσε ξύπνια, που δεν μπορούσε να το εξηγήσει.

Ο Μαντ όρμηξε πάνω της σαν λυσσασμένος λύκος και προτού προλάβει να αντιδράσει, της γρατζούνισε το πρόσωπο δημιουργώντας τέσσερις κατακόκκινες σχισμές. Η Μπία ούρλιαξε και ένωσε το αίμα να κυλάει στο πρόσωπο της και τον δεξί της οφθαλμό να χάνει ένα μέρος της λειτουργίας του. Ο αριστερός όμως μπορούσε να παρατηρήσει πως τα χέρια του Ντάνιελ είχαν παραμορφωθεί και ήταν σίγουρη πλέον πως πλησίαζε το τέλος της. Το «κάτι» έπιασε τη Μπία από το λαιμό και την πέταξε στο κρεβάτι, σαν να πετάει μια λούτρινη κούκλα. Εκείνη δεν πρόλαβε να κουνηθεί και ένωσε τον Ντάνιελ πάνω της. Την ακινητοποίησε και μπορούσε να ακούσει τους χτύπους της καρδιάς της, αλλά δεν ήταν η ώρα ακόμα. Με το ένα του χέρι πίεζε το κεφάλι της προς τα πλάι και με το άλλο τραβούσε τον αριστερό της ώμο μακριά από το σώμα της. Το «κάτι» έκανε αμέσως επίθεση στο ευάλωτο λαιμό της και δάγκωσε με μανία, ενώ εκείνη έκλαιγε και βλαστημούσε την ώρα και τη στιγμή που πάτησε το πόδι της εκεί.

Πως θα μπορούσε να ξέρει;

Ο Ντάνιελ είχε κατασπαράξει το λαιμό και πλέον κατευθυνόταν στη καρδιά της με τον ίδιο ζήλο, σκίζοντας με τα νύχια του τη μπλούζα της. Εκείνη ήταν ανήμπορη να αντιδράσει, αλλά ο πόνος πριν το τέλος ήταν αφόρητος. Το μυαλό λειτουργούσε κανονικά και διαισθανόταν τα πάντα. Το «κάτι» δάγκωσε με μίσος το στήθος της, ξεριζώνοντας το, και εκείνη έβγαλε ένα παρατεταμένο ήχο πόνου, ενώ το αίμα της έλουζε και τους δύο. Το δεξί του χέρι χώθηκε με ταχύτητα μέσα στο στήθος της και τράβηξε το ίδιο γρήγορα την καρδιά της έξω. Τα μάτια της δεν έκλεισαν και το στόμα της έμεινε ανοιχτό. Είχε ξεψυχήσει, ενώ ο Ντάνιελ Μαντ γεύόταν τη καρδιά της, γεμίζοντας το πρόσωπο του με βαθύ κόκκινο χρώμα.

«Σε ευχαριστώ» είπε η φωνή μέσα στο κεφάλι του Ντάνιελ και αυτή ήταν η τελευταία φορά που την άκουσε, μέχρι σήμερα. Πέρασε ένας ολόκληρος χρόνος από τότε που δολοφόνησε τη δύσμοιρη ερωμένη του, την Μπία, όμως αυτό το κάτι είχε επιστρέψει!

Βλέπετε ο Ντάνιελ ήταν τελειομανής και όταν ήταν φοιτητής στο κολέγιο, έμπλεξε σε μια σατανική αίρεση που υποσχόταν πως θα κάνει κάθε όνειρο του πραγματικότητα.

Φυσικά το όνειρο του τρανού πλέον Ντάνιελ Μαντ, ήταν επιτυχία στη δουλειά, πολλά λεφτά και γυναίκες.

Πάντα όμως με ένα τίμημα.

Ο Μαντ έλαβε όλα όσα ήθελε, αλλά για να τα καταφέρει, «δέθηκε» με έναν δαίμονα, ένα πλάσμα μακάβριο, αποτρόπαιο, σατανικό, υπερφυσικό. Κάθε φορά που ο δαίμονας ζητούσε κάτι, εκείνος έπρεπε να υπακούσει, ώστε να διατηρήσει τη δόξα και τη φήμη του.

Όταν ο δαίμονας πεινούσε, έμπαινε στη ψυχή του και όπως εκείνος εκπλήρωνε τις επιθυμίες του, έπρεπε και ο Μαντ να εκπληρώνει τις δικές του τρέφοντας τον με αίμα!

Ο Μαντ κειτόταν ακόμα στο πάτωμα, κρατώντας σφιχτά τις δύο τούφες από τα ξεριζωμένα του μαλλιά. Ο δαίμονας προσπαθούσε να μπει μέσα του, αλλά χρειαζόταν την άδεια του Ντάνιελ και εκείνος αντιστεκόταν.

«Φύγε!» ούρλιαξε ο Μαντ και σηκώθηκε όρθιος με κατεύθυνση τη κουζίνα.

«Δεν είσαι τίποτα χωρίς εμένα» απάντησε με μίσος ο δαίμονας και έσπασε τον αντίχειρα του Μαντ γυρνώντας τον ανάποδα. Ο Ντάνιελ έβγαλε ένα βογκητό πόνου και έπεσε πάλι στα γόνατα. Βρήκε όμως το θάρρος και σηκώθηκε εκ νέου, ενώ ο δαίμονας μιλούσε ασταμάτητα μέσα στο κεφάλι του.

Έφτασε στη κουζίνα και άρπαξε ένα μεγάλο κουζινομάχαιρο που είχε σκόπιμα αφήσει πάνω στο πάγκο. Για ένα δευτερόλεπτο πάγωσε.

«Μην το κάνεις!» τον πρόσταξε η φωνή, και την ίδια στιγμή ο Μαντ κάρφωσε με δύναμη το μαχαίρι στη καρδιά του. Ο πόνος ήταν ανυπόφορος. Έπεσε στο πάτωμα και ένιωσε τη ψυχή του να τον εγκαταλείπει, αλλά και ότι ήταν ελεύθερος. Ο δαίμονας πλέον δεν είχε σώμα να κατοικήσει και επέστρεψε στο μπουντρούμι της κόλασης απ' όπου προερχόταν.

ΤΑΣΟΣ ΓΑΒΡΙΕΛΑΤΟΣ

Ένας άλλος κόσμος

Τα άκουσε από μακριά να έρχονται. Ένα συνονθύλευμα ήχων, φωνών, γέλιων. Ανέβαιναν παραπατώντας το μονοπάτι, ακροβατώντας επιπόλαια. Βγήκε από την σπηλιά χαμογελώντας ασυναίσθητα. Κάθε δέκα ημέρες ανέβαιναν να του φέρουν τρόφιμα και τα πολύτιμα βιβλία που τους έδινε με αγάπη. Αδημονούσαν να πάρουν τα καινούργια βιβλία, αν μπορούσαν θα τα διάβαζαν εκεί επάνω, στο βουνό. Τα άρπαζαν από τα χέρια του σαν πεινασμένα λιοντάρια και έφευγαν πάλι όπως είχαν έρθει, χοροπηδώντας άτσαλα στα βράχια με κίνδυνο να γκρεμιστούν.

Το σκάφος είχε υπερθερμανθεί από το μεγάλο ταξίδι. Ο πιλότος είδε τον μπλε πλανήτη ψάχνοντας για έναν τόπο με χαμηλό τεχνολογικό επίπεδο και πρωτόγονους κατοίκους προορισμένους για σκλάβους. Ήταν ένα τροποποιημένο υβρίδιο, μια πολεμική μηχανή. Οι Κατασκευαστές είχαν δημιουργήσει το απόλυτο όπλο, αφαιρώντας και όλα τα περιττά στοιχεία που θα παρέμβαιναν στον σκοπό της ύπαρξής του. Συναισθήματα, αισθήματα, φαντασία, αμφισβήτηση. Ήταν ένα από τα πολλά του είδους του που οι δημιουργοί τους είχαν εξαπολύσει στο διάστημα ψάχνοντας τόπους κατάλληλους για εκμετάλλευση και εποίκιση. Το υβρίδιο ανακάλυψε αυτόν τον πλανήτη και άρχισε την κάθοδο για να κάνει εκείνο για το οποίο είχε προγραμματιστεί. Να τον προετοιμάσει πριν καλέσει τους Κατασκευαστές.

Ο γέρος πήρε τα τρόφιμα, έδωσε τα βιβλία και χώθηκε πάλι στο ημίφως της σπηλιάς σέρνοντας τα πόδια του. Σιγά σιγά βυθιζόταν στο σκοτάδι, ο ιός του έτρωγε τα οπτικά νεύρα, αργά, μεθοδικά. Έκατσε με προσοχή πιάνοντας τα γνωστά του σημεία και άρχισε να τρώει λαίμαργα, γρήγορα. Είχε πολύ δουλειά μπροστά του και έπρεπε να προλάβει ό,τι μπορούσε πριν τυφλωθεί.

Το σκάφος προσγειώθηκε στην βάση του λόφου. Βγήκε πάνοπλος και άρχισε να περπατάει προς το μοναδικό πλάσμα με στοιχειώδη νοημοσύνη που είχε εντοπίσει σε αυτή την περιοχή. Έπρεπε να το μελετήσει από κοντά, να μάθει τι είναι αυτή η φυλή και να απομυζήσει και την παραμικρή γνώση πριν καλέσει τους υπόλοιπους. Έριξε την προχειροφτιαγμένη πόρτα και μπήκε μέσα σκύβοντας, δύομιση μέτρα ενσωματωμένη πανοπλία με όλα τα όπλα έτοιμα.

Ο γέρος τρόμαξε μέσα στην ησυχία της σπηλιάς, γύρισε και προσπάθησε να διακρίνει κάτι μέσα στη θολούρα αλλά δεν κατάλαβε τι είναι. Ο πρωτόγονος φόβος τον κυριέυσε. Ένιωσε το παντελόνι του να υγραίνεται και το στόμα του να τρέμει. Έκλεισε τα μάτια του, έκανε δειλά την προσευχή του και περίμενε το τέλος.

Το υβρίδιο σκανάρισε το υδάτινο πλάσμα, καμία απειλή, ένα πλάσμα για λύπηση. Κάθισε σε μια άκρη και εξέπεμψε ένα σήμα εφησυχασμού κατευθείαν στον εγκέφαλο του πλάσματος. Ήθελε κάποιο χρόνο να το μελετήσει πνευματικά πριν το κάνει και σωματικά.

Ο γέρος ένιωσε μια παράξενη ηρεμία, οι σφυγμοί του άρχισαν να πέφτουν και συνέχισε να τρώει λερωμένος. Τελείωσε σύντομα, έφερε την Paker μπροστά του και άρχισε να χτυπάει καταγράφοντας την Χιονάτη. Η μηχανή αγκομαχούσε και σιγά σιγά βυθίστηκε στον κόσμο του παραμυθιού. Πλήκτρα σπασμένα και φαγωμένα ζωντάνευαν με κουκίδες το παραμύθι και ο γέρος απορροφημένος ξέχασε τα πάντα,

Ο Στρατιώτης μπήκε εύκολα στο μυαλό του πλάσματος και άρχισε να εξερευνά αυτό τον μικρόκοσμο ανακαλύπτοντας

με έκπληξη έναν Άλλο Κόσμο. Παράξενο μυαλό, δεν μπορούσε να καταλάβει τι γινόταν εκεί μέσα, ένα κουβάρι εικόνων, συναισθημάτων, αναμνήσεων χαράς και λύπης. Εφτά μικρά πλασματάκια έτρεχαν πίσω από ένα θηλυκό εκείνη την στιγμή, στο παράξενα διαυγές μυαλό του γέρου, ενώ τα δάχτυλα του χτυπούσαν ένα περίεργο μηχάνημα που χάρασσε τελείες σε ένα λεπτό κομμάτι κυτταρίνης. Βαθύτερα ένας άλλος γέρος σκάλιζε ένα ξύλινο κούκλο για απόγονο του ενώ ένας γίγαντας είχε κατατροπωθεί από έναν στρατό από μικρά ανθρωπάκια που τον είχαν δέσει στο έδαφος. Σε ένα άλλο επίπεδο έβλεπε μια γελαστή γυναίκα μέσα σε ένα άσπρο ένδυμα μαζί με έναν νέο που υπέθεσε από την δομή ότι ήταν ο γέρος σε νεαρή ηλικία.

Ο γέρος είχε σχεδόν ξεχάσει το πλάσμα και είχε αφοσιωθεί στο έργο του. Ο χρόνος του τέλειωνε, σε λίγο καιρό θα ήταν τυφλός και αυτός. Ο θησαυρός έπρεπε να σωθεί. Τα δάχτυλα του χτυπούσαν μανιασμένα με απρόσμενη ταχύτητα.

Είδε τον νέο και το θηλυκό να είναι μέσα σε έναν χώρο με αλλόκοτες κατασκευές από χαρτί, δεμένες, γραμμένες, ζωγραφισμένες με όλα αυτά πλάσματα που είχε συναντήσει να πετούν στο μυαλό του γέρου. Πολλοί έμπαιναν και έπαιρναν τις κατασκευές, μικροί άνθρωποι γελούσαν και έκλαιγαν, ο χώρος απέπνεε μια περίεργη ζεστασιά. Οι μικροί άνθρωποι! Ταράχτηκε και ένιωσε μια πρωτόγνωρη σύγχυση. Μέσα από το μυαλό του γέρου τους ένιωσε να είναι τόσο πλούσιοι σε συναισθήματα και σοφοί, τι παράξενο αυτά τα αδύναμα, απλά πλασματάκια να έχουν τέτοιο πλούτο!

Όλες οι ιστορίες ήταν μέσα στο μυαλό του, τα παραμύθια όλα κυλούσαν στο αίμα του, και ξεχνόντουσαν στην ξεχαρβαλωμένη μηχανή για να προλάβουν να σωθούν από την λήθη. Όταν η γυναίκα του έφυγε και το άχρηστο πλέον βιβλιοπωλείο έκλεισε μαζί με όλα τα άλλα, έκανε σκοπό του να τα σώσει. Μέσα από την θλίψη του γεννήθηκε μια δύναμη, ένας σκοπός. Ατελείωτα μερόνυχτα μάθαινε τη γλώσσα Μπράιγ, βρήκε την ξεχασμένη μηχανή και άρχισε να τα καταγράφει, να τα βρουν τα τυφλά παιδιά. Τα κακόμοιρα, καταδικασμένα να ζήσουν μέσα στο αιώνιο σκοτάδι.

Τι ήταν αυτό; Τι ένιωθαν οι μικροί άνθρωποι, τι δημιουργούσαν τα πρωτόγονα μυαλά τους; Βυθίστηκε μέσα στο μυαλό του γέρου πάλι. Δεκάδες πλεγμένες ιστορίες, με πλάσματα από όλο το ζωικό βασίλειο αυτού του πλανήτη, μα και κάποια πλάσματα που του θύμιζαν όντα άλλων πλανητών. Οι ιστορίες υπήρχαν για τους μικρούς ανθρώπους; Αναρωτήθηκε.

Ο γέρος απόκαμε, έγειρε και ξάπλωσε δίπλα σε ένα παλιό στρώμα. Σε λίγο είχε βυθιστεί σε βαθύ ύπνο. Στο όνειρο του είδε πάλι την νεκρή γυναίκα του να γελάει ευτυχισμένη στο βιβλιοπωλείο τους, διαβάζοντας παραμύθια εκείνες τις γλυκιές Κυριακές.

Το γέρικο κουφάρι γελούσε μέσα στον ύπνο του. Το υβρίδιο βούλιαξε πιο βαθιά σε αυτόν τον άλλο κόσμο, στο όπιο των παραμυθιών μέσα στο μυαλό του γέρου. Είδε τους μικρούς ανθρώπους γύρω από το ζευγάρι να είναι πλημμυρισμένοι όνειρα, συναισθήματα, να πάλλονται και να φωτίζουν τον χώρο σαν τον Σείριο, μοναδικά αστέρια. Μέσα από τις αφηγήσεις τους έμπαιναν σε αυτούς τους φανταστικούς κόσμους και δημιουργούσαν χιλιάδες συνάψεις. Τα νέκρα του κυκλώματα άρχισαν να ξυπνούν με ένα περίεργο τρόπο. Η πλημμυρίδα που ερχόταν από τον βιβλιοπώλη γέμισε κάθε χιλιοστό της υποταγμένης βιολογικής του ύπαρξης. Ο Άγνωστος αυτός κόσμος των παιδιών και των παραμυθιών άρχισε να κατακτά τα αποσυνδεδεμένα κυκλώματα. Τα αυτοδιαγνωστικά του ενεργοποιήθηκαν, ο άγνωστος αυτός ιός απειλούσε το ΤΕΡΑΣ, τον απόλυτο στρατιώτη. Πλάσματα, ιστορίες, παιδικές φωνές που έβγαιναν από το μυαλό του άλλου πλάσματος έτρεχαν άτακτα καταπάνω του. Την στιγμή ακριβώς που το έμβιο μέρος του άρχισε να ριγιά, να αισθάνεται, να νιώθει, να περιπλανάται ελεύθερο και να γίνεται και αυτό παιδί, το Πρόγραμμα ανέλαβε. Η εστία του κακού τερματίστηκε μέσα σε μια μικρή λίμνη με αίμα. Και οι υπορουτίνες άρχισαν να επιδιορθώνουν την βλάβη στον μωδιασμένο εγκέφαλο του. Σε λίγο το σύστημα είχε μπει πάλι σε πλήρη έλεγχο.

Ο γέρος δεν πόνεσε, δεν κατάλαβε τίποτα μέσα στον ύπνο του. Έφυγε γαλήνιος να συναντήσει τους ήρωες της ζωής του και των παραμυθιών που τόσο αγάπησε.

Το υβρίδιο βγήκε από την σπηλιά. Γύρισε, σήκωσε τον βραχίονα του και έκαψε τα πάντα. Συνέχισε την πορεία του καλπάζοντας προς το σημείο που είχε εντοπίσει πολλαπλά σήματα ζωής. Το έδαφος σειόταν σε κάθε του βηματισμό. Κάπου στο βάθος τα ακουστικά του αισθητήρια συνέλλεξαν ήχους ζώων. Το σύστημα τα αναγνώρισε. Μικροί άνθρωποι, έβλεπαν την καταστροφική φωτιά και έκλαιγαν. Η λύπη τους τον πλημμύρησε. Κοντοστάθηκε. Για πρώτη φορά στην εμπόλεμη ζωή του, οπισθοχώρησε.

ΒΑΡΔΑΛΗ ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Πραγματικότητα ή Όνειρο;

Ο κύριος Λαμόντ ζούσε σε ένα ήσυχο χωριό της Αλσατίας με τη γυναίκα του και τα τρία τους παιδιά. Το σπίτι τους ήταν μεγάλο και το προσωπικό αποτελούταν από έναν μπάτλερ, έναν μάγειρα και μια γκουβερνάντα. Αυτοί ήταν υπεύθυνοι για τις δουλειές του σπιτιού, το φαγητό και τη φροντίδα των παιδιών. Όλα κυλούσαν ομαλά και ο κύριος Λαμόντ ήταν χαρούμενος με τη ρουτίνα του. Ξυπνούσε νωρίς, έτρωγε το πλούσιο πρωινό του και πήγαινε στη δουλειά του. Το βράδυ έτρωγε με την οικογένειά του και στη συνέχεια κλεινόταν στο γραφείο του και διάβαζε ένα βιβλίο δίπλα στο τζάκι.

Η αποψινή βραδιά δεν διέφερε από τις άλλες. Μετά το δείπνο, ζήτησε από τον μπάτλερ του να ανάψει μερικά κεριά και τη φωτιά στο τζάκι και κάθισε στην πολυθρόνα για να ξεκινήσει το καινούργιο του βιβλίο. Το είχε αγοράσει από έναν ξένο έμπορο. Του τράβηξε την προσοχή γιατί οι σελίδες του ήταν μαύρες με χρυσά γράμματα.

Καθώς διάβαζε, ένιωσε μια αλλαγή στην ατμόσφαιρα. Τα κεριά τρεμόπαιζαν, ενώ η φωτιά στο τζάκι είχε σβήσει προ πολλού. Ξάφνου, μέσα από τις σκιές ξεπρόβαλε μια φιγούρα και στη συνέχεια ένιωσε κάτι αιχμηρό να τρυπάει το στήθος του. Τον κατέβαλε ένας οξύς πόνος, ενώ στο βάθος άκουσε μια γυναικεία φωνή να λέει «Επιτέλους, είναι νεκρός». Πριν προλάβει να δει το πρόσωπο της γυναίκας, το τοπίο θόλωσε και όλα έσβησαν γύρω του. Μόλις άνοιξε ξανά τα μάτια του, είδε ότι καθόταν στην πολυθρόνα του γραφείου του και το βιβλίο βρισκόταν αναποδογυρισμένο στο πάτωμα. Προς μεγάλη του ανακούφιση, συνειδητοποίησε ότι όλα αυτά ήταν απλώς ένας εφιάλτης. Ένας εφιάλτης που έμοιαζε πολύ με την ιστορία του βιβλίου που διάβαζε, καθώς ο πρωταγωνιστής της βρίσκεται δολοφονημένος στο σαλόνι της οικίας του. Θέλοντας να ξεχαστεί, κάλεσε τη γυναίκα του να πιουν τσάι. Πάντα τον ηρεμούσαν οι κουβέντες μαζί της.

Ο εφιάλτης και η γυναικεία φωνή στοίχειωναν τον κύριο Λαμόντ και τις επόμενες μέρες.

Σιγά σιγά, η φωνή στον ύπνο του απέκτησε υπόσταση και πήρε τη μορφή της γυναίκας του. Παράξενες σκέψεις άρχισαν να τριβελίζουν το μυαλό του. Δες και αυτό που είχε δει δεν ήταν απλώς ένα όνειρο, αλλά μια προειδοποίηση. Δεν ήθελε να πιστέψει ότι η πολυαγαπημένη του γυναίκα θα του έκανε ποτέ κακό, αλλά οι εφιάλτες κόντευαν να τον τρελάνουν. Έτσι άρχισε να φεύγει νωρίτερα από τη δουλειά και να την ακολουθεί, από απόσταση, στις απογευματινές της βόλτες.

Για μια εβδομάδα όλα ήταν φυσιολογικά, αλλά ένα απόγευμα, όταν η γυναίκα του επέστρεφε από την αγορά, αντί να πάρει τον δρόμο για το σπίτι ακολούθησε το μονοπάτι που οδηγούσε στο δάσος. Στο τέλος του μονοπατιού, κρυμμένη στην πυκνή, καταπράσινη βλάστηση, υπήρχε μια μικρή, καφετιά καλύβα. Η γυναίκα κοίταξε γύρω της επιφυλακτικά και μπήκε μέσα, παίρνοντας το φως και τα χρώματα μαζί της. Σκιές σκέπασαν το τοπίο, κάνοντας το μουντό και ζοφερό. Ο κύριος Λαμόντ βγήκε αλαφιασμένος από την κρυψώνα του, πλησίασε το παράθυρο και κοίταξε μέσα. Είδε μια φωτιά να καίει στο τζάκι και ένα κρεβάτι από άχυρα. Πάνω σ' αυτό δύο φιγούρες αγκαλιάζονταν σφιχτά. Όταν οι φιγούρες χώρισαν, μπόρεσε να διακρίνει το πρόσωπο του άντρα και σοκαρισμένος αναγνώρισε τον μπάτλερ του. Κάποιος του έπαιζε παιχνίδια. Δεν μπορεί να ήταν αλήθεια.

Ένιωσε την οργή να τον πλημμυρίζει. Οι κινήσεις του έγιναν μηχανικές, σαν να μην είχε τον έλεγχο του εαυτού του. Έβγαλε το πιστόλι από την τσέπη του και στη συνέχεια, όρμησε στην καλύβα. Χωρίς να πει λέξη, πυροβόλησε δύο φορές, πετυχαίνοντας τον στόχο του.

Η σύζυγός του και ο μπάτλερ έπεσαν στο έδαφος νεκροί, με τον τρόμο ακόμα ζωγραφισμένο στα πρόσωπά τους. Ο κύριος Λαμόντ ξέσπασε σε κλάματα, μόλις συνειδητοποίησε τι είχε κάνει. Δεν θυμόταν καν να παίρνει το πιστόλι μαζί του πριν φύγει από το σπίτι. Πώς θα γυρνούσε σπίτι του, στα παιδιά του χωρίς τη γυναίκα του; Πώς μπόρεσε να διαπράξει ένα τόσο απεχθές έγκλημα; Τον κατέλαβε ο πανικός και αποφάσισε να κάψει την καλύβα μαζί με τα πτώματα για να εξαφανίσει κάθε ίχνος αυτού που συνέβη.

Επέστρεψε στο σπίτι του με την καρδιά του κομμάτια, κουλουριάστηκε στην αγαπημένη του πολυθρόνα και έβαλε ξανά τα κλάματα. Στο τραπεζάκι δίπλα του, είδε το βιβλίο του και ένιωσε μια έντονη επιθυμία να διαβάσει πώς εξελισσόταν η ιστορία. Τελικά, ο πρωταγωνιστής του βιβλίου γύρισε τον χρόνο πίσω για να βρει τον δολοφόνο του και ανακάλυψε ότι ήταν η γυναίκα του. Κατέληξε να τη σκοτώσει πριν προλάβει να το κάνει αυτή. Θα έλεγε κανείς ότι η σημερινή μέρα ήταν βγαλμένη από το βιβλίο. Όταν ο ύπνος τον πήρε, ήταν ακόμα χαμένος στις σκέψεις του.

Ξαφνικά, ένιωσε ένα απαλό χάδι και άνοιξε τα μάτια του. Είδε τη γυναίκα του που χαμογελαστή του σέρβιρε τσάι, ενώ ο μπάτλερ άναβε φωτιά στο τζάκι. Το βιβλίο για άλλη μια φορά ήταν αναποδογυρισμένο στο πάτωμα. Αιφνιδιασμένος, τινάχτηκε όρθιος, με αποτέλεσμα να ρίξει το τραπεζάκι και τον δίσκο με το τσάι κάτω. Η γυναίκα του και ο μπάτλερ τον κοιτούσαν σαν να ήταν τρελός.

Ο κύριος Λαμόντ έκανε να φύγει, αλλά ξαφνικά το δωμάτιο σκοτεινίασε. Πήγε να ανοίξει την πόρτα, αλλά ήταν κλειδωμένη. Έκανε ένα βήμα πίσω και σκόνταψε πάνω σε κάτι μεγάλο και βαρύ. Ήταν το βιβλίο του. Έσκυψε να το πιάσει, αλλά το ένιωσε καυτό στο χέρι του. Άκουσε βήματα πίσω του και πριν προλάβει να γυρίσει, ένιωσε κάτι αιχμηρό να τρυπάει το στήθος του. Πάλι η ίδια αίσθηση. Αυτή τη φορά είδε τον μπάτλερ του να κρατάει τη λαβίδα για το τζάκι, η οποία ήταν τώρα γεμάτη αίματα.

Έκλεισε τα μάτια του και όταν τα άνοιξε βρισκόταν στο δάσος έξω από την καλύβα που είχε τυλιχτεί στις φλόγες. Τώρα όμως κρατούσε το βιβλίο στα χέρια του. Ο κόσμος γύρω του χάθηκε ξανά και το γραφείο του πήρε τη θέση του άλλου σκηνικού. Καθόταν στην πολυθρόνα του και η γυναίκα του έπινε το τσάι της και του διηγούταν πώς πέρασε στον απογευματινό της περίπατο.

Δεν ήξερε πλέον αν όσα έβλεπε ήταν αληθινά. Αυτός ο ζωντανός εφιάλτης δεν είχε τέλος.

ΚΑΚΑΤΣΙΟΥ ΜΑΡΙΝΑ

Η Απειλή

Το παλάτι Oakheart βρισκόταν σε μεγάλη γιορτή, καθώς ο βασιλιάς Darius και η βασίλισσα Inara τιμούσαν την επέτειο του γάμου τους. Οι καλεσμένοι περιλάμβαναν τη βασίλισσα Reina και τον βασιλιά Ayhan από το κάστρο Ironkeep, τον βασιλιά και τη βασίλισσα Valdir και Dona από το παλάτι Thalassa, γονείς της Inara, καθώς και τους Zephyrion και Lyra από το βασίλειο Haldana. Ο χώρος ήταν στολισμένος με τα αγαπημένα λουλούδια της Inara, γεμίζοντας τον αέρα με το άρωμά τους.

Η Inara περιφερόταν ανάμεσα στους καλεσμένους, μυρίζοντας τα λουλούδια και χαμογελώντας. Ο Darius την παρατηρούσε από το βασιλικό τραπέζι, εντυπωσιασμένος από την ομορφιά της. Σηκώθηκε να την πλησιάσει, αλλά οι καλεσμένοι τον περικύκλωσαν, ζητώντας να μιλήσουν μαζί του. Προσπάθησε να την εντοπίσει ξανά, μα δεν το κατάφερε.

Η Inara, κρατώντας την κοιλιά της, περιφερόταν ανάμεσα στους καλεσμένους. Ήταν στον μήνα της, και οι βασίλισσες την πλησίασαν, της είπαν γλυκόλογα και ευχές για το μωρό. Η Inara τις ευχαρίστησε, αλλά δεν μπορούσε να σταματήσει να αναζητά τον Darius. Όταν όλοι κάθισαν για την πρόποση, ο Darius αιφνιδιάστηκε. «Τι περιμένουν όλοι αυτοί;» ρώτησε. «Εσένα, να τους ευχηθείς,» είπε η Inara χαμογελώντας. Ο Darius την κοίταξε και της απάντησε: «Εσύ να το κάνεις. Τα πας καλύτερα με όλους, ενώ εμένα μου σπάνε τα νεύρα». Αγγίζοντας την κοιλιά της, της ζήτησε να κάνει την πρόποση για εκείνον. Η Inara σηκώθηκε και μίλησε, αποσπώντας χειροκροτήματα από όλα τα τραπέζια. Ο Darius της έκλεισε το μάτι, περήφανος.

Καθώς η βραδιά προχωρούσε, η Inara ένιωσε έναν ελαφρύ πόνο στην κοιλιά, τον οποίο αγνόησε. Όμως ο πόνος επέστρεψε πιο έντονος, και μια υπηρέτρια τη βοήθησε να αποσυρθεί διακριτικά στο δωμάτιό της. Ο Darius, ανήσυχος, ρώτησε τις υπηρέτριες, αλλά εκείνες τον διαβεβαίωσαν πως η βασίλισσα ήταν απλώς κουρασμένη. Πριν προλάβει να πάει κοντά της, ένας μεθυσμένος καλεσμένος έπεσε πάνω του, χύνοντας κρασί στα ρούχα του. Ο Darius εξοργίστηκε, ξεκινώντας έναν καβγά που χρειάστηκαν αρκετοί για να τον σταματήσουν.

Στο δωμάτιο, η Inara είχε ήδη αρχίσει να γεννάει. Η μαία και οι υπηρέτριες έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τη βοηθήσουν. Μετά από έντονους πόνους και κραυγές, γεννήθηκε ένα όμορφο αγόρι με άσπρα μαλλιά. Η Inara πήρε μια ανάσα ανακούφισης, αλλά αμέσως ένιωσε νέο πόνο. Οι υπηρέτριες αντάλλαξαν ανήσυχες ματιές, καθώς η μαία ετοιμαζόταν για τη γέννηση ενός δεύτερου μωρού. Μετά από μεγάλη προσπάθεια, η Inara γέννησε άλλο ένα υγιέστατο αγόρι, αυτή τη φορά με καστανά μαλλιά.

Η μαία και οι υπηρέτριες φάνηκαν αναστατωμένες. Η Inara ζήτησε να δει το δεύτερο μωρό, αλλά η μαία προσπάθησε να της το κρύψει, λέγοντας πως έπρεπε να ξεκουραστεί. Με επιμονή, η Inara πήρε το μωρό στην αγκαλιά της, ξεσπώντας σε δάκρυα. Ήξερε ότι ο Darius δεν θα δεχόταν ένα παιδί με διαφορετικά χαρακτηριστικά, καθώς όλοι οι απόγονοι των βασιλέων του Oakheart είχαν άσπρα μαλλιά. Μια από τις υπηρέτριες, η Marika, προσφέρθηκε να πάρει το μωρό μακριά και να το μεγαλώσει σαν δικό της, ώστε να το επιστρέψει όταν θα ήταν ασφαλές. Με βαριά καρδιά, η Inara συμφώνησε.

Η Marika έφυγε διακριτικά, κρύβοντας το μωρό. Εν τω μεταξύ, ο Darius μπήκε στο δωμάτιο και αγκάλιασε τη

γυναίκα του και το πρώτο τους παιδί. Οι υπηρέτριες προσπάθησαν να του πουν για το δεύτερο μωρό, αλλά εκείνος τις αγνόησε και διέταξε να εκτελεστούν για τις ψευδείς κατηγορίες τους. Η Inara, προσπαθώντας να κρύψει την αλήθεια, καθυσύχασε τον Darius. Εκείνος ξάπλωσε δίπλα της, κρατώντας το μωρό τους, και για πρώτη φορά μετά από καιρό, η Inara ένιωσε γαλήνη.

Εκείνη τη νύχτα, το παλάτι Oakheart δεν κοιμήθηκε. Ο Darius και η Inara έζησαν τη χαρά και τη θλίψη της νέας ζωής, ενώ η Marika ταξίδευε μακριά, κουβαλώντας ένα μυστικό που θα μπορούσε να είναι μια νέα απειλή για το μέλλον του βασιλείου.

ΚΑΜΠΑΝΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ταξίδι στο χωριό Περτούλι

Φθινόπωρο. Μια γλυκιά, όλο θαλπωρή εποχή. Περαιστικά σύννεφα αφήνουν λίγες γρήγορες στάλες βροχής στο ορεινό χωριό Περτούλι. Το δάσος γύρω από το χωριό δίνει μια νέα απόχρωση του πράσινου, πλαγιές που δεν χωράνε περισσότερα έλατα. Είναι τόσο καλοβαλμένα και δίνουν την εντύπωση ότι τρέχουν στα απότομα τσακίσματα του λόφου και γεμίζουν τα πάντα. Πολλά από τα σπίτια του χωριού είναι πέτρινα αλλά αυτό που ξεχωρίζει είναι το παραδοσιακά διατηρητέο ξενοδοχείο Πέτρινο. Είναι το μοναδικό του χωριού, είναι καλαισθητό, έχει μεγάλα πεζούλια, πολλά μικρά κηπάκια και βρίσκεται χωμένο κάτω από θεόρατες καστανιές.

Ένας νεαρός βρίσκεται στην υποδοχή του ξενοδοχείου. Πάτησε το κουδούνι για να καλέσει τον υπεύθυνο της υποδοχής και περίμενε υπομονετικά, χωρίς ανταπόκριση, ώσπου το πάτησε ξανά.

«Έρχομαι, αμέσως» ακούστηκε μια φωνή κι αμέσως εμφανίστηκε μια ηλικιωμένη κυρία. Βγήκε από το βάθος του διαδρόμου, φορούσε ποδιά στη μέση της και σκούπιζε τα χέρια της σε μια πετσέτα.

«Καλησπέρα σας, έχω κάνει κράτηση στο όνομα Βασίλης» απάντησε ο νεαρός που στεκόταν απέναντί της.

«Καλώς ήρθατε κύριε, σας περιμέναμε από το πρωί. Μονόκλινο βλέπω, ταξιδεύετε μόνος;» ρώτησε η ηλικιωμένη κυρία.

«Κάτι σαν επαγγελματικό ταξίδι, είμαι συγγραφέας και ήρθα να βρω ησυχία για να καταφέρω να γράψω την επόμενη ιστορία μου» απάντησε ο νεαρός.

«Περίεργο, έχουν έρθει πολλοί να επισκεφθούν το χωριό μας αλλά πρώτη φορά γι' αυτόν τον λόγο. Η τουριστική περίοδος ξεκινάει σε λίγους μήνες». Η ηλικιωμένη κυρία έκλεισε το βιβλίο των επισκεπτών, πήρε ένα κλειδί και ζήτησε από τον νεαρό να την ακολουθήσει.

«Η ηχορύπανση της πόλης αλλά και οι έντονοι ρυθμοί δυσκολεύουν την αυτοσυγκέντρωση μου. Μου πρότειναν το Περτούλι επειδή είναι μικρό χωριό, ήσυχο και κατάλληλο για ξεκούραση» απάντησε ο Βασίλης ακολουθώντας την ηλικιωμένη κυρία.

Έφτασαν στο δωμάτιό του και τον ξενάγησε στον χώρο.

«Σε μια ώρα θα σερβίρουμε το βραδινό, μην αργήσετε κύριε Βασίλη» τού είπε κι αποχώρησε γρήγορα για να τον αφήσει να τακτοποιηθεί.

Το βράδυ το χωριό φαίνεται έρημο. Έχει πολύ λίγους κατοίκους και όλοι έχουν μαζευτεί στα σπίτια τους για ξεκούραση. Τα μοναδικά φώτα που υπάρχουν είναι από τις τηλεοράσεις, που βγαίνουν από τα παράθυρα, και οι φωτιές στα τζάκια. Σύντομα κι αυτά θα χαθούν καθώς οι ιδιοκτήτες θα κλείσουν τα παντζούρια και θα χωθούν στην αγκαλιά του Μορφέα.

Ύστερα από το δείπνο, ο Βασίλης κάνει τον βραδινό του περίπατο για να χωνέψει και να πάρει καθαρό αέρα. Είναι πολύ σκοτεινά, οπότε δεν απομακρύνεται πολύ. Μπορεί να ακούσει μέσα από το δάσος διάφορους ήχους από

νυκτόβια ζώα τα οποία έχουν βγει για να αναζητήσουν την τροφή τους.

Άλλος ένας ήχος που έρχεται από το δάσος και μετά βίας ακούγεται, είναι μια απαλή μουσική, σαν να υπάρχει κάπου καλά κρυμμένο κάποιο μαγαζί διασκέδασης. Γύρισε να κοιτάξει τριγύρω, πουθενά όμως δεν υπάρχουν στο δάσος φώτα, ούτε κάποιο δρομάκι που να οδηγεί εκεί. Πιθανολογώντας ότι προέρχεται από γειτονικό χωριό, επέστρεψε στο ξενοδοχείο. Τα παντζούρια των σπιτιών έχουν πλέον κλείσει. Είναι πάρα πολύ σκοτεινά, δεν είχε καταλάβει ότι απομακρύνθηκε τόσο αλλά ευτυχώς το ξενοδοχείο έχει φανάρια εξωτερικού χώρου που δείχνουν τον δρόμο της επιστροφής.

Τώρα τα σύννεφα σε κάποια σημεία υποχωρούν και το φεγγάρι σχεδόν ολόγιομο, ψυχρό κι ασημένιο, αρχίζει να φωτίζει το χωριό. Οι βουές μέσα στο δάσος χάθηκαν και η μουσική έγινε πιο δυνατή. Γύρισε να ρίξει μια τελευταία ματιά και τότε διέκρινε μια ρεματιά να γέρνει στον κατήφορο με δέντρα να τη ζώνουν. Θα πρέπει να καταβάλει μεγάλες προσπάθειες για να εντοπίσει από που έρχεται η μουσική, παρόλα αυτά εκείνη τον καλεί και την ακολουθεί.

Φτάνοντας στο τέλος της ρεματιάς, αντικρίζει ένα μπαρ με την επιγραφή Βίντατζ. Στο εσωτερικό του έχει βαριά και ξύλινη διακόσμηση, ταμπλό με βελάκια, χαμηλή τζαζ μουσική και χαμηλό φωτισμό, μια ατμόσφαιρα που ηρεμεί και γαληνεύει. Ρίχνει μια ματιά στο μπαρ και παρατηρεί μια σαγηνευτική και όμορφη μπαργούμαν, να φοράει ένα όμορφο μαύρο γυαλιστερό πουκάμισο και να τον κοιτάζει στα μάτια γυαλίζοντας ένα ποτήρι. Τα τραπέζια είναι πλήρη με ζευγάρια που συζητούν, έτσι αποφασίζει να καθίσει στο μπαρ.

«Τι θα πάρεις όμορφε;» τον ρώτησε η μπαργούμαν.

«Ένα... ένα... ουίσκι, χωρίς πάγο σε παρακαλώ» απάντησε ο Βασίλης συνειδητοποιώντας ότι έχασε τα λόγια του.

«Αμέσως» απάντησε η μπαργούμαν γεμίζοντας τον χώρο με το άρωμά της.

Γύρισε προς τα πίσω για να ρίξει μια κλεφτή ματιά στα τραπέζια επειδή άρχισε να ζεσταίνεται αλλά και για να σταματήσει για λίγο να την κοιτάζει επίμονα. Η διακόσμηση έχει ασημένιες και κόκκινες λεπτομέρειες και πολυέλαιο με χαμηλό φωτισμό που δημιουργεί μια ρομαντική ατμόσφαιρα. Την προσοχή του τράβηξαν τα δυνατά χτυπήματα που ένωσε κάτω από τα πόδια του κι ένα δυνατό τράβηγμα που λίγο έλειψε να τον ρίξει από το σκαμπό.

«Στην υγεία σου όμορφε» είπε η μπαργούμαν διώχνοντας στιγμιαία όλες του τις ανησυχίες.

«Στην υγεία σου...».

«Με λένε Μαρίνα».

«Εμένα με λένε Βασίλη, χάρηκα για την γνωριμία» απάντησε σηκώνοντας το ποτήρι για να πει. Ένωσε άλλο ένα χτύπημα στον ώμο κι άκουσε ψιθύρους στο αυτί του. Γύρισε αμέσως να δει ποιος είναι αλλά δεν υπήρχε κανένας.

«Τι συμβαίνει;» ακούστηκε η φωνή της Μαρίνας από την άλλη μεριά του μπαρ, με το άρωμά της να τον περιτριγυρίζει.

«Ένωσα κάποιον πίσω μου» της απάντησε.

«Σε διαβεβαιώ ότι δεν πέρασε κανένας από πίσω σου» απάντησε η Μαρίνα κι απομακρύνθηκε για να εξυπηρετήσει έναν άλλο πελάτη.

«Τι μου συμβαίνει;» αναρωτήθηκε ο Βασίλης κι αμέσως σκέφτηκε ότι σίγουρα οφείλεται στην κούραση του

ταξιδιού.

Η Μαρίνα του ρίχνει κοφτές ματιές από μακριά και του χαμογελάει. Ανταποδίδει και συνεχίζει το ποτό του. Ο αέρας αρχίζει να γίνεται αποπνικτικός. Αμέσως άρχισε να κρυώνει, νιώθει την θερμοκρασία να πέφτει κάτω από το μηδέν. Πίσω από το μπαρ υπάρχει ένας μεγάλος καθρέφτης. Μέσα από αυτόν παρατηρεί τον εαυτό του καθισμένο να πίνει το ποτό του και μια θολή σκοτεινή σκιά, που αρχικά κινούταν στον τοίχο, να έρχεται γρήγορα και απειλητικά καταπάνω του. Τινάχτηκε έντρομος προς τα πίσω αλλά βλέπει μόνο σκιές στα τραπέζια να πίνουν το ποτό τους ανέμελα. Τρομοκρατημένος αρχίζει να πιστεύει πως υπάρχει κάτι εδώ που δεν μπορεί να καταλάβει.

«Πάλι ένιωσες κάποιον πίσω σου; Νομίζω ότι ένα ποτό ακόμη θα σε χαλαρώσει» η Μαρίνα του πρόσφερε το ποτό και αυτή τη φορά το τσούγκρισε με το δικό της.

Ο Βασίλης σήκωσε το ποτήρι και ήπια μια γερή γουλιά. Κοιτούσε τα κατάμαυρα μαλλιά της που ταίριαζαν τέλεια με την λευκή επιδερμίδα της.

«Είχα μια δύσκολη ημέρα, έρχομαι από ταξίδι και δεν έχω προλάβει να ξεκουραστώ...» τα λόγια του τα διέκοψαν βροντερά χτυπήματα στον τοίχο από πίσω του. Αυτήν την φορά δεν θέλει να τιναχτεί πάλι πανικόβλητος, κρατάει την ψυχραιμία του και ρίχνει μια ματιά μέσα από τον καθρέφτη. Δεν μπορεί να διακρίνει κάτι, ωστόσο τα χτυπήματα άρχισαν να γίνονται περισσότερα, μαζί με άλλους ήχους που δεν είχε ξανακούσει. Είναι σίγουρος ότι δεν τους δημιουργεί ο αέρας, ούτε προέρχονται από την τόσο χαμηλή μουσική. Στον καθρέφτη εμφανίστηκε ξανά η σκιά που έβλεπε προηγουμένως, αυτή την φορά τον αντικρίζει, τον πλησιάζει στιγμιαία και τον σκουντάει. Το σκούντημα είναι τόσο δυνατό που τον ρίχνει από το σκαμπό. Αρχίζει να τον πιάνει κρίση πανικού. Σηκώθηκε τρομοκρατημένος κοιτάζοντας γύρω του.

«Δεν αντέχω άλλο... πρέπει να φύγω!» έτσι έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε μέσα στο δάσος.

Ο ήλιος μπαίνει ζεστός στο μονόκλινο δωμάτιο του ξενοδοχείου Πέτρινο. Το κρεβάτι είναι το κεντρικό σημείο του δωματίου, έχει έναν εξαιρετικά ποιοτικό, αυθεντικό, χειροποίητο, ξύλινο σκελετό και μαλακό στρώμα. Ο Βασίλης είναι ξαπλωμένος με τα ρούχα που φορούσε το προηγούμενο βράδυ. Μόλις ξύπνησε κι έχει έναν φοβερό πονοκέφαλο, αναρωτήθηκε μήπως οφειλόταν στο στρώμα αλλά αμέσως θυμήθηκε τι είχε συμβεί το προηγούμενο βράδυ. Το μόνο που δεν μπορούσε να θυμηθεί είναι πώς βγήκε από το δάσος και βρέθηκε στο ξενοδοχείο.

Αφηρημένος στο τραπέζι του εστιατορίου, προσπαθούσε να θυμηθεί τις λεπτομέρειες της χθεσινής βραδιάς. Κοιτούσε αμέριμνα τον ήλιο να μπαίνει από τα παράθυρα. Νιώθει ζωντανός. Βλέπει τις σκιές που σχηματίζουν στο πάτωμα οι κουρτίνες και νιώθει δροσερό το αεράκι που τις φυσάει.

«Το πρωινό έχει τελειώσει και το εστιατόριο κλείνει σε δέκα λεπτά κύριε, θα χρειαστεί να αποχωρήσετε για να ετοιμαστεί το μεσημεριανό. Θα έχουμε ελάφι στη γάστρα» τον διέκοψε από τις σκέψεις του η φωνή της ηλικιωμένης κυρίας.

Τινάχτηκε από την τρομάρα του κι έριξε μια ματιά στο ρολόι του, συνειδητοποιώντας ότι έχει περάσει η ώρα χωρίς να το καταλάβει. Αυτό δεν πέρασε απαρατήρητο από την ηλικιωμένη γυναίκα, παρόλα αυτά του πρόσφερε ένα παυσίπονο που της είχε ζητήσει νωρίτερα για τον πονοκέφαλο και τον είδε μετά να βγαίνει έξω για να απολαύσει την φύση.

Κάνοντας την πρωινή του βόλτα, μέσα σε ένα παρθένο δάσος με πανύψηλα έλατα, σκεφτόταν διαρκώς το προηγούμενο βράδυ. Δεν είχε πειστεί ότι υπήρχε κάτι υπερφυσικό, είναι πολύ δύσπιστος. Επίσης δεν μπορούσε να ξεχάσει τη μορφή της γοητευτικής μπαργούμαν με τα σαγηνευτικά μάτια.

Μετά το μεσημεριανό, έχει πάρει θέση στο γραφείο του δωματίου του, με θέα τα έλατα του Περτουλίου. Ανεπιτυχώς προσπάθησε να εντοπίσει την διαδρομή που ακολούθησε για να φτάσει στο μπαρ μέχρι που ένιωσε έναν δυνατό πόνο δεξιά στα πλευρά, κάτω από τον θώρακά του. Ένιωσε επίσης ένα πρήξιμο στην κοιλιά του και είναι σίγουρος ότι τον πείραξε το ελάφι καθώς δεν είναι συνηθισμένος σε τέτοια κουζίνα. Τον βρήκε μια ξαφνική αδυναμία κι έτσι ξάπλωσε να κοιμηθεί.

Όταν ξύπνησε είχε πλέον βραδιάσει. Το χωριό έχει χαθεί στις σκιές της νύχτας. Το ασημένιο φως του ολόγιουμου φεγγαριού αντιφεγγίζει σε όλο το δάσος και αποκαλύπτει τον χωματόδρομο που οδηγεί στα βάθη του. Ο Βασίλης έκπληκτος, τρίβει τα μάτια του γιατί δεν πίστευε ότι θα τον ξαναδεί. Τώρα βρίσκεται ακριβώς μπροστά του. Νέα συναισθήματα τον διαποτίζουν και η αδρεναλίνη τον τραβάει στο μπαρ. Κάτι τον καλεί και, παρά τον φόβο του, νιώθει έτοιμος να το αντιμετωπίσει.

Αυτή η βραδιά δεν φαίνεται να είναι διαφορετική. Απαλή τζαζ μουσική, χαμηλός φωτισμός, ζευγάρια στα τραπέζια που συζητούν και μια όμορφη γυναίκα πίσω από το μπαρ να έχει στραμμένο το βλέμμα της επάνω του. Τον κοιτάζει μέσα στα μάτια με ένα χαμόγελο και τώρα το βλέμμα της πηγαινοέρχεται από το ένα μάτι στο άλλο, σαν διερευνητικό, σαν να ψάχνει κάτι κι αμέσως τον καλεί να κάτσει στο σκαμπό που βρίσκεται μπροστά της.

Ο Βασίλης κάθισε και η Μαρίνα σέρβιρε αμέσως το ποτό του. Σήμερα σκέφτεται να μην αποσπάσει την προσοχή του από πάνω της καθόλου, παρόλο που το Βίντατζ έχει περισσότερο κόσμο από την χθεσινή βραδιά. Η Μαρίνα λείπει διαρκώς για να ετοιμάσει ποτά, να φτιάξει κοκτέιλ, τακτοποιούσε τις μεζούρες της για τα επόμενα ποτά και γέμιζε τα ποτήρια με νερό. Απορροφημένος από τον τρόπο που δούλευε η Μαρίνα, δεν την άφησε ούτε στιγμή από τα μάτια του ώσπου τον διέκοψε ένα γρύλισμα από πίσω του. Γύρισε να κοιτάξει αλλά δεν είδε τίποτα, υποθέτει ότι ήταν κάποιος περαστικός και συνεχίζει το ποτό του χαζεύοντάς την. Η Μαρίνα τον κοιτάζει συχνά, τραβώντας στιγμιαία το βλέμμα της για να σερβίρει τα ποτά κι επιστρέφει το επίμονο βλέμμα της επάνω του γεμάτο χαμόγελα.

Την προσοχή του την τραβάει πάλι το ίδιο γρύλισμα αλλά αυτή την φορά δεν θέλει να γυρίσει να κοιτάξει. Όσο κι αν προσπαθεί να το αγνοήσει, αυτό γίνεται επίμονο και πιο δυνατό. Αρχίζει να νιώθει ότι κάτι δεν πάει καλά, δεν ακούγεται σαν κάποιο ζώο που να γνωρίζει αλλά δεν γυρίζει να κοιτάξει. Απολαμβάνει το αδέξιο βλέμμα της Μαρίνας που έχει καρφωθεί επάνω του, που ταξιδεύει από τα μάτια προς τα χείλη του και πάλι προς τα πίσω. Θέλει τόσο πολύ να την πλησιάσει και να την φιλήσει.

Δεν μπορεί να θυμηθεί πόσα ποτήρια έχει πει, σίγουρα όμως ο πονοκέφαλος δημιουργείται από το γρύλισμα που ολοένα δυναμώνει. Φοβάται να γυρίσει και να κοιτάξει, φοβάται ότι αυτό που θα αντικρίσει θα τον τρομάξει και θα χρειαστεί να φύγει. Ταυτόχρονα σκέφτεται ότι πρέπει να αντιμετωπίσει τον φόβο του, να γυρίσει γρήγορα και να δώσει μια γροθιά σε αυτό που τον ενοχλεί, ώσπου τον προλαβαίνει ένα δυνατό τράβηγμα στον ώμο του.

«Αυτό ήταν» φώναξε ο Βασίλης, «όποιος κι αν είσαι, άφησέ με ήσυχο» και γύρισε πίσω να κοιτάξει εκνευρισμένος.

Το μπαρ ήταν άδειο, όλοι οι πελάτες είχαν φύγει χωρίς να το αντιληφθεί. Η μουσική είχε σταματήσει, έφαξε να

βρει την Μαρίνα αλλά έλειπε και εκείνη. Σαστισμένος προσπαθεί να καταλάβει τι συμβαίνει μέχρι που ένα δεύτερο δυνατό χτύπημα τον έριξε κάτω από την θέση του. Σηκώνεται και βλέπει πολλές σκιές στους τοίχους να κάνουν κύκλους. Το γρύλισμα επιστρέφει, είναι τόσο δυνατό που κάνει τα αυτιά του να βουίζουν, αναγκάζεται να τα καλύψει με τα χέρια και ψάχνει την έξοδο για να φύγει.

Ο Βασίλης ξύπνησε απότομα με μια κραυγή. Τον έχει λούσει κρύος ιδρώτας και νιώθει πολύ περίεργα. Φοράει τις πιτζάμες του οι οποίες είναι μούσκεμα από τον ιδρώτα όπως και τα σεντόνια του κρεβατιού. Το τελευταίο που θυμάται είναι να τον κυνηγούν σκιές και να γελούν επιδεικτικά μαζί του. Αρχίζει να σκέφτεται ότι το αλκοόλ του προκαλεί ανησυχία κι εφιάλτες που είναι τόσο ζωντανοί και του δημιουργούν επιπλέον ψυχικές διαταραχές.

Έκανε ένα ντους να συνέλθει και κατευθύνθηκε προς το εστιατόριο. Είναι μεσημέρι, κοιμήθηκε περισσότερο κι έχασε το πρωινό. Δυσκολεύεται να περπατήσει, νιώθει πολύ κουρασμένος, ο πονοκέφαλος δεν έχει σταματήσει κι επιπλέον έχει πονόλαιμο, νιώθει πως έχει πυρετό.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας, η μόνη σκέψη του είναι το Βίντατζ. Νιώθει πως έχει αναπτύξει μια ιδιαίτερη σχέση μαζί του και τον καλεί ξανά και ξανά. Είναι βέβαιος ότι πρέπει να ξεκαθαρίσει πρώτα τις σκέψεις του, να θυμηθεί τι συμβαίνει προς το τέλος της νύχτας. Νιώθει ότι το ποτό τον επηρεάζει περισσότερο από όσο μπορεί να διαχειριστεί. Άλλωστε ήρθε στο χωριό με έναν σκοπό, να βρει ησυχία και να μπορέσει να συγκεντρωθεί στο γράψιμο του επόμενου βιβλίου του.

Οι σκέψεις του γυρνούν πάλι στο Βίντατζ. Νιώθει ότι έχει ερωτευτεί την όμορφη μελαχρινή μπαργούμαν. Νιώθει ότι δεν μπορεί να σταματήσει. Έχει αποκτήσει εμμονή να επιστρέψει στο μπαρ και να καταλάβει τι υπάρχει εκεί μέσα. Σκέφτεται ότι πρέπει να πάει ξανά για μια τελευταία φορά να ξεκαθαρίσει τι συμβαίνει, όσο τρομακτικό κι αν είναι. Ξάπλωσε στο κρεβάτι να ξεκουραστεί και να πάρει δυνάμεις για το βράδυ. Είναι αποφασισμένος να περάσει ξανά από το μπαρ και να βρει μια εξήγηση.

Ανυπόμονος, έχει ξυπνήσει πριν νυχτώσει. Έχει μυϊκούς πόνους και ρίγη αλλά δεν μπορεί να κοιμηθεί περισσότερο. Ετοιμάστηκε, πήρε μαζί του μια φωτογραφική μηχανή και κατέβηκε στο εστιατόριο.

«Νωρίς κατεβήκατε κύριε Βασίλη, το βραδινό θα είναι έτοιμο σε μία ώρα» τον ενημέρωσε η ηλικιωμένη κυρία.

«Δεν έχω όρεξη για βραδινό σήμερα, έχω σκοπό να επισκεφτώ το Βίντατζ από νωρίς σήμερα» απάντησε ο Βασίλης.

«Αυτό το μέρος έχει γίνει σκέτο ερείπιο, μόνο ντουβάρια με άσχημες ζωγραφιές έχουν μείνει νεαρέ μου» απάντησε η ηλικιωμένη κυρία κι αποχώρησε γρήγορα προς την κουζίνα κουνώντας το κεφάλι της.

Ο Βασίλης δεν πρόλαβε να την ρωτήσει τίποτα, ούτε ποια διαδρομή να ακολουθήσει ώστε να φτάσει εκεί. Στιγμιαία σκέφτηκε ότι θα ήταν μια χαζή ερώτηση εφόσον έχει πάει ήδη δύο φορές σε εκείνο το μέρος. Βγήκε από το ξενοδοχείο να ψάξει το μονοπάτι χωρίς κάποιο αποτέλεσμα. Νιώθει συνεχώς μια αδυναμία στο σώμα του, έτσι αποφασίζει να επιστρέψει στο δωμάτιό του και να περιμένει να νυχτώσει.

Η επιδέξια μελωδία ενός σαξόφωνου αφύπνισε τον Βασίλη και τον γέμισε με θετική ενέργεια και ορμή. Είχε

αποκοιμηθεί στο περβάζι του παραθύρου του από την κούραση και την εξάντληση. Τώρα νιώθει ευδιάθετος λόγω της μελωδίας, έτοιμος να παραδοθεί στο κάλεσμα που θα τον οδηγήσει στην άλλη άκρη της καρδιάς του. Έριξε μια γρήγορη ματιά στο φεγγάρι που σήμερα αρχίζει να φθίνει, παρόλα αυτά φαίνεται να είναι γεμάτο με το ασημένιο πέπλο του να φωτίζει μια ρεματιά σε έναν κατήφορο.

Φτάνοντας στο μπαρ, κάθισε στην αγαπημένη του θέση, κοντά στην Μαρίνα. Αφού του σέρβιρε το ποτό, χωρίς να χάσει χρόνο, ξεκίνησε να συλλέγει υλικό. Αρχικά συνειδητοποίησε ότι από την βιασύνη του ξέχασε την φωτογραφική μηχανή αλλά έβγαλε το κινητό του. Ξεκίνησε να τραβάει βίντεο τον καθρέφτη, τα ζευγάρια στα τραπέζια, αλλά η κάμερα θόλωνε. Ηχογράφησε το ενοχλητικό γρύλισμα που διαρκώς του δημιουργεί πονοκέφαλο κι εξακολούθησε τις προσπάθειές του να τραβήξει βίντεο χωρίς αποτέλεσμα. Βλέπει πολλές σκιές να τον πλησιάζουν και μετά να απομακρύνονται. Νιώθει πολύ τρομαγμένος αλλά συνεχίζει να προσπαθεί. Στην γωνία του τοίχου από πίσω του, βλέπει ένα πλάσμα με δύο μεγάλα μαύρα μάτια. Έβγαλε αμέσως μια φωτογραφία και στο κινητό εμφανίζεται θολή. Νιώθει το σώμα του να μουδιάζει και να εξαντλείται, τους καρδιακούς του παλμούς να αυξάνονται και το σώμα του να καίει από τον πυρετό. Γύρισε να κοιτάξει την Μαρίνα και την έβγαλε μια φωτογραφία. Κοιτάζει στο κινητό του και βλέπει μια δαιμονική φιγούρα. Προαισθάνεται ότι πρέπει να φύγει αλλά νιώθει αδύναμος. Ούρλιαξε από τον φόβο του αλλά δεν μπορεί να τρέξει, άρχισε να τον πιάνει ρίγος, να βήχει συνεχώς και τον έπιασε δύσπνοια. Σκεφτόταν ότι πρέπει να φύγει, να τρέξει με όλη του την δύναμη, φώναξε με όση δύναμη του είχε απομείνει.

«Θεέ μου, βοήθησέ με σε παρακαλώ... Πάτερ ημών...» και λιποθύμησε.

Ο Βασίλης ξύπνησε σε έναν κατάλευκο θάλαμο της εντατικής με δύο ενδοφλέβιους ορούς, συνδεδεμένος σε ένα μόνιτορ που παρακολουθούσε τις ζωτικές του λειτουργίες, και διάφορα ακόμη ιατρικά εργαλεία να είναι έτοιμα προς χρήση.

Ο γιατρός που τον επισκέφτηκε τον ενημέρωσε ότι έχει λοίμωξη στο συκώτι, στην κύστη, στο νεφρό, ουρολοίμωξη, πνευμονία στον αριστερό πνεύμονα και απόστημα στον εγκέφαλο.

«Κάτι προσπαθεί να σε σκοτώσει!» τον ενημέρωσε ο γιατρός.

Αργότερα τον επισκέφτηκε ο αδερφός του και του επισήμανε πόσο τυχερός ήταν που τον βρήκε πεσμένο στο δάσος ένας κυνηγός και τον ειδοποίησε άμεσα. Ο Βασίλης μοιράστηκε την εμπειρία του με τον αδερφό του μα ο άλλος δεν τον πίστευε. Άνοιξε αμέσως έναν φορητό υπολογιστή για να ψάξουν πληροφορίες. Η αναζήτηση ήταν μάταιη, δεν βρήκαν τίποτα υπερφυσικό. Το μόνο που κατάφεραν να βρουν είναι ένα εγκαταλελειμμένο κτίριο με φράχτη γύρω του και μια πινακίδα που γράφει "Μην πλησιάσει κανείς!"

Ο Βασίλης πίστευε ότι του επιτέθηκαν πνεύματα και τον έβαλαν στο νοσοκομείο. Άρχισε να φοβάται και να πανικοβάλλεται. Δεν είναι σίγουρος ότι θα γίνει καλά, αλλά στο τέλος καταφέρνει να πάρει εξιτήριο. Εξαντλημένος μετά την επιστροφή του στο σπίτι, συγκεντρώνεται στην ανάρρωσή του και δεν κάνει τίποτα περισσότερο.

Πέρασαν δύο εβδομάδες από τότε που βγήκε από το νοσοκομείο κι αρχίζει επιτέλους να γίνεται καλύτερα. Άνοιξε το κινητό του για να βρει τα πλάνα που είχε τραβήξει και βρήκε μόνο την ηχογράφηση. Του πήρε λίγη ώρα για να καταλάβει ότι το γρύλισμα ήταν φωνές που του μιλούσαν και του έλεγαν επανελεγμένα «Νοσοκομείο, θα σε στείλω στο νοσοκομείο!». Αναστατωμένος και τρομοκρατημένος, καταλαβαίνει ότι πραγματικά του επιτέθηκαν οι δαίμονες και τον έστειλαν στον νοσοκομείο. Δυστυχώς όμως δύσκολα θα τον πιστέψουν, όπως έγινε και με τον αδερφό του. Έτσι πήρε από το συρτάρι του γραφείου του ένα τετράδιο κι ένα μολύβι κι άρχισε να γράφει.

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας νεαρός ταξίδεψε στο χωριό Περτούλι...

ΚΟΥΤΣΙΚΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

Ο Τελευταίος Δράκος

“Έρικ, από πάνω μας!”

Ο Έρικ άκουσε τη φωνή του Σίγκμουντ από πίσω του, έσκυψε και κοίταξε ψηλά.

Στην αρχή τυφλώθηκε από τον ήλιο που μόλις είχε ανατείλει, αλλά τελικά βρήκε τη μορφή που έψαχνε. Ο κόκκινος δράκος που κυνηγούσανε όλο το βράδυ εμφανίστηκε επιτέλους. Λιγότερο σαν πέταγμα και περισσότερο σαν ένα τεράστιο σάλτο, ο δράκος είχε πηδήξει από τη μια βουνοκορφή στην άλλη, σχεδόν αθόρυβα. Δεν ήταν σίγουροι αν έτρεχε μακριά από την προχθεσινή μάχη ή αν έτρεχε προς κάποια φωλιά.

Δεν ήταν μεγάλος δράκος, γύρω στα 2,5 μέτρα, λεπτοκαμωμένος και δεν είχε μεγάλα κέρατα στο πρόσωπο ή στο σώμα του. Πρέπει να ήταν νέος δράκος, μερικών δεκαετιών.

Ο Έρικ, ο Σίγκμουντ, ο Τομπάιαν και η Τζέιν, έκαναν να κινηθούν προς τη κατεύθυνση που είχε πάρει το τέρας. Μεγάλες σταλαγματιές από αίμα έβαφαν τα βράχια κάτω από τον ιπτάμενο δράκο. Υπαίτιος για αυτό ήταν ο Σίγκμουντ, που είχε πετάξει με μανία το τσεκούρι του στα πλευρά του δράκου, ακριβώς κάτω από το δεξί φτερό, δυο μέρες πριν, δημιουργώντας του μια τρομερή πληγή.

Κυνηγούσανε τη κόκκινη φτερωτή σαύρα εδώ και 3 μέρες. Από την ημέρα της Τελικής Εξόντωσης.

10.000 στρατιώτες είχανε μαζευτεί υπό τις εντολές του Βασιλιά Έντμουντ, με σκοπό να εξολοθρεύσουν πλήρως όλους τους δράκους της Βορεινής Οροσειράς.

Έτσι θα σταματούσαν οι επιθέσεις των δράκων μια για πάντα. Έτσι θα επικρατούσε ειρήνη στο βασίλειο, μια για πάντα. Έτσι είχε υποσχεθεί ο βασιλιάς Έντμουντ. Έτσι του είχαν πει οι θεοί στο όνειρό του.

Είχαν πεθάνει όλοι. Όλοι οι δράκοι. Όλοι οι άνθρωποι. Εκτός από τέσσερεις μαχητές και ένα κόκκινο τέρας.

Ο Έντμουντ τούς είχε υποσχεθεί ειρήνη. Είχε υποσχεθεί απαλλαγή από όλους τους φόρους και διαγραφή όλων των χρεών για όλους τους πολεμιστές. Δικαίωμα για γη σε κάθε επιζώντα. Αυτό είχε παρακινήσει τον Έρικ να πάρει τα όπλα. Ένα καλύτερο μέλλον, μια καλύτερη ζωή για τον εαυτό του, τη γυναίκα του, τους δύο μικρούς γιούς του και τις δυο μεγαλύτερες κόρες του. Το ίδιο είχε παρακινήσει και τον, νεκρό πλέον, αδερφό του.

Ο Έρικ έτρεχε σαν τρελός ενώ άκουγε τον Σίγκμουντ ο οποίος τον είχε σχεδόν φτάσει:

“Τον έχουμε! Πίσω από τα βουνά δεν υπάρχει τίποτα, μόνο πάγος. Δεν ξέρω προς τα που πάει, αλλά απ’τη στιγμή που δεν μπορεί να πετάξει, τον έχουμε!”

Ο Έρικ έγνεψε καταφατικά και κοίταξε πίσω για τους άλλους δύο, οι οποίοι έφταναν σιγά σιγά.

“Εκεί είναι!”, έδειξε με το τσεκούρι του.

“Πρέπει να έχει κάποια σπηλιά στην κορυφή. Δεν θα τον αφήσουμε να ξεκουραστεί άλλο. Οπλίστε τις βαλλίστρες σας! Φάτε και πιείτε από τώρα. Σήμερα θα σκοτώσουμε τον τελευταίο δράκο! Σήμερα θα πάρουμε εκδίκηση για όλους όσους έχουμε χάσει!”

Και οι τέσσερεις μαζί ζητωκραύγασαν και ενώσανε τα χέρια τους, ενώ κοιταχτήκανε αποφασιστικά.

Είχανε περάσει μαζί τα πάνδεινα. Είχανε πολεμήσει ανίερα, κολοσσιαία τέρατα που ξερνούσαν φωτιά από το στόμα τους. Είχαν περπατήσει άπειρα χιλιόμετρα. Είχαν στερηθεί φαΐ, ποτό και ζεστασιά για μήνες. Είχαν χάσει όλους τους φίλους και συγγενείς που είχαν ξεκινήσει για την Τελική Εξόντωση.

Και τώρα ήταν μόνοι τους. Αυτοί οι τέσσερεις. Κουβαλούσαν τη κληρονομιά και το θέλημα ενός ολόκληρου λαού. Αν τα κατάφερναν, θα ήταν ήρωες, ημίθεοι μεταξύ θνητών. Θα τους εξυμνούσαν σε ολόκληρο το βασίλειο και ακόμα παραπέρα. Όλα όσα τους είχε τάξει ο Έντμουντ θα ήταν δικά τους. Το μέλλον, θα ήταν δικό τους.

Ας βοηθούσαν οι θεοί, να πάνε όλα καλά.

Ο Έρικ κοίταξε ψηλά στη βουνοκορφή και έκανε νόημα στους άλλους να ξεκινήσουν την ανάβαση.

Σε 3 ώρες, είχαν σχεδόν φτάσει στην κορυφή. Λίγο ήθελαν ακόμα. Ο ήλιος τώρα βρισκόταν ψηλά, όμως το κρύο παρέμενε τσουχτερό.

Κατά την τελευταία ώρα αναρρίχησης, ακούγονταν ξεκάθαρα και βροντερά οι βρυχηθμοί του δράκου. Δεν ξέρανε αν ήταν ουρλιαχτά οργής ή πόνου. Ίσως να ήταν ουρλιαχτά θρήνου, σκέφτηκε ο Έρικ. Άλλωστε, όπως και ο ίδιος, ο δράκος είχε χάσει όλους τους γνωστούς του και το σπίτι του. Και σύντομα θα πέθαινε και ο ίδιος. Σίγουρα θα το είχε καταλάβει αυτό.

Δεν είπε τις σκέψεις του στους άλλους και προσπάθησε να τις διώξει. Ένιωθε καλά, ένιωθε παραδόξως ξεκούραστος, έτοιμος για μάχη. Δεν ήταν η ώρα για τέτοιες σκέψεις, ήταν ώρα για αίμα και εκδίκηση.

Ύστερα από λίγο, το μικρό μονοπάτι που ακολουθούσαν άρχισε να πλαταίνει και φτάσανε σε ένα ξέφωτο. Εδώ, βρήκαν κάτι που δεν περίμεναν. Ένα περίεργο κτίσμα υπήρχε, εδώ στο ψηλότερο μέρος της πιο μακρινής βουνοκορφής, στα σύνορα του κόσμου των Ανθρώπων.

Ένας ψηλός οβελίσκος από αλαβάστρινο μάρμαρο, σχεδόν αδύνατο να τον ξεχωρίσεις μες στο χιόνι, έστεκε εκεί, πάνω από 5 μέτρα και γύρω γύρω, σμιλευμένες ορθογώνιες πέτρες στο έδαφος, από το ίδιο υλικό. Πάνω στις πέτρες ήταν σκαλισμένα σύμβολα και γράμματα σε κάποια άγνωστη γλώσσα.

Ακριβώς απέναντι από το μονοπάτι που μόλις είχαν ανέβει, πέρα από το μνημείο που είχαν δει, εντόπισαν ένα άνοιγμα στο βουνό. Μια σπηλιά. Σίγουρα εκεί θα ήταν και το καταφύγιο του δράκου.

Σαν σε απάντηση, και άλλα βροντερά αλυχτίσματα ακούστηκαν από εκείνη τη κατεύθυνση.

“Έτοιμοι;” ρώτησε ο Έρικ και κοίταξε τους υπόλοιπους, οι οποίοι έγνεψαν καταφατικά και αποφασιστικά, κραδαινοντας τα όπλα τους.

Άρχισαν να βαδίζουν γοργά μέσα από το μνημείο, κατευθυνόμενοι προς τη σπηλιά.

Ο Έρικ έριξε μια φευγαλέα ματιά στον οβελίσκο καθώς τον προσπερνούσε, ξέροντας πως δεν είχε χρόνο να τον επεξεργαστεί.

Είχαν φτάσει μπροστά από τη σπηλιά, ο Έρικ και ο Σίγκμουντ μπροστά με τα τσεκούρια τους, πιο πίσω ο Τομπάις κρατούσε το δόρυ του σφιχτά και με τα δύο χέρια ενώ είχε και δύο ακόντια στην πλάτη του. Τέλος, λίγο πιο πίσω, η Τζέιν, με μια μικρή βαλλίστρα στο δεξί της χέρι και ένα τσεκούρι στο άλλο ήταν έτοιμη να ρίξει στον δράκο με το που θα τον έβλεπε.

Ο Έρικ και ο Σίγκμουντ πέρασαν την είσοδο της σπηλιάς.

Ανοιγματα και μεγάλες τρύπες στην οροφή της άφηναν το κρύο αλλά και αρκετό φως να μπει, έτσι ώστε στο ημίφως που επικρατούσε, οι μισθοφόροι μπορούσαν να δουν χωρίς να χρειάζεται να ανάψουν πυρσούς. Μια έντονη μυρωδιά επικρατούσε στο μέρος, η μυρωδιά ζώων, σαν αυτή σε μια στάνη, ανακατεμένη με τη μυρωδιά του καμένου. Μια μυρωδιά που όλοι τους είχαν γνωρίσει τους τελευταίους μήνες και ήξεραν τι σήμαινε. Δράκοι ζούνε εδώ.

Ο Τομπάις πέρασε και αυτός την είσοδο της σπηλιάς.

Κάνανε όσο πιο ήσυχα μπορούσαν. Ο ήχος του ανέμου σε συνδυασμό με το χιόνι που κατάφερνε να μπει, τους πρόσφερε αρκετή κάλυψη. Όμως ξεκάθαρα πλέον, ο Έρικ και ο Σίγκμουντ μπορούσαν να ακούσουν τα μουγκρητά και τη βαριά ανάσα του δράκου. Προχώρησαν λίγο ακόμα, σιγά και σκυφτά, δίπλα στα τοιχώματα της σπηλιάς προς την άλλη άκρη της, όπου δεν ξεχώριζαν τίποτα.

Η Τζέιν προσπάθησε να περάσει την είσοδο της σπηλιάς.

Με τη βαλλίστρα παρατεταμένη και κρατώντας το τσεκούρι της, ακολούθησε τον Τομπάις, ο οποίος ήταν κάποια μέτρα μπροστά της. Έλεγε τα νώτα της και έκανε να μπει, πριν χάσει τους άλλους από τα μάτια της. Ο Δράκος όμως βρισκόταν από πάνω της!

Δεν ήταν μόνο οι πολεμιστές που προσπαθούσαν να μην ακουστούν. Κι αυτό ήταν μια σπηλιά δράκων.

Ο κόκκινος δράκος είχε πετάξει από κάποιο άνοιγμα στη σπηλιά και περίμενε κρυμμένος ακριβώς πάνω από την είσοδό της.

Έπεσε πάνω στη Τζέιν, ένα τεράστιο κτήνος 2,5 μέτρων, με όλη του την ορμή. Πριν την συνθλίψει με το σώμα του και τα νύχια του, φρόντισε να την τρυπήσει στη κοιλιά με τη σουβλερή ουρά του.

Η επιθανάτια κραυγή της Τζέιν ακούστηκε σε όλη τη βουνοκορφή και έπειτα καλύφθηκε από το ουρλιαχτό θριάμβου του τέρατος.

Ένα ουρλιαχτό θριάμβου που όμως κόπηκε πριν το τέλος του.

Στις τελευταίες της στιγμές, με το τελευταίο της αίμα να χύνεται από το στόμα της και τις πληγές της, η Τζέιν πάτησε τη σκανδάλη στη βαλλίστρα της. Ένα βέλος πετάχτηκε και καρφώθηκε στη κοιλιά του τέρατος!

Σχεδόν ταυτόχρονα, ένα ακόντιο καρφώθηκε με δύναμη στην πλάτη του δράκου.

“Ψόφα διάολε!” ούρλιαξε ο Τομπάις, ο οποίος με δεινή ικανότητα, είχε πάρει στο χέρι του και το δεύτερο ακόντιο και το έριξε.

Κραυγή πάνω στη κραυγή, ήταν αρκετό για τον Τομπάις για να καταλάβει πως και το δεύτερο ακόντιο είχε βρει το στόχο, αν και δεν είχε καταλάβει που ακριβώς είχε χτυπήσει. Άρπαξε γρήγορα το δόρυ του, που το είχε καρφώσει στο χιόνι, και ουρλιάζοντας, όρμησε στον δράκο.

Λίγο πιο μέσα στη σπηλιά, ο Έρικ και ο Σίγκμουντ βλαστήμησαν για το πως είχαν έρθει τα πράγματα και έκαναν να τρέξουν προς τα έξω. Τότε όμως το ξανάκουσαν. Κι άλλα κτηνώδη ουρλιαχτά μέσα από τη σπηλιά και η βαριά ανάσα ακουγόταν ακόμα.

“Κατάρα!” φώναξε ο Σίγκμουντ “είναι δύο!”

Πολύτιμα δευτερόλεπτα πέρασαν, με τους δύο άντρες σαστισμένους μέχρι ο Σίγκμουντ να πει:

“Έρικ, εσύ είσαι ο καλύτερός μας! Να αναλάβεις τον πληγωμένο δράκο μέσα κι εγώ θα βοηθήσω τους άλλους έξω!”

Πολλές σκέψεις πέρασαν από το μυαλό του Έρικ, ήξερε όμως πως καμιά δεν είχε σημασία.

“Είμαι όντως ο καλύτερος τους, είναι πληγωμένος ο δράκος μέσα στη σπηλιά και μπορώ όντως να τον σκοτώσω, είναι μόνο ένας δράκος έξω, είσαι σίγουρος πως ζουν οι άλλοι, είσαι σίγουρος πως μπορούμε να κερδίσουμε, θα ξαναδώ την οικογένεια μου;”

Δεν πρόφερε καμία σκέψη του, απλά κράτησε σφιχτά το τσεκούρι του και έτρεξε προς τα μέσα φωνάζοντας:

“Οι θεοί μαζί σου Σίγκμουντ!”

“Και μαζί σου Έρικ!”

Ο Σίγκμουντ βρήκε τον Τομπάις σκυμμένο στο ένα γόνατο με προτεταμένο το δόρυ του. Ο κόκκινος δράκος έτρεχε προς το μέρος του, μα πριν πέσει πάνω στο δόρυ σταμάτησε βίαια. Άνοιξε τα φτερά του και υψώθηκε μισό μέτρο από το έδαφος. Εκεί άνοιξε το μεγάλο στόμα του και άρχισε να ουρλιάζει, τεντώνοντας και πιέζοντας το λαιμό του, μέχρι που το ουρλιαχτό έφερε καπνό και ο καπνός έφερε φωτιά. Ο νεαρός κόκκινος δράκος ξέρασε φωτιά προς το μέρος του Τομπάις. Μπορεί η φωτιά να ήταν σχετικά μικρή και να μην κατάκαψε τον Τομπάις, κάτι που ένας ενήλικος δράκος θα μπορούσε να κάνει πανεύκολα, όμως το θέαμα ήταν τρομερό.

Ο Σίγκμουντ προσευχήθηκε να ήταν ο φίλος του καλά και συνέχισε να τρέχει προς το μέρος του, όμως ο Τομπάις έβγαλε μια κραυγή!

“Τα μάτια μου, τα μάτια μου!”, ο Τομπάις είχε αφήσει το δόρυ να πέσει και κράταγε τα μάτια του και με τα δυο του χέρια. Έλεφτε στο χιόνι και προσπαθούσε να ξανασηκωθεί στα τυφλά. Με το που ξανασηκώθηκε, ο δράκος έκανε μια περιστροφή γύρω από τον εαυτό του και του έριξε ένα χτύπημα με την ουρά του τόσο δυνατό, που τον πέταξε από την βουνοπλαγιά.

Κοίταξε τον Σίγκμουντ κατάματα, στάθηκε στα δυο του πόδια και άνοιξε διάπλατα τα φτερά του. Ένα δεύτερο ουρλιαχτό θριάμβου ακούστηκε σ’όλο το βουνό. Ο Σίγκμουντ κατάλαβε πως το ουρλιαχτό δεν ήταν για εκφοβισμό προς τον ίδιο, αλλά σαν προειδοποίηση προς τον άλλο δράκο στη σπηλιά. Και τότε ο Σίγκμουντ κατάλαβε κάτι ακόμα: αυτός ο δράκος δεν ήταν ο ίδιος που κυνηγούσαν και ενώ είχε πολλές πληγές, δεν είχε την πληγή που του είχε κάνει εκείνος, κάτω από το δεξί φτερό...

“Πλησίασε, άνθρωπε!”, ο Έρικ άκουσε τη βροντερή φωνή στο μυαλό του.

Φτάνοντας πλέον στο τέλος της σπηλιάς, μέσα στο αμυδρό φως, ο Έρικ κατάφερε να ξεχωρίσει τη μορφή του κόκκινου δράκου. Πεσμένος πάνω σε εκατοντάδες άλλα κόκαλα δράκων, με το αίμα του να τρέχει από διάφορες πληγές, μα

κυρίως από τη πληγή που του είχε επιφέρει ο Σίγκμουντ, με βαριά ανάσα και χαμηλό βλέμμα, ο δράκος κρατούσε στην αγκαλιά του δύο αυγά.

“Τούτα είναι τα παιδιά μου... Έρικ”, ακόμα και στο μυαλό του, η προφορά του ονόματός του ήταν περιέργη.

Ο δράκος άνοιξε τα χέρια του και ο Έρικ είδε ένα ολόχρυσο αυγό και ένα κόκκινο φολιδωτό αυγό.

“Για αυτά πολεμάω, Έρικ...και για αυτά πολεμάει και η μητέρα τους εκεί έξω”. Ο Έρικ σκέφτηκε την δικιά του οικογένεια και το τι θα έκανε για αυτούς.

“Άσε μας να φύγουμε, σε παρακαλώ”, το πελώριο κτήνος δεν μπορούσε καν να κοιτάξει τον Έρικ στα μάτια, το κεφάλι του ήταν σκυφτό και κοίταγε το πάτωμα. Κοίταξε μια τα αυγά και μετά πέρα από τον Έρικ, προς την έξοδο της σπηλιάς.

“Ο οβελίσκος... από εδώ ήρθαν οι πρώτοι Δράκοι σε αυτό το κόσμο. Είναι η πύλη προς τον κόσμο μας, τον δικό μας κόσμο. Δεν έπρεπε να έρθουμε ποτέ εδώ... Πολλοί περίμεναν να ξανανοίξει η πύλη για να κάνουν το ταξίδι της επιστροφής, μα... (και κοίταξε τα δρακοκόκαλα γύρω του) κανείς δεν επέστρεψε. Η πύλη θα ανοίξει τώρα, το ξέρω, το πιστεύω! Έχω πίστη, έχω πίστη στους θεούς, δεν θα μας εγκαταλείψουν! Άσε μας να φύγουμε!”.

“Μιλάει για τους θεούς!” σκέφτηκε ο Έρικ. “Έχει πίστη στους θεούς και απλά θέλει ασφάλεια για την οικογένειά του. Είναι σαν κι εμένα!”

“Πάρε τα δρακοκόκαλα εδώ σαν απόδειξη των κατορθωμάτων σου, γύρνα στο τόπο σου, στην οικογένεια σου, θα είσαι ήρωας, θα ζήσεις μια καλή ζωή. Με το καιρό θα ξεχάσετε τους δράκους, θα δημιουργήσετε νέες απειλές που να σας δίνουν σκοπό, δεν χρειάζεται να διαλέξουμε την καταστροφή...”

“Πως γίνεται να μου ακούγονται όλα αυτά τόσο σωστά, πως γίνεται να συμφωνώ μαζί του; Τόσοι πέθαναν, τόση καταστροφή επέφεραν οι δράκοι...κι όμως. Δεν είναι λογικό να σκέφτομαι έτσι! Μήπως είναι κάποιο κόλπο, κάποια γητεία που...” και τότε ο Έρικ ένιωσε το δόρυ να τρυπάει τη μέση του και το είδε να βγαίνει από τη κοιλιά του! Κράτησε σφιχτά το δόρυ που τον διαπερνούσε και με τα δυο του χέρια και γύρισε: είδε τον Σίγκμουντ να τον κοιτάει με μια σχετική απάθεια και πιο πίσω τη μητέρα δράκο να ακουμπάει τον ώμο του Σίγκμουντ, σχεδόν στοργικά.

“Συγγνώμη Έρικ... δεν έπρεπε να έρθουμε ποτέ εδώ...”

Ο Έρικ έπεσε στο έδαφος, πάνω σε ένα ελαφρύ στρώμα χιονιού. Ο Σίγκμουντ...ο Τομπάιας, η Τζέιν, ο αδερφός του... όλοι οι πολεμιστές και όλοι οι δράκοι. Όλα είχαν πάει τόσο λάθος. Τουλάχιστον ο Σίγκμουντ ίσως να ζούσε και η οικογένεια των δράκων επίσης. Και η δικιά του οικογένεια; Θα ήταν ασφαλής; Δεν θα τους ξανάβλεπε ποτέ...

Γιατί οι θεοί να επέτρεπαν κάτι τέτοιο; Άραγε νοιαζόταν κανείς εκεί πάνω;

“Δεν έπρεπε ποτέ να έρθω εδώ. Δεν έπρεπε ποτέ να φύγω μακριά τους. Μακάρι να ήμουν τώρα στο σπίτι μου, μαζί τους”. Και έκλεισε τα μάτια του.

ΣΟΦΙΑ ΜΟΡΕΛΛΑ

Μια όμορφη μέρα

Κάποια μέρα στα τέλη του Οκτωβρίου, σε ένα χωριό της Βόρειας Ελλάδας συνέβη κάτι πολύ όμορφο. Εκεί ζούσε η Μαρία. Η Μαρία ήταν δασκάλα στο δημοτικό του χωριού. Ήταν η τρίτη φορά που δίδασκε στο συγκεκριμένο χωριό. Αυτή την σχολική χρονιά της είχαν αναθέσει την τάξη της Τετάρτης.

Κάθε πρωί που σηκωνόταν, πλενόταν, έτρωγε πρωινό, ντυνόταν και με πολύ χαρά ξεκινούσε για το σχολείο.

Έτσι και σήμερα έκανε την πρωινή ρουτίνα και ξεκίνησε. Στο δρόμο σκέφτηκε ότι είναι πολύ ζέστη η μέρα, παρόλο που είναι τέλη Οκτωβρίου.

Όταν έφτασε στο σχολείο και ανέβηκε στο γραφείο του προσωπικού, βρήκε τους υπολοίπους δασκάλους και δασκάλες να περιμένουν τον διευθυντή που ήθελε να τους ρωτήσει κάτι.

Μετά από λίγα λεπτά ο διευθυντής μπήκε στο γραφείο και τους ρώτησε:

- Πώς σας φαίνεται η ιδέα σήμερα που έχει ακόμη καλό καιρό να πάμε τα παιδιά μια εκδρομή στο δασάκι;

Όλοι συμφώνησαν μαζί του:

- Είναι μια πολύ ωραία ιδέα κύριε διευθυντά!

Και έτσι όταν τελείωσε η προσευχή ο διευθυντής ξαναπήρε το μικρόφωνο και είπε στα παιδιά ότι σήμερα θα κάνουν εκδρομή στο δασάκι που είναι λίγο πιο έξω από το χωριό.

Τα παιδιά χαρήκαν τόσο που ζητωκραύγασαν για λίγη ώρα. Ο διευθυντής τους είπε ότι έχουν μόνο ένα τέταρτο για να πάνε στην τάξη να αφήσουν και να πάρουν ότι θέλουν από τα πράγματα τους μέχρι να φύγουν από το σχολείο.

Δημιουργήθηκε ένας μικρός χαμός με όλους τους μαθητές να συνομιλούν μεταξύ τους για το τι θα πάρουν μαζί τους στην εκδρομή.

Η Μαρία ήξερε τι έπρεπε να κάνει μετά την ανακοίνωση του διευθυντή. Κατευθύνθηκε στην τάξη της, όπου βρήκε τους μαθητές της να είναι όρθιοι μπροστά από τα θρανία τους και να μιλάνε μεταξύ τους. Αμέσως τους ζήτησε να κάτσουν κάτω και να κάνουν ησυχία για να τους μιλήσει.

- Παιδιά σε λίγο θα φύγουμε για το δασάκι, θα πρέπει να πάρετε μαζί σας μόνο νερό και το μπουφάν, όσοι έχετε φέρει μαζί σας. Όταν θα φύγουμε από το σχολείο να είστε σε δυάδες, στοιχισμένοι σε δυο σειρές και να ακολουθείτε εμένα και τους υπολοίπους συμμαθητές σας, δεν πρέπει να κάνετε φασαρία ή να φωνάζετε και άμα χρειαστείτε κάτι να έρθετε να μου το πείτε, το καταλάβετε;

- Μάλιστα κύρια Μαρία, είπαν τα παιδιά.
- Ωραία, και τώρα πάμε σίγα σίγα στην αυλή για να φύγουμε, είπε η δασκάλα.

Και έτσι μετά από εικοσιπέντε λεπτά πέρασαν την περιφραξη του μικρού δάσους που θα τους φιλοξενούσε για λίγες ώρες.

- Όπως όλοι ξέρετε θα κάνουμε βόλτες σε όλη την διάρκεια της εκδρομής για να βλέπουμε τι κάνουν τα παιδιά, είμαστε σε ένα δασάκι όπου μπορεί να έρθει ο οποιοσδήποτε, τους επισήμανε ο διευθυντής.

Και έτσι ξεκίνησαν να κάνουν βόλτες μέσα στο δασάκι για να προσέχουν τα παιδιά.

Λίγη ώρα πριν μαζέψουν τα παιδιά για να γυρίσουν πίσω στο σχολείο η Μαρία πρόσεξε ότι τα δικά της ήταν μαζεμένα γύρω από ένα δέντρο και κοιτούσαν κάτω. Κατευθύνθηκε προς τα εκεί και με έκπληξη είδε ότι τα παιδιά κοιτούσαν ένα πληγωμένο πουλί, έναν αετό.

- Παιδιά εσείς χτυπήσατε το πουλί; ρώτησε η δασκάλα Μαρία.
- Όχι κυρία, εμείς έτσι το βρήκαμε πριν από λίγη ώρα, αλήθεια, απάντησε ο Παύλος.

-| Κύρια, τι πουλί είναι αυτό; Ρώτησε η Κατερίνα.

- Αυτό το πουλί παιδιά μου είναι ένας αετός και πιστεύω ότι αυτήν την στιγμή πρέπει να φοβάται πολύ, γι' αυτό θα ήθελα να φύγετε από πάνω του, είπε η δασκάλα Μαρία.

Τα παιδιά αμέσως απομακρύνθηκαν.

- Βλέπετε παιδιά, οι αετοί είναι ζώο που πετάει ελεύθερα ψηλά στο ουρανό και αυτός εδώ είναι φανερό ότι δεν μπορεί να πετάξει.

Την ίδια στιγμή οι υπόλοιποι δάσκαλοι, ο διευθυντής και κάποιοι μαθητές κατάλαβαν ότι κάτι είχε συμβεί και πήγαν εκεί που ήταν συγκεντρωμένοι οι μαθητές και η δασκάλα τους.

- Τι συμβαίνει; φώναξε ο διευθυντής καθώς πλησίαζε με τους υπολοίπους δασκάλους.

- Κύριε διευθυντά τα παιδιά βρήκαν έναν πληγωμένο αετό εκεί κάτω από το δέντρο.

- Αααα! Για να δω. Είπε ο διευθυντής και κοίταξε στο δέντρο που του έδειχνε η δασκάλα.

- Δεν μπορεί να πετάξει για να φύγει, είπαν τα παιδιά.

- Μάλιστα, το βλέπω... Εεεε τότε πρέπει να πάρουμε τηλέφωνο το δασαρχείο για να τους το πούμε και είμαι σίγουρος ότι αυτοί θα ξέρουν τι να κάνουν, είπε διευθυντής.

Και με αυτά τα λόγια ο διευθυντής απομακρύνθηκε για να πάρει τηλέφωνο στο δασαρχείο.

Την ίδια στιγμή που έφυγε ο διευθυντής ένα παιδί από μικρότερη τάξη ρώτησε τι είναι το δασαρχείο.

- Το δασαρχείο είναι ένα γραφείο που φυλάει τα δάση, έτσι Κύρια Μαρία, απάντησε ο Παύλος.

- Το δασαρχείο είναι ένα γραφείο που προσέχει τα δάση μας, σωστά Παύλο, είπε η δασκάλα Μαρία.

Σε λίγη ώρα γύρισε πίσω ο διευθυντής και τούς είπε:

- Σε δέκα λεπτά το πολύ θα είναι εδώ, μου είπαν ότι δεν πρέπει να είμαστε κοντά του για να μην το τρομάξουμε, όποτε όλοι πίσω και σίγα σίγα.

Σε λίγη ώρα εμφανίστηκε το αμάξι του δασαρχείου και από μέσα κατέβηκαν τρεις άνθρωποι. Δυο άντρες και μια γυναίκα.

Η γυναίκα πλησίασε τους μαθητές, τους δασκάλους και τον διευθυντή και τους συστήθηκε ως κτηνίατρος. Τους ευχαρίστησε που πήραν τηλέφωνο και ότι τώρα ο αετός θα είναι ασφαλής.

- Δηλαδή τώρα ο αετός θα ζήσει σε κλουβί; Ρώτησαν οι μαθητές.

- Όχι βέβαια, ή μάλλον για λίγο καιρό. Θα τον πάρουμε από εδώ και θα τον πάμε σε ένα κέντρο περίθαλψης άγριων ζώων, κάτι σαν νοσοκομείο για ζώα που ζουν στη φύση. Εκεί θα τον εξετάσουμε για να καταλάβουμε τι έχει και τι θεραπεία χρειάζεται να κάνει για να είναι υγιής και να μπορέσει να ξαναπετάξει.

- Όπως συμβαίνει και σε μας όταν είμαστε άρρωστοι που η μαμά και ο μπαμπάς μας πάνε στον γιατρό για να μας κάνει καλά, είπε ένα παιδί.

- Ακριβώς αυτό, ναι! Και τώρα με συγχωρείτε, θα πρέπει να πάω να βοηθήσω και τους υπόλοιπους της ομάδας, είπε η κτηνίατρος από το δασαρχείο.

Τους χαιρέτησε και πήγε εκεί που περίμεναν οι δυο άντρες από το δασαρχείο.

- Τι θα λέγατε να μαζέψουμε σίγα σίγα τα παιδιά και να αποχωρίσουμε και εμείς για το σχολείο μας, πρότεινε ο διευθυντής

- Ναι, φυσικά πέρασε η ώρα, είπαν οι δάσκαλοι και οι δασκάλες.

Και έτσι άρχισαν να φωνάζουν τα παιδιά για να μαζευτούν.

Στο δρόμο για το σχολείο ο διευθυντής πλησίασε η τάξη της Κύριας Μαρίας και της είπε:

- Επεισοδιακή η σημερινή μέρα, δεν νομίζεις;

- Ήταν μια όμορφη μέρα, με πολλά μαθήματα και νομίζω ότι αύριο θα πρέπει εξηγήσω πιο αναλυτικά στα παιδιά τι είναι η άγρια φύση, είπε η Μαρία.

- Και νομίζω ότι πολύ καλά θα κάνεις! είπε ο διευθυντής.

ΤΑΣΙΟΥΛΗ ΕΛΕΝΗ

Ο Άρχοντας

Χιόνι είχε καλύψει τον κόσμο· μια κατάλευκη θάλασσα απλωνόταν μέχρι τον ορίζοντα, εκεί που έφτανε το μάτι. Ο ουρανός έστεκε γκρίζος και απέραντος, ένα ενιαίο στολίδι που κάλυπτε τον ήλιο σαν λεπτή κουβέρτα. Κάτω από τον μουντό ουρανό, το χωριό στην άκρη του δάσους και το μεγαλοπρεπές κάστρο, φάνταζαν τα μόνα πράγματα που έσπαγαν τη μονοτονία του λευκού στη γη.

Λευκός, βελούδινος καπνός ξέφευγε από τις καμινάδες των χαμηλών, ξύλινων σπιτιών, σε μια σθεναρή προσπάθεια των κατοίκων να διώξουν το κρύο και την παγωνιά. Σταλακτίτες προεξείχαν από τις στέγες, σαν κοφτερά δόντια κάποιου πεινασμένου θηρίου, μα αυτοί που πεινούσαν πραγματικά ήταν οι ίδιοι οι ένοικοι. Ήταν βαρύς χειμώνας εκείνη τη χρονιά, απότομος και ανελέητος σαν βόρειος άνεμος, οι σοδειές των χωρικών είχαν σβήσει απρόσμενα από το παγωμένο χάδι.

Οι άντρες σταμάτησαν για μια στιγμή τις εργασίες τους, οι γυναίκες που άπλωναν τα κουρέλια πάγωσαν για λίγο καθώς η προσοχή τους στράφηκε στον μοναδικό κεντρικό δρόμο, όπου περνούσε η Συνοδεία του Βασιλιά. Ένα κοκαλιάρικο σκυλί, βρόμικο και γεμάτο ψύλλους τριγυρνούσε στους δρόμους και οσφραϊνόταν για να βρει κάποια ακρίδα ή ποντίκι και να κατευνάσει την καυστική πείνα του. Δύο παιδιά ντυμένα με χοντρά κουρέλια, έτρεξαν από ένα σπίτι σε ένα άλλο, ξυπόλυτα. Το τελευταίο μικρό και γρήγορο θέαμα, των παιδιών, παραμόρφωσε ελαφρά την έκφραση του Άρχοντα που διέσχιζε το δρόμο πάνω στο περήφανο άτι του. Στο κεφάλι του ήχησαν για πολλοστή φορά τα λόγια της Μάντισσας, μιας κακούργας γυναίκας, προφήτισσας που είχε επισκεφτεί πριν από χρόνια. Μελαψή και άσχημη τσιγγάνα, με μάτια δυο κάρβουνα και μαλλιά μπλεγμένα με κόμπους και χορτάρι, σαν να κοιμόταν σε στάβλο. Οι χωρικοί την φοβόντουσαν για τα πράγματα που προέβλεπε. Ο Άρχοντας είχε βρει το ξύλινο καλύβι της μοχθηρής γυναίκας και εκείνη τον υποδέχτηκε με χαμόγελο όλο ψεύτικη γλύκα. Κοφτά και χωρίς περιστροφές, ο άντρας τής ζήτησε να μάθει το μέλλον του.

Η γυναίκα τον κοίταξε σκοτεινά. Το είχε ήδη δει και τον περίμενε.

«Αχ Άρχοντά μου...για μένα είναι απλό, πολύ απλό. Για εσάς όμως είναι τόσο απλό...»

«Τι εννοείς; Μίλα καθαρά!» έκανε απότομα ο Άρχοντας.

«Αυτά που λέω ακούγονται τρομερά στους ανθρώπους. Δεν το αντέχουν όλοι να ξέρουν τη μοίρα τους.»

«Εγώ δεν είμαι αδύναμος!» γρύλισε ο Βασιλιάς. «Μπορώ να το αντιμετωπίσω ό,τι κι αν είναι! Κανείς δεν θα μου αντισταθεί!»

Η Μάντισσα χαμογέλασε ικανοποιημένη, μα ο άντρας δεν το είδε. Έκλεισε τα μάτια, ψιθύρισε μερικά λόγια σε μια άγνωστη γλώσσα, κάτω από το αγέρωχο βλέμμα του Βασιλιά που προσπαθούσε να αγνοήσει το ύπουλο κρύο που είχε γεμίσει το δωμάτιο. Όταν η γυναίκα σταμάτησε, τον κάρφωσε με το ζοφερό της ύφος. Ο Βασιλιάς νόμισε πως είδε μια πράσινη λάμψη μέσα στα μάτια της Μάντισσας, μα δεν ήταν σίγουρος:

«Μίλα γυναίκα. Τι είδες;»

«Η Βασιλεία σου θα τελειώσει, Άρχοντα.

Θα τελειώσει από ένα παιδί.»

Ο Βασιλιάς νόμιζε πως δεν άκουσε καλά. Η γυναίκα επανέλαβε κι αυτός αναφώνησε: «Δεν μιλάς σοβαρά γυναίκα! Δεν είσαι στα καλά σου! Ένα παιδί θα με εμποδίσει να κυριαρχήσω τον Κόσμο; Θα μου αφαιρέσει το δικαίωμα του Θρόνου; Ένα παιδί;»

Έκανε όμως δεύτερες σκέψεις. Οι χωρικοί την σέβονταν και την έτρεμαν. Φυσικά, αυτός ο φόβος τους μπορεί να οφειλόταν στη στενομυαλιά και στη χωριατοσύνη τους, χαρακτηριστικά που διαστρέβλωναν τα πράγματα, όπως με την ερμηνεία του κεραυνού ως οργής κάποιου θεού ή της Άνοιξης ως χαρμόσυνου θαύματος. Μπορούσε να αδιαφορήσει για τα λόγια της...;

«Αχ Άρχοντά μου...» μονολόγησε η γυναίκα περιπαιχτικά όσο περπατούσε προς τα πίσω, βαθύτερα στους διαδρόμους του σπιτιού της. «Δεν ήθελες ποτέ σου ένα διάδοχο...; Δεν το σκέφτηκες ποτέ...;»

Ο άντρας πρόσεξε την κοροϊδευτική της χροιά. Ποια νόμιζε ότι ήταν;

«Πόσο μεγάλος είναι ο πόνος μιας μητέρας άραγε...»

Το αποφάσισε γρήγορα, θα έπαιρνε τα μέτρα του. Η τύχη ήταν ένα παιχνίδι με δίκικο μαχαίρι. Αν υπήρχε έστω και μια μικρή περίπτωση να είχε δίκιο η Μάντισσα, δεν θα επέτρεπε με τίποτα να χάσει το θρόνο και το σεβασμό του από ένα μυξιάρικο.

«Ας είναι!» έκανε ο Βασιλιάς περιφρονητικά. «Ελπίζω μόνο να μην βγεις λάθος και χάσεις την καλή σου φήμη!»

Εκείνη είχε εξαφανιστεί στους διαδρόμους γελώντας. Ήξερε ότι η καλή της φήμη δεν θα χανόταν.

Το στέμμα που πλαισίωνε τη σκούρα χαίτη του γυάλισε στο γκρίζο φως, όσο διέσχιζε με τη Συνοδεία του το δρόμο προς το δάσος. Όχι, δεν θα άφηνε κανένα παιδί να πάρει τη θέση του. Δεν θα άφηνε να υπάρξει κανένας διάδοχος να αναλάβει το Θρόνο του. Από εκείνη τη μέρα στην καλύβα, η ανησυχία είχε φωλιάσει σαν μικρή εστία μέσα του. Πρόσεχε ιδιαίτερα με τις γυναίκες που διάλεγε να τον συνοδέψουν στο κρεβάτι, φρόντιζε να είναι στείρες και να τις βλέπει μόνο μια φορά την κάθε μία.

Το δεύτερο μέτρο ίσως να ήταν πιο δραστικό. Όσα παιδιά πιάνονταν απ' τους φρουρούς να τριγυρνούν στο στάβλο και στο κάστρο του, τα πετούσε στο μπουντρούμι. Φυσικά, τα παιδιά που έβρισκαν, ήταν παιδιά ντόπιων χωρικών αλλά αυτό δεν τον έκανε να τα επιστρέψει ή να το ξανασκεφτεί. Παρά τους ανήσυχους γονείς που επισκέπτονταν το κάστρο για να τα αναζητήσουν, ο Βασιλιάς τους διαβεβαίωνε πως τα παιδιά χάνονταν στο δάσος, στο έλεος των Λύκων. Οι γονείς τότε έτρεχαν να τα αναζητήσουν αλλού, όπως τους είχε συμβουλέψει ο αγαπημένος και αξιόπιστος Άρχοντάς τους, ενώ τα δύστυχα φυλακισμένα παιδιά τους πέθαιναν στα μπουντρούμια ή στέλνονταν πολύ μακριά, πέρα από τη θάλασσα, σε εμπόρους, για να ζήσουν την υπόλοιπη ζωή τους σαν σκλάβοι. Ήταν μεγάλη η γενναιοδωρία του, σκεφτόταν, και δεν θεωρούσε τον εαυτό του υπαίτιο για τον θάνατό τους, εφόσον δεν ήταν ο ίδιος αυτός που τα έστελνε στην αγχόνη ή που κατέβασε το ξίφος στο λαιμό τους. Στην αρχή δίσταζε, με τον καιρό όμως άρχισε να πιστεύει πως αυτό ήταν το δίκαιο, τόσο πολύ που οι τύψεις του θάφτηκαν στο χιόνι.

Ο Άρχοντας δεν τολμούσε να κάνει έφοδο στο χωριό και να τα μαζέψει ένα-ένα – όπως πολύ το επιθυμούσε – καθώς κάτι τέτοιο θα ήταν καταστροφικό για την ιδέα που είχε σχηματίσει ο λαός του για τον ίδιο. Έκανε υπομονή κάθε μέρα, σαν ήρεμος κυνηγός, περιμένοντας πότε κάποιο ανυποψίαστο παιδί θα έπεφτε στην παγίδα του και θα πλησίαζε ασυνόδευτο τους στάβλους για να θαυμάσει τα υπέροχα άλογά του. Επέμεινε στην τεχνική αυτή για αρκετά καιρό. Τα τελευταία δύο χρόνια, είχε μειώσει αρκετά την απειλή και η σπίθα μέσα του είχε χαλαρώσει κάπως.

Δεν υπήρχαν πιθανοί διάδοχοι. Και δεν θα υπήρχαν.

Είχαν φτάσει σχεδόν έξω απ' το χωριό. Μπρος τους απλώνονταν οι πρώτες πυκνές συστάδες του απέραντου δάσους, γεμάτου έλατα και χαμηλούς αγριόθαμνους, το μέρος που προφασίζόταν ότι χάνονταν τα παιδιά κι από όπου, Άρχοντας και χωρικοί, προμηθευόταν τα ξύλα τους. Καταπράσινο και μυστήριο την Άνοιξη, μαύρο σκοτάδι και λευκό το χειμώνα. Μια λευκή θάλασσα με δικά της συναισθήματα, που δεν συμμορφώνονταν σε ανθρώπινους κανόνες. Άγρια ζώα κατοικούσαν ανάμεσα στα σκοτεινά δέντρα και το χειρότερο από αυτά...

....Λύκοι.

Μεγάλοι, άγριοι Λύκοι. Έμοιαζαν με την εκδίκηση της Φύσης ενάντια στην ανθρωπότητα. Ήταν οι πρωταγωνιστές των ιστοριών που έλεγαν οι χωρικοί στα παιδιά – όσα για καλή τους τύχη δεν πλησίαζαν το κάστρο – για να τα κρατούν φρόνιμα. Ο άντρας τις είχε ακούσει απ' τους φρουρούς του και ανατρίχιαζε κρυφά, όσο φανταζόταν τα λαμπερά μάτια τους να τον κοιτούν από το τζάμι, κατευθείαν μέσα στην παγωμένη του ψυχή.

Ανέκαθεν του δημιουργούσαν πρόβλημα. Εισχωρούσαν τη νύχτα στο κοιμώμενο χωριό και κατασπάραζαν τα μικρά μοσχάρια και τα πρόβατα. Τα ζώα αυτά ήταν πολύτιμα για το μαλλί, το γάλα και το κρέας τους, ιδιαίτερα το χειμώνα που οι σοδειές ήταν ανύπαρκτες. Οι χωρικοί ζούσαν από αυτά και οι Λύκοι τα έπαιρναν μακριά. Εκτός από αυτά, οι Λύκοι σε μια άπληστη επιδρομή, είχαν καταστρέψει το στάβλο του Βασιλιά και είχαν αρπάξει δύο από τα καλύτερα άλογά του πριν από αρκετά χρόνια.

Ο Άρχοντας είχε εξοργιστεί τότε. Τα άλογα μπορούσε να τα αντικαταστήσει, αλλά τη γνώμη των χωρικών όχι. Ήθελε όσο τίποτε άλλο να τον θεωρούν άξιο να είναι Βασιλιάς τους, δυνατός κατακτητής του κόσμου. Κι αυτό το πρόβλημα ένιωθε αναγκασμένος να το λύσει.

Πήρε το ξίφος του, φτιαγμένο από τους καλύτερους σιδεράδες του χωριού, και μπήκε στο δάσος με τη Συνοδεία του για να τους κυνηγήσει, με τη μανία να κοχλάζει στις φλέβες του. Κανείς, ούτε άνθρωπος ούτε φύση, δεν θα τον εμπόδιζε να είναι ο αήττητος κυρίαρχος. Ύστερα από δύο μερόνυχτα αποτυχημένων περιοδειών, κατάφερε να βρει τη ρίζα του προβλήματος. Τον αρχηγό της αγέλης.

Ένα θηρίο κατάλευκο σαν τις παγωμένες βουνοκορφές και με μάτια πράσινα σαν τις φυλλωσιές των δέντρων. Τον βρήκε να ξεδιψά απ' το παγωμένο ρυάκι, περήφανο και πανέμορφο, σαν αρχαίο πνεύμα.

Η μάχη ήταν δύσκολη αλλά ο άνδρας κατάφερε να εξολοθρεύσει το λευκό θηρίο. Φόρτωσε το τρόπαιό του στο κάρο και επέστρεψε στο χωριό. Οι χωρικοί τον υποδέχτηκαν με τεράστιο πανηγύρι προς τιμή του, έσφαξαν τα καλύτερα μοσχάρια για να του τα προσφέρουν και έβγαλαν τα καλύτερα κρασιά που φυλούσαν για χρόνια, να του δείξουν την ευγνωμοσύνη και το σεβασμό τους.

Ο Βασιλιάς έδωσε το Λευκό Λύκο στους ράφτες του και εκείνοι περίτεχνα του έφτιαξαν αρχοντικό τομάρι. Το φορούσε στις επίσημες εκδηλώσεις, θυμίζοντας στον κόσμο το κατόρθωμα και την ανδρεία του.

Τα ουρλιαχτά των Λύκων εκείνη τη νύχτα δεν σταμάτησαν. Από τότε δεν του είχαν δημιουργήσει ξανά πρόβλημα, για πολλά χρόνια, μέχρι αυτό το μοιραίο πρωινό που κοιτούσε έξω απ' το παράθυρό του, σκεφτικός. Ο φρουρός του, ο Γκριντζ, είχε μπει ταραγμένος στην βασιλική αίθουσα για να ανακοινώσει πως οι Λύκοι είχαν επιστρέψει και άρπαξαν το αγαπημένο του άλογο από το στάβλο. Ο Άρχοντας δεν το έδειξε, αλλά θορυβήθηκε βαθύτατα. Εκτός απ' το γεγονός ότι μέχρι τότε δεν είχαν εμφανιστεί δυο ταυτόχρονα, ποτέ ξανά δεν είχαν επιτεθεί πρωινές ώρες. Ήταν όντα νυχτόβια...

Ο δύστυχος νέος φοβήθηκε για μια στιγμή για τη ζωή του μπροστά στην οργή του Κυρίου του: «Δεν έχουν επιτεθεί ξανά το πρωί, Μεγαλειότατε...δεν βρισκόμαστε στην κατάλληλη βάρδια για τους Λύκους τη μέρα!»

«Κατάρα! Αυτά τα τέρατα αποδείχθηκαν πολύ πιο έξυπνα από εσάς τους άχρηστους! Οι φρουροί είναι σε επιφυλακή όλη

μέρα και όλη νύχτα! Αντιμετωπίζουν μέχρι και τον ίδιο το Διάβολο! Τι σοί εικόνα είναι αυτή, Γκριντς; Τώρα πρέπει να επέμβω εγώ λόγω της ανοησίας σας!»

Κι έτσι ο Άρχοντας με τη Συνοδεία του, επτά έφιπποι άντρες, βρέθηκαν ξανά στο δρόμο για το δάσος, έτοιμοι να επιτελέσουν το δύσκολο έργο τους. Για άλλη μια φορά το λευκό, λυκίσιο τομάρι άστραφτε σαν το χιόνι, αγνό και όμορφο, ανήμπορο να μαρτυρήσει τη βαρβαρότητα που είχε υποστεί μέχρι να γίνει έρμαιο και σύμβολο του ανελέητου άντρα και τα κάποτε ζωντανά πράσινα μάτια του ζώου, έλαμπαν στον χειμερινό ήλιο σαν πετράδια χαμένα στη βαθιά θάλασσα. Το παγωμένο βλέμμα του Βασιλιά ξεχειλίζει μίσος και οργή για τη συμφορά, την κατάρα που επέστρεψε ξανά να επισκιάσει το Βασίλειό του. Βρίσκονταν πλέον στις παρυφές και κάποια αόρατη, συνωμοτική δύναμη τους έκανε να κοντοσταθούν. Γύρισε τότε στους συνοδούς του:

«Άλλη μια μέρα συμφοράς ξημέρωσε σε αυτόν τον καταραμένο τόπο. Οι Λύκοι επέστρεψαν και κάθε φεγγάρι που περνά θα γίνονται όλο και πιο ισχυροί. Θα τριγυρνούν στο χωριό και θα αρπάζουν ό,τι ζωντανό κυκλοφορεί, μέχρι να ρημάξουν εντελώς τούτο το Βασίλειο!» τους φώναξε.

Μερικοί περίεργοι χωρικοί μαζεύτηκαν στην άκρη του παγωμένου χωριού για να ακούσουν. Αυτό βέβαια δεν ενοχλούσε. Ήθελε μάρτυρες για τις ηρωικές στιγμές του.

«Σήμερα θα σταματήσει αυτό» συνέχισε ο άντρας. «Σήμερα θα εισβάλουμε εμείς ξανά στο δικό τους βασίλειο και θα κυνηγήσουμε τον νέο Αρχηγό τους. Δεν θα επιστρέψουμε μέχρι να τον βρούμε. Δεν θα ησυχάσουν οι ψυχές μας στους τάφους αν δεν τους εξολοθρεύσουμε μια και καλή! Ορκίζομαι στην τιμή μου!»

Και με αυτά τα λόγια ο άντρας τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του, δίνοντας σήμα στην Συνοδεία του. Το περήφανο άτι σηκώθηκε στα πισινά του πόδια και άρχισε να καλπάζει μπροστά. Το λευκό τομάρι του ανέμιζε σαν πολεμικό λάβαρο στην πλάτη του κι εξαφανίστηκαν στο δάσος, αφήνοντας πίσω τους ένα απαλό σύννεφο χιονιού και την ελπίδα στα μάτια των χωρικών ότι θα επιστρέψουν.

Ο δύστυχος Γκάρβεν σκόνταψε και καταράστηκε αρκετές φορές μέσα απ' τα δόντια του. Περπατούσε πεζός, μπροστά και πρώτος, κρατώντας τα γκέμια του αλόγου του στο χέρι. Ήταν ιχνηλάτης και οδηγός τους, αξίωμα που πήρε απ' τον πατέρα του, έναν κυνηγό που ήξερε το δάσος και τριγυρνούσε χρόνια σε αυτό. Ο νέος Γκάρβεν τους είχε οδηγήσει πολλές φορές όταν είχαν χαθεί, με τεχνικές που κρατούσε για τον εαυτό του, καθώς κανείς δεν τις καταλάβαινε. Πώς να τους εξηγήσει για τις κινήσεις των πουλιών που έδειχναν την Ανατολή, άλλωστε; Πως να τους αναλύσει το σκάσιμο στους κορμούς των δέντρων που έδειχνε το Βορρά; Ήταν ολόκληρη επιστήμη που οι άνθρωποι σπαταλούσαν χρόνια για να τη μάθουν.

Είχαν περάσει αρκετές ώρες που τριγυρνούσαν στο δάσος. Διέσχισαν ένα νοητό μονοπάτι ανάμεσα στα δέντρα, αυτό που χρησιμοποιούσαν μοναχικοί έμποροι για να φτάσουν στο χωριό. Ο δρόμος ήταν ανώμαλος, το χιόνι μπορούσε να βαθύνει απότομα σε μια λακκούβα ή κάποιος πεζός από τη Συνοδεία να σκοντάψει σε πέτρα.

Ο Άρχοντας ακολουθούσε τον οδηγό του έφιππος και πίσω του η υπόλοιπη Συνοδεία. Το παγωμένο βλέμμα του ταξίδευε ανάμεσα στους κορμούς χορταίνοντας το απόλυτο λευκό του χειμώνα. Η ακοή του πλουτίστηκε με τον ήχο των ποδιών των αλόγων στο βαθύ χιόνι, το σπάσιμο των κλαδιών, το τιτίβισμα ανήσυχων πουλιών και το φτερούγισμα μιας μικρής κουκουβάγιας. Το μυαλό του όμως συνέχιζε να είναι θολωμένο με ενοχλητικές σκέψεις. Είχε σκοπό να ψάξει πρώτα στο λημέρι που είχε βρει τα θηρία την τελευταία φορά. Δεν πίστευε ότι θα έβρισκε κάτι, αλλά έπρεπε να ξεκινήσουν από κάπου. Ο οδηγός είχε απομνημονεύσει τη διαδρομή και τους κατεύθυνε εκεί. Οι εντολές ήταν ξεκάθαρες: Αν κάποιος Λύκος εμφανιζόταν, θα τον σκότωναν.

Ο Γκάρβεν σκόνταψε ξανά, μα αυτή τη φορά στάθηκε ακίνητος. Γύρισε στους υπόλοιπους άντρες που μιμήθηκαν την στάση του:

«Υπάρχει ένα ρυάκι εδώ κοντά» τους είπε. «Τα άλογα μπορούν να ξεδιψάσουν από κει. Θα το βρούμε σύντομα, Άρχοντά μου».

«Πολύ καλά» απάντησε ο άντρας ψυχρά.

Σύντομα μπόρεσαν να ακούσουν το ποτάμι, όπως ακριβώς τους οδήγησε ο Γκάρβεν. Η επιφάνεια του νερού έλαμπε στον χειμερινό ήλιο σαν μαγικό, διαμαντένιο φίδι. Ένα ελάφι απομακρύνθηκε απ' το νερό τρομαγμένο και ένα άλογο απ' τη Συνοδεία ρουθούνισε δυνατά. Όλοι οι άντρες ξεπέξεψαν, εκτός απ' τον Βασιλιά. Τα ζώα μπήκαν σε σειρά κατά μήκος του ποταμιού και οι ιππείς στο πλάι τους σε επιφυλακή για τυχόν κινδύνους. Όταν μερικοί σιγουρεύτηκαν ότι ήταν ασφαλείς, έσκυψαν με τη σειρά τους και γέμισαν τις χούφτες τους με παγωμένο, λυτρωτικό νερό. Ο Βασιλιάς πλησίασε τον οδηγό τους στην απέναντι όχθη, όπου κοιτούσε προς ένα χιονισμένο λοφίσκο ανάμεσα στα δέντρα. Φαίνεται ότι παρατηρούσε λεπτομερώς το μέρος, βάζοντας νοητά σημάδια για να μην χαθεί. Κάποιος έπρεπε να φροντίζει για τον προσανατολισμό τους.

«Γκάρβεν, πόση ώρα μέχρι να φτάσουμε στο λημέρι τους;» ρώτησε ο Άρχοντας βλοσυρά.

«Είμαστε πολύ κοντά Άρχοντά μου!»

«Είσαι σίγουρος ότι πάμε σωστά;» το βλέμμα του Άρχοντα τον κάρφωσε καχύποπτα. «Δεν έχουμε συναντήσει κανένα λύκο μέχρι τώρα. Τα ίχνη από σήμερα το πρωί έχουν σβηστεί.»

«Κι όμως, Μεγαλειότατε. Τα ίχνη περνούν ακριβώς από δω—»

Ένα απ' τα άλογα της Συνοδείας τριπόδιζε ανήσυχο, ανασαίνοντας κοφτά. Ο καβαλάρης του προσπάθησε να το συγκρατήσει, το άλογο όμως δεν έδειξε να συμφωνεί με τα ήρεμα λόγια, τα αυτιά του έπεσαν πίσω, χλιμιντρίζοντας δυνατά. Σύντομα και τα υπόλοιπα συμερίστηκαν την ανησυχία του και βάλθηκαν να τριποδίζουν.

«Τι συμβαίνει; Κρατήστε το ήσυχο πριν μας ανακαλύψουν!» διέταξε ο Άρχοντας.

Το ζώο ξέσπασε ξανά και ξέφυγε απ' τα χέρια του άντρα που το κρατούσε. Ένας άλλος ξεχωριστός ήχος ακούστηκε μέσα στην σύγχυση. Ο Άρχοντας γύρισε προς την αντίθετη πλευρά, προς την πηγή. Και το αίμα πάγωσε στις φλέβες του.

Εκεί, στο χιονισμένο λοφίσκο που πριν άστραφτε άδειος και αθώος, έστεκε ένα... τέρας.

Ένα κατάμαυρο θηρίο, πιο μαύρο και απ' την νύχτα. Τα ολόχρυσά μάτια του έκαιγαν τις ψυχές των ανθρώπων μπροστά του, σαν λεπτές κλωστές σε πυρκαγιά. Η καυτή του ανάσα έβγαине απ' τα ρουθούνια του πυκνή στον παγωμένο αέρα, λες και η κόλαση έκαιγε μέσα του. Αν κάποιος πίστευε στα δαιμόνια και στα πνεύματα, τότε σίγουρα θα τον περνούσε για τον ίδιο το Θάνατο.

Τα χείλη του είχαν τραβηχτεί σε ένα θανατηφόρο χαμόγελο που συνέθλιβε την ανθρώπινη λογική. Η παρουσία του είχε κάνει τα άλογα να αφηνιάσουν.

«Κατάρα...» ψιθύρισε ο Βασιλιάς. «Είναι οι δαίμονες! Ανασυνταχθείτε αμέσως! Τώρα! Τώρα!» φώναξε.

Ούτε ζώο, ούτε άνθρωπος μπόρεσε να συμμορφωθεί στην εντολή του Άρχοντα. Ο ήχος της σύγχυσης καλύφτηκε, όταν ο μαύρος Λύκος έριξε το κεφάλι του πίσω, ουρλιάζοντας δυνατά. Η φωνή του έμοιαζε να καλύπτει το δάσος, βαριά, σκοτεινή

και πένθιμη, σαν σάλπιγγα που ηχούσε πριν το σχίσιμο των Παραδείσων, την αρχή του Τέλους.

«Καλεί την αγέλη!» ακούστηκε η υστερική φωνή του Γκάρβεν ξαφνικά, σκοντάφτοντας προς το δρόμο της επιστροφής, αφήνοντας τον Βασιλιά και τη Συνοδεία στο έλεος των Λύκων και του Δάσους. Είχε θολώσει. «Τρέξτε! Θα μας σκοτώσουν!»

«Γκάρβεν! Στις θέσεις σας πανάθεμά σας!» φώναξε ο Βασιλιάς παρόλο που και το δικό του το άλογο είχε αρχίσει να μην τον υπακούει.

Σήκωσε το κεφάλι του στο λόφο και είδε το χειρότερο. Πλέον μπορούσε να μετρήσει τουλάχιστον δεκατέσσερα θεριά να γρυλίζουν και να τους μετρούν με τα διαβολικά τους μάτια. Η καρδιά του βούλιαξε στο στήθος του όταν το μαύρο στην κορυφή του λόφου συνέχιζε να κοιτά τον ίδιο στην ψυχή. Είχε κάνει την επιλογή του και τα τέρατα χίμηξαν, διψώντας για το αίμα τους. Άκουσε τους άντρες του να ουρλιάζουν μπροστά στο επικείμενο τέλος τους.

Άλλη μια κραυγή βγήκε από μέσα του, σε μια προσπάθεια να πιέσει το άλογο να τρέξει, όλο και πιο βαθιά μέσα στο δάσος. Είχε χάσει εντελώς το δρόμο του και το μυαλό του. Το είχε σκάσει τρέχοντας να σωθεί, αφήνοντας πίσω την αξιοπρέπεια και τη Συνοδεία του. Όσο όμως κι αν έτρεχε στη ζωή του, δεν θα μπορούσε ποτέ να ξεφύγει απ' την εικόνα των χρυσών ματιών του τέρατος, πόσο μάλλον από αυτό που είχε συμβεί. Οι άντρες του διαλύθηκαν, άλλοι έτρεξαν από κει, άλλοι προσπάθησαν να αμυνθούν, κάποιοι έπεσαν απ' τα άλογα, ένας φαγώθηκε από τα κτήνη απ' την πρώτη στιγμή. Κανείς δεν πρόφτασε να προστατέψει το Βασιλιά.

Δεν κοίταξε πίσω. Τρόμος τον κυριέυσε, όπως δεν είχε νιώσει ποτέ στη ζωή του. Άρχισε να καλπάζει αφήνοντας τη Συνοδεία να τους τραβήξει την προσοχή, για να σωθεί ο ίδιος απ' την κόλαση που είχε πέσει στα κεφάλια τους.

Πως έγινε αυτό; Πού πηγαίνει τώρα; Το χιόνι έτριζε κάτω από τα πόδια του. Έπρεπε να σωθεί. Ήταν ο μόνος που μπορούσε να κυβερνήσει. Έπρεπε να σωθεί. Ήταν άξιος! Μόνο αυτός!

Κινούταν διαρκώς, μα η εικόνα των άπειρων δέντρων και του λευκού, παρέμενε πάντα η ίδια, σαν να ήταν φυλακισμένος σε μία αιώνια φυλακή μες στο μυαλό του, όπου κυριαρχούσε το κενό. Όταν το άλογό του μείωσε από μόνο του ταχύτητα αγκομαχώντας σαν παλιά, βαριά ατμομηχανή κοίταξε πάνω απ' τον ώμο του και βεβαιώθηκε ότι κανένας δεν τον κυνηγούσε.

Το πίεσε να συνεχίσει με κατάρες και κλοτσιές. Το ζώο όμως ήταν πια εξαντλημένο και το μοιραίο έγινε:

Σε μια μεγάλη πέτρα, το άλογο σκόνταψε και ο Άρχοντας εκσφενδονίστηκε μπροστά. Το ζώο τσακίστηκε στο έδαφος σπάζοντας το λαιμό του και ο βασιλιάς προσγειώθηκε βίαια στην παγωμένη γη.

Ξύπνησε απ' το έντονο φτερούγισμα ενός πουλιού, ακόμα στο δάσος, ολομόναχος, με το κορμί του μουδιασμένο απ' το κρύο και την πτώση. Κάθισε μουγκρίζοντας πονεμένα. Πρέπει να ήταν απόγευμα. Η νύχτα στα βόρεια μέρη ερχόταν διαβολικά γρήγορα κι αν δεν ήθελε να περάσει ώρες μέσα στο σκοτάδι να τον κυνηγούν τέρατα, έπρεπε να βιαστεί. Μα πως θα έβρισκε τον καταραμένο δρόμο της επιστροφής; Ο δειλός ο Γκάρβεν το είχε σκάσει σαν αρουραίος μπροστά σε πεινασμένο σκυλί. Η Συνοδεία του είχε διαλυθεί σαν κοπάδι αμνών μπροστά στους δαίμονες.

Έψαξε με το βλέμμα το άλογο του. Σύντομα το βρήκε πίσω του μαζί με μια αναπάντεχη εικόνα.

Το άλογο ήταν σίγουρα νεκρό. Ο λαιμός του ήταν γυρισμένος σε μια αφύσικη γωνία και τα μάτια του είχαν γυρίσει ανάποδα. Μα δεν ήταν μόνο αυτό. Στη σκιά του αλόγου, υπήρχαν τρία μικρά πλάσματα. Αν δεν τον γελούσαν εντελώς τα μάτια του, ήταν δύο μικροί Λύκοι και...ένα ανθρώπινο παιδί. Δεν τον είχαν προσέξει που είχε συνέλθει και τα κοιτούσε λες και ο ουρανός είχε ανοίξει στη μέση.

Το παιδί δεν έμοιαζε πάνω από έξι. Τα δύο ζώα ήταν κατάλευκα, σαν παγωμένες βουνοκορφές και ξεπερνούσαν πολύ λίγο σε μέγεθος το παιδί. Το ένα απ' τα Λυκάκια πάλευε με ένα κομμάτι κρέατος απ' το άλογο, το Βασιλικό του άλογο. Το άλλο κουτάβι έπαιζε σώμα με σώμα με το παιδί σε ένα προσποιητά άγριο παιχνίδι. Για λίγο, τα παρακολούθησε άφωνος. Αν υπήρχαν δύο κουτάβια Λύκων, τότε το λημέρι τους ήταν επικίνδυνα κοντά. Ποτέ δεν έβρισκες εγκαταλελειμμένα κουτάβια

στη μέση του πουθενά και μόνος του δεν θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα αν η υπόλοιπη αγέλη επέστρεφε να τα βρει.

Αλλά...τι στο καλό με αυτό το παιδί;

Πως είχε βρεθεί ένα ανθρώπινο παιδί στη μέση του δάσους;

Είχε χαθεί από το χωριό; Γιατί δεν το είχαν κατασπαράξει;

Ο άντρας έκανε να σηκωθεί μα τα πόδια του λύγισαν. Οι δύο Λύκοι τσίτωσαν τα αυτιά τους και τον κοίταξαν με τα αρπακτικά, μικρά σε ανάπτυξη μάτια τους. Ο άνδρας τα έχασε. Εκείνα τα μάτια είχαν το πράσινο χρώμα της φωτιάς από την κόλαση...τα ίδια σχεδόν μάτια που είχε το Λυκίσιο τομάρι στην πλάτη του. Το παιδί, που ήταν αγόρι, τον κοιτούσε μερδεμένο και περίεργο. Του έκανε εντύπωση πως τα παιδιά – άνθρωποι και ζώα – μπορούσαν να βρουν τα παράθυρα της ψυχής και να κοιτάζουν κατευθείαν μέσα τους.

Η Βασιλεία σου θα τελειώσει από ένα παιδί.

Ανατρίχιασε όταν η φωνή της Μάντισσας ήχησε μες στο μυαλό του, μετά από τόσο καιρό. Η προφητεία της αντήχησε σαν κατάρα στο νου, το κορμί του σφίχτηκε όσο η τρομακτική αλήθεια ξεδιπλωνόταν μπροστά στα μάτια του σαν εξορκισμός. Δεν υπήρχε πιο ταιριαστή περιγραφή από αυτό το ξεχωριστό αγόρι...

Σύντομα τα μικρά έχασαν το ενδιαφέρον τους για τον ακίνητο άντρα που το βλέμμα του άλλαζε ραγδαία. Αυτό ήταν... Αυτό ήταν το παιδί που θα τελείωνε τη βασιλεία του. Το είχε βρει. Αναπάντεχα και εντελώς από τύχη, το είχε βρει. Η βασιλεία του θα τελείωνε από ένα παιδί, είχε πει η Μάντισσα. Και τι πιο ταιριαστό από ένα παιδί μεγαλωμένο από τους Λύκους, τους χειρότερους εχθρούς του; Οργή τον κυριέυσε ξαφνικά, διώχνοντας την ταραχή του απ' την τροπή των πραγμάτων. Αυτό ήταν το μπάσταρδο που θα του έπαιρνε το θρόνο;

«Ένα χαμένο, υιοθετημένο αγόρι στη μέση του δάσους;» αναρωτήθηκε, σαν να ήταν το πιο γελοίο πράγμα στον κόσμο. Κι όμως μέσα του, το αγκάθι του φόβου άνηθε δειλιά. Μικρό το ζιζάνιο, δεν φαντάζει ιδιαίτερο, μέχρι ένα πρωί που θα γίνει η αγκαθωτή περικοκλάδα που θα σου εμποδίζει την έξοδο απ' το σπίτι. Η ρίζα του προβλήματος πρέπει να κόβεται από πριν. Με αυτή την επαναλαμβανόμενη σκέψη, άρχισε σιγά σιγά να συνηθίζει την κατάσταση. Στάθηκε στα πόδια του, αποφασισμένος. Ο ρόλος ενός βασιλιά ήταν σκληρός, συλλογίστηκε με στόμφο. Έπρεπε να προστατέψει το βασίλειο του, τα υπάρχοντά του, τους άντρες του. Όλα και όλοι βασίζονταν πάνω του, έπιναν κρασί στο όνομά του, τον εμπιστεύονταν ότι θα τους προστατέψει. Θα έκανε το καθήκον του, θα προστάτευε τη δόξα του με κάθε κόστος. Κανείς δεν μπορούσε να κλέψει την αξιοπρέπειά του. Περπάτησε με βήμα αργό προς τα τρία κουτάβια.

Κανείς. Όχι, κανείς δεν θα του έπαιρνε το θρόνο.

Η Βασιλεία σου θα τελειώσει από ένα παιδί.

Ξέζωσε το σπαθί του, το λευκό τομάρι του ανέμισε πίσω του σαν μοιραίο λάβαρο. Τα τρία κουτάβια τον κοίταξαν ξανά και το ένα γαύγισε προειδοποιητικά στο βαρύ του βήμα. Δεν είχε επιλογή. Έπρεπε να προστατέψει τα υπάρχοντά του. Το αγόρι δεν κινήθηκε, δεν μπορούσε καν να νιώσει φόβο. Το χρυσό του βλέμμα έμοιαζε αποφασισμένο κι έκαψε μέχρι και τον παραμικρό δισταγμό στην παγωμένη ψυχή του: σήκωσε το σπαθί του.

Βοή σηκώθηκε και ένας στοιχειωμένος άνεμος σαν ουρλιαχτό έτρεξε ανάμεσα στα δέντρα του σκοτεινού δάσους, προάγγελος ενός μεγάλου κακού.

Βρήκε το δρόμο για το χωριό όταν οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου έσβηναν. Είχε χάσει το τομάρι του στα κλαδιά των

δέντρων και κρύωνε, αλλά μπρος στην τύχη, στην κούραση και στην πλούσια υποδοχή των χωρικών δεν του καιγόταν καρφί. Τον κάλυψαν με κουβέρτες, του πρόσφεραν νερό, τον άγγιξαν κλαίγοντας και εκείνος τα δέχτηκε. Ο άρχοντας είχε γίνει ξανά Άρχοντας.

«Είμαστε ασφαλείς!» τους είπε όσο τον κοίταζαν με ελπίδα, φουσκώνοντας το στήθος με υπερηφάνεια.

«Τελείωσε, Άρχοντά μου;» τον ρωτούσαν.

«Δεν θα μας ξαναενοχλήσουν.»

«Πού είναι η υπόλοιπη Συνοδεία, Άρχοντα μου;»

«Δεν στάθηκαν το ίδιο άξιοι. Τους κατασπάραξαν» είπε με ένα κόμπο στο λαιμό. Κάποιος τούς έφτασε τρέχοντας και κοντανασαίνοντας. Ο Βασιλιάς σήκωσε αγγελικά το χέρι του:

«Ηρέμησε. Πες μου τι συμβαίνει.»

«Άρχοντα! Βρήκαν τον Γκάρβεν πιο κάτω!»

«Τον Γκάρβεν;» έκανε απότομα. «Δείξε μου που!»

Αυτό το σκουλήκι τον είχε παρατήσει στο δάσος αβοήθητο. Αυστηρή τιμωρία τον περίμενε για τη δειλία του. Ακολούθησε τον πληροφοριοδότη και βρήκαν τέσσερις άντρες σκυμμένους πάνω από έναν ξαπλωμένο. Ο νεότερος από αυτούς, γύρισε να τους κοιτάξει:

«Βγήκε απ' το δάσος λίγη ώρα αφότου ήρθατε εσείς. Ολομόναχος» είπε ο νεαρός με ένα ανεξιχνίαστο βλέμμα ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

«Φοβάμαι όμως ότι δεν είναι καλά»

Το βλέμμα του άρχοντα έπεσε στον ξαπλωμένο. Ο Γκάρβεν ήταν ανάσκελα και τινάζοταν ελαφρά. Κοιτούσε τον ουρανό με μάτια ορθάνοιχτα, χέρια απλωμένα στη γη και γελούσε νευρικά, σαν να του είχαν εξιστορήσει μια ξεκαρδιστική ιστορία. Ο Βασιλιάς δεν τον πλησίασε. Μπορούσε να δει ξεκάθαρα το τρελό του βλέμμα.

«Τι στον κόρακα είναι αυτό; Κάντε τον να συνέλθει!» απαίτησε.

«Προσπαθήσαμε!» πήρε το λόγο κάποιος άλλος. «Μα δεν ακούει κανέναν! Τον ρωτάμε τι συνέβη και απλά δεν σταματά να γελάει...»

Σαν να τους άκουσε, το γέλιο του οδηγού δυνάμωσε. Ο Βασιλιάς ανατρίχιασε: «Πάρτε τον κάπου ζεστά και φροντίστε τον» διέταξε εν τέλει. «Μόλις συνέλθει, πείτε στο σκουλήκι να με βρει!»

Το γέλιο του Γκάρβεν σταμάτησε λίγες ώρες μετά. Αλλά ήταν πλέον νεκρός.

Ήταν αδύνατο να κλείσει μάτι εκείνη τη νύχτα. Στριφογυρνούσε στα σκεπάσματα του, τα πουπουλένια παπλώματα του

φαίνονταν υπερβολικά βαριά, τα πόδια του πολύ ελαφρά, το κεφάλι του βούιζε ανεξέλεγκτα και το μυαλό του επαναλάμβανε τις ανελέητες εικόνες της σημερινής μέρας. Κι όταν κατάφερνε να κοιμηθεί, έβλεπε δύο χρυσά μάτια να τον κοιτούν στην ψυχή και τινάζονταν ιδρωμένος, φωνάζοντας.

Έκανε βόλτα στο δωμάτιό του, σε μία προσπάθεια να αποβάλει την ταραχή του, χωρίς αποτέλεσμα. Σκέφτηκε να καλέσει μια υποψήφια ερωμένη για να περάσουν όλη τη νύχτα κλεισμένοι στην κάμαρα του, όμως αισθανόταν υπερβολικά κουρασμένος για ερωτικά παιχνίδια και ψεύτικη λαχτάρα. Ίσως είχε γεράσει πια γι' αυτά, κορόιδεψε τον εαυτό του.

Δολοφόνε...

Ο νους του επέστρεφε στο παιδί του δάσους, στο τελευταίο, αποφασισμένο του βλέμμα. Έτσι κοιτούσαν οι στρατιώτες που είχαν λιποτακτήσει, οι βαριά άρρωστοι, οι καταδικασμένοι σε ένα κρεβάτι ακινησίας και πόνου. Αυτό το βλέμμα σήμαινε τη λήξη της μιζέριας τους με ένα ξίφος στο λαιμό. Ο Άρχοντας κούνησε το κεφάλι του διώχνοντας αυτή την εικόνα, που τόσες φορές είχε δει στους χωρικούς και στους στρατιώτες του. Άναψε ένα κερί και κάθισε για λίγο στην αναπαυτική καρέκλα του.

Δολοφόνε...

Δεν γινόταν να ένιωθε τύψεις. Η κουκουβάγια έτρωγε το λαγό για να τραφεί, τα σκυλιά έδιωχναν χωρίς τύψεις τις αλεπούδες για να προστατέψουν τις κότες, σε ένα φυσικό κύκλο ζωής. Είχε διατάξει τη δολοφονία τόσων παιδιών άλλωστε και το σημερινό παιδί δεν ήταν παρά άλλο ένα μπάσταρδο που μπορούσε να αρπάξει το βασίλειό του. Έπρεπε να νιώθει τύψεις που προστάτευε τα υπάρχοντά του;

Δολοφόνε...

Όχι, αυτό ήταν ανήκουστο. Τύψεις για κάποιον που ήθελε να του πάρει το θρόνο που με τόσο κόπο είχε κερδίσει απ' τον πατέρα του όταν ήταν ακόμη δεκαοχτώ! Δεν αποτελούσε κάτι διαφορετικό από ένα κοινό κλέφτη! Έπεσε στο κρεβάτι του για άλλη μια φορά και δεν ξανασηκώθηκε. Προσπάθησε με όλες του τις δυνάμεις να ηρεμήσει. Κάτι ακούστηκε από έξω αλλά δεν έδωσε σημασία. Οι υπηρέτες και οι φρουροί έκαναν βάρδιες ακόμα και τη νύχτα, οι μεν για να ικανοποιήσουν κάποιο έκτακτο αίτημα του Άρχοντά τους, οι δε για την προστασία του Κάστρου. Το μυαλό του έτρεξε ξανά στο νεαρό Γκάρβεν. Μέσα στη ζάλη της αϋπνίας του, ο Βασιλιάς μπορούσε να ακούσει άχνα το γέλιο του στις τελευταίες του ώρες, σαν στοιχειωμένη μουσική. Μα τι του είχε συμβεί; Είχε δει κάτι τόσο τρομερό μέσα στο δάσος που τον έκανε να χάσει εντελώς το μυαλό του;

Δολοφόνε...

Ο Άρχοντας πάγωσε. Νόμιζε πως είχε ακούσει μία στοιχειωμένη φωνή να του μιλά, σαν το μακρινό γέλιο του οδηγού. Το αγνόησε. Δεν μπορούσε να ήταν αλήθεια, άλλωστε. Ο Γκάρβεν ήταν νεκρός και η φρουρά του έκοβε βόλτες απ' έξω.

Γύρνα να με κοιτάξεις, δολοφόνε...

Λίγο πιο δυνατά ακούστηκε η φωνή κατευθείαν μέσα στο μυαλό του. Ο Άρχοντας καταράστηκε τον εαυτό του: είχε αρχίσει να τα χάνει. Δεν μπορούσε να χασομεράει, η αυριανή μέρα τον περίμενε με προετοιμασίες και τον μακροσκελή λόγο για την νεκρή Συνοδεία του.

Γύρνα να με κοιτάξεις, άρχοντα του Τίποτα...

Αυτή τη φορά το άκουσε καθαρά. Μια στοιχειωμένη φωνή, ψιθυριστή και άψυχη, κατευθείαν απ' τον Κάτω Κόσμο που τον γέμιζε μονομιάς με ρίγη. Άνοιξε τα μάτια, τρέμοντας, με το αίμα στις φλέβες του παγωμένο. Στο παράθυρό του, κάτω απ' το ασημένιο φως του φεγγαριού, στεκόταν μία δαιμονική μορφή, μία γυναίκα με μαύρο χιτώνα. Μαύρα μαλλιά έτρεχαν στους ώμους της σαν σκοτεινοί καταρράκτες, πλαισιώνοντας το ακόμη πιο τρομερό πρόσωπό της. Δέρμα ολόλευκο σαν την χλωμή πανσέληνο και μάτια Λυκίσια, πράσινα σαν φλόγες της Κόλασης.

Τον κοιτούσε κι ο άρχοντας ένιωθε να συνθλίβεται μπροστά της, να γίνεται μικρός και ασήμαντος. Μπρος στο καταραμένο της βλέμμα, είχαν απλωθεί τα πιο σκοτεινά μυστικά του και μια-μια οι αποτρόπαιες πράξεις του. Έβλεπε μέχρι και την πιο μικρή του απόφαση, τον πιο μικρό δισταγμό του στο οτιδήποτε, την κάθε σκέψη του, σαν να είχε πιάσει με τα παγωμένα της δάχτυλα την μικρή του καρδιά και την περιεργαζόταν...μα με μια κίνηση του χεριού της μπορούσε να τη λιώσει και να την κάνει σκόνη. Το πιο τρομακτικό πλάσμα που είχε δει ποτέ του. Δεν μπόρεσε να βγάλει άχνα. Ο αέρας είχε εγκαταλείψει τα πνευμόνια του, δεν ανέπνεε.

“Γύρισες να με κοιτάξεις επιτέλους, άρχοντα του Τίποτα, Νικόλας”.

Το πρόσωπο του άντρα παραμορφώθηκε άλλη μία φορά απ' τη φρίκη. Η φωνή ακουγόταν απ' το μυαλό του και τον είχε αποκαλέσει με το όνομά του, το πραγματικό του όνομα, αυτό που κανένας δεν τολμούσε να προφέρει από σεβασμό και φόβο. Η καρδιά του απέκτησε έναν τρεμουλιαστό ρυθμό χτυπήματος, σαν εύθραυστου παιδιού, όταν η μορφή τράβηξε τα χείλη της, αποκαλύπτοντας μια σειρά από μυτερά, μη ανθρώπινα δόντια.

Τρόμος τον είχε κυριεύσει. Αυτό που έβλεπε ήταν πέρα για πέρα αληθινό κι όχι ένα γελοίο όνειρο. Το πλάσμα δεν είχε κινηθεί. Συνέχιζε να τον κοιτά σαν να διψούσε για το αίμα του. «Π-π-ποιά...» ψέλλισε ο άντρας αδύναμα με λεπτή φωνή. «Π-ποιά ε-είσαι;»

Το πλάσμα δεν απάντησε αμέσως. Μίσος έσταζε από τα πράσινα φλογισμένα του μάτια.

“Είμαι ο χειρότερος εφιάλτης σου στη ζωή.

Είμαι η κρυφή ευχή σου για τους εχθρούς σου και η κρυφή ευχή τους για σένα.

Είμαι η πιο κρυφή επιθυμία του λαού σου.

Είμαι ο δαίμονας που σε κυνηγάει στο σκοτάδι και που θα σε κυνηγήσει όταν πλέον δεν θα έχεις κανέναν ή πέτρα να στηριχτείς.

Θα είμαι το τελευταίο πράγμα που θα δεις πριν κλείσεις τα μάτια σου αιώνια και αποχαιρετήσεις τον κόσμο των ζωντανών.”

Ένα μονάχα βήμα προς το μέρος του.

“Μα πάνω απ' όλα, είμαι η μάνα στην οποία στέρησες το παιδί της”.

Ο άντρας έσφιξε αβοήθητος τα χέρια του στα παπλώματα του σε μία προσπάθεια να πιαστεί από κάπου. Ήταν η πρώτη φορά που ένιωθε καθαρό φόβο, απελπισμένο και αγωνιώδη να του τρώει σιγά-σιγά τα σωθικά σαν παράσιτο. Ποτέ του δεν είχε νιώσει έτσι στη ζωή του, κανείς άντρας ή ζώο δεν τον είχε φτάσει ποτέ σε σημείο να θέλει να πεθάνει επιτόπου, φτωχός και αβοήθητος στο κρεβάτι του.

“Είμαι η Αρχόντισσα των Λύκων. Οδηγώ τις αγέλες απ' τις αρχές του Κόσμου, χιλιετίες πριν γεννηθείς εσύ και οι πρόγονοί

σου. Είμαι τα μάτια, η ακοή, η όσφρηση, οι σκέψεις, η ψυχή και τα ουρλιαχτά τους.

Καθοδηγώ τον κόσμο του Δάσους, τον κόσμο που ούτε καν ξέρετε οι τιποτένιοι άνθρωποι, ότι υπάρχει και λειτουργεί.

Χρόνια οι Λύκοι σε έβλεπαν να εισβάλεις στο Δάσος για τα δέντρα και το νερό, για τα ελάφια και τα αγριογούρουνα.

Πριν δύο χρόνια, βλάσφημε, στράφηκες στους Λύκους. Για δυο χρόνια, φόραγες το τομάρι του Αδελφού μου σαν στολίδι του ονείδους σου, της υποτιθέμενης τιμής σου. Και τώρα, πήρες το γιό μου”.

Το πρόσωπο της φοβερής γυναίκας παραμορφώθηκε σε ένα ακόμα πιο φριχτό χαμόγελο. Δάκρυα θόλωσαν τα μάτια του άνδρα.

“Πες μου, πώς ένιωσες όταν σκότωσες τα δύο κουτάβια και το αγόρι, Νικόλας; Πήρες αυτό που ήθελες, άπληστε Άνθρωπε; Έβαλες το χέρι σου σε ξένο Βασίλειο...”

«Κι εσείς!» τόλμησε να φωνάξει υστερικά στην απαίσια γυναίκα. «Κι εσείς εισχωρήσατε στο Βασίλειό μου! Πήρατε τα άλογά μου, την ελπίδα των χωρικών και τα ζώα τους!»

Τα μάτια του πλάσματος άστραψαν σαν σμαράγδια σε σκοτεινή άβυσσο, έλαμπαν πιο πολύ απ’ το πρόσωπό της. Ο άντρας σώπασε και ενστικτωδώς ζάρωσε στο κρεβάτι του σαν να ήθελε να προστατευτεί από κάτι.

“Και ποτέ ούτε έναν από σας.”

Είπε με στοιχειωμένη φωνή και ο άντρας κατάλαβε πως το πλάσμα είχε μετανιώσει για αυτό, διότι εκείνη τη στιγμή, ο απαίσιος δαίμονας ήθελε να σκοτώσει όλους τους ανθρώπους της γης. Ο άντρας συνειδητοποίησε πως η σκοτεινή γυναίκα είχε αναπάντεχα δίκιο. Οι Λύκοι δεν είχαν σκοτώσει ποτέ κάποιον από τους ανθρώπους. Έπαιρναν μονάχα τα ζώα τους, έκτος απ’ τη σημερινή, καταραμένη μέρα στο δάσος.

Τότε, ο περήφανος άρχοντας, που μέχρι τότε δεν είχε υποκύψει ή υποκλιθεί σε κανένα, κατάλαβε την ανοησία του. Σηκώθηκε απ’ το κρεβάτι του με τρεμάμενα πόδια, έτρεξε σαν απελπισμένος ζητιάνος προς τη γυναίκα και έπεσε γονατιστός μπροστά της, σε μια προσπάθεια να ικετεύσει για έλεος. Ό,τι κι αν ήταν αυτό το πλάσμα που είχε εμφανιστεί στο δωμάτιό του, ό,τι δαίμονας ήρθε να τον καταραστεί, δεν αστειευόταν. Ήταν επικίνδυνος και το ένιωθε στο πετσί του.

«Έκανα λάθος!» φώναξε σαν παιδί που ήξερε τι τιμωρία τον περίμενε. «Έκανα ένα τρομερό λάθος! Συγχώρεσε με!»

Το πλάσμα τον κοιτούσε αηδιασμένο με την στάση του.

“Πες μου πως ένιωσες, Νικόλας.”

«Δεν ήξερα τι έκανα!»

“Ήξερες πολύ καλά.”

«Όχι! Το έκανα για το λαό μου! Για το βασίλειό μου!»

“Το έκανες γιατί είσαι αλαζόνας και δειλός, Νικόλας. Μόνο γι’ αυτά τα δύο πράγματα.”

«Όχι! Μόνο εγώ μπορώ να κυβερνήσω! Ο λαός μου με σέβεται και με χρειάζεται!»

“Νομίζεις ότι είσαι τόσο σημαντικός...Ποιος έτρεξε να σε σώσει στο δάσος, Νικόλας; Ποιος έτρεξε να σώσει το Βασιλιά του που, μόνο αυτός μπορεί να κυβερνήσει...;”

Τα μάτια του άνοιξαν ορθάνοιχτα μπροστά στην συνειδητοποίηση. Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά αρκετές φορές, μην μπορώντας να δεχτεί την τρομερή αλήθεια. Όχι, όχι δεν μπορούσε να ήταν αλήθεια....

«Όχι, όχι! Η-η προφη-»

“Φαίνεται πως δεν άκουσες καλά την προφητεία της Μάντισσας, δειλέ”.

«Την άκουσα! Την-»

“Σιωπή! Η αλαζονεία σου δεν σε άφησε να την ακούσεις, πόσο μάλλον να την ερμηνεύσεις σωστά. Δεν σταμάτησε η προφητεία στην πρώτη της φράση. Σε ξεγέλασε”.

Ο άντρας σήκωσε το κεφάλι του σαστισμένος. Στο μυαλό του ήχησαν τα λόγια της μάντισσας, αυτή τη φορά όλα, απ’ την αρχή μέχρι το τέλος.

Η Βασίλεια σου θα τελειώσει από ένα παιδί.

Αχ Βασιλιά μου...δεν ήθελες ποτέ σου ένα διάδοχο; Δεν το σκέφτηκες ποτέ...;

Πόσο μεγάλος να είναι ο πόνος μιας μητέρας άραγε...;

Μόνο τότε ο Άρχοντας κατάλαβε το μέγεθος του λάθους του. Ο κίνδυνος δεν ήταν κάποιος διάδοχος που μπορούσε να αποκτήσει κατά λάθος και να τον διαδεχτεί με την βία. Ήταν η μητέρα του παιδιού που θα σκότωνε στην ομίχλη της ίδιας του της αλαζονείας, της απληστίας και ανοησίας. Ήταν ανόητος. Κοιτούσε μόνο τον εαυτό του. Μετάνιωσε πικρά για αυτό που είχε κάνει. Ακούμπησε το μέτωπό του στο πάτωμα προσκυνώντας στο ίδιο του το πολυτελές χαλί:

«Λυπάμαι... λυπάμαι τόσο!» δάκρυα έτρεξαν από τα μάτια του.

“Δεν λυπάσαι, Νικόλας. Δεν λυπήθηκες ούτε τα αθώα κουτάβια, ούτε τον αθώο γιό μου, ούτε τα αθώα παιδιά που έστειλες στο θάνατο για να αποφύγεις τον τρανό διάδοχο. Σου αξίζει σκληρή τιμωρία. Και θα τη λάβεις.”

«Συγχώρεσε με!» φώναξε γοερά ο άντρας. «Μην με σκοτώσεις, σε εκλιπαρώ!»

“Ούτε το θάνατο δεν αξίζεις, αλαζόνα άρχοντα του Τίποτα.”

Η σκοτεινή γυναίκα σήκωσε το χέρι της. Ο άντρας έπρεπε να καλύψει ο πρόσωπό του για να μην καεί, όσο το χέρι της απαίσιας γυναίκας τυλιγόταν με πράσινες φλόγες, σαν να άνοιγε μια μικρή πύλη της Κολάσεως. Η γυναίκα-Λύκος τίναξε τις φλόγες προς το κρεβάτι του άρχοντα και εκείνο άρπαξε αμέσως φωτιά. Με μία αέρινη κίνηση, οι φλόγες έσβησαν και στη θέση του κρεβατιού υπήρχε πλέον ένα μαύρο έλκηθρο. Ο άντρας δεν πίστευε στα μάτια του. Το κρεβάτι του είχε μόλις μεταμορφωθεί σε ένα όχημα. Χωρίς να καταλαβαίνει, γύρισε άφωνος στη γυναίκα για βοήθεια.

“Ίδού η τιμωρία σου, Νικόλας, Άρχοντα του Τίποτα, που δεν μπορείς να αρνηθείς: Είσαι καταδικασμένος αιώνια στο μουντρούμι που πέταξες όλα τα αθώα παιδιά. Δεν μπορείς να πεθάνεις πλέον, είσαι αθάνατος και καταραμένος να ζήσεις σ’ αυτή τη φυλακή που εσύ ο ίδιος έφτιαξες. Τα φαντάσματα των πεθαμένων παιδιών θα σε συντροφεύουν κάθε μέρα που θα περνά, να σου θυμίζουν τα κρίματά σου, τις αμαρτίες που σε βαραίνουν.”

Ξάφνου, ένα παγωμένο αεράκι χάιδεψε το πρόσωπό του, κοφτερό σαν γυαλί. Το δέρμα του ανατρίχιασε ολόκληρο, συνειδητοποίησε πως έκανε πολύ κρύο στο δωμάτιο, λες και κάποιος είχε ανοίξει ένα τεράστιο παράθυρο. Σήκωσε τα μάτια του και είδε πως η γυναίκα είχε ανοίξει τα χέρια της, σαν να καλωσόριζε κάποιον αόρατο αγαπημένο στην αγκαλιά της. Το πράσινο βλέμμα της ήταν καρφωμένο πάνω του με μια σαδιστική λάμψη και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα κατάλαβε γιατί. Ξεκίνησε σαν ένα αχνό τρεμούλιασμα στο σκοτάδι, ένα ύπουλο παιχνίδι του μαύρου στο ημίφως. Ύστερα το τρεμούλιασμα πήρε μορφή, στην αρχή σαν αχνός, πράσινος καπνός που τους περικύκλωνε και ύστερα σαν διάφανες φιγούρες. Γύρω από την τρομερή γυναίκα, είχαν εμφανιστεί αέρινες παρουσίες, τα διάφανα φαντάσματα των τριακοσίων εξήντα πέντε παιδιών που είχε πετάξει στο μουντρούμι εν ψυχρώ να ξεψυχήσουν σαν σκυλιά. Τα πιο πρόσφατα μπορούσε να τα αναγνωρίσει, δύο δίδυμα αγοράκια με μεγάλα μάτια και αδύνατα κορμιά, έτοιμα να τα πάρει ο άνεμος. Όσο όμως το βλέμμα του άντρα κινούνταν, τόσο ένιωθε να χάνει το μυαλό του, έβλεπε παιδιά με βγαλμένα τα μάτια τους, το πρώτο μέρος του σώματος που έλιωνε σε ένα κουφάρι, έβλεπε φαγωμένα δάχτυλα που η πείνα είχε νικήσει, έβλεπε τρυπημένα στομάχια, αποτύπωμα της λόγχης κάποιου εκνευρισμένου και ανυπόμονου φρουρού, έβλεπε σάπια μάγουλα, σάπια πόδια, σάπια στόματα με σκισμένα χείλη, έβλεπε κορίτσια με κομμένα τα αυτιά τους, τροφή των αρουραίων, παιδιά χωρίς μύτη καθώς άφησαν τη ζωή πίσω τους άρρωστα, ψημένα στον πυρετό και πνιγμένα στον ίδιο τους τον εμετό, όλα τους με την κολασμένη λάμψη της πράσινης αύρας, όλα τους διάφανα στο ασημένιο φως του φεγγαριού, όλα τους λυπημένα, με μια ταυτόχρονη νεκρή έκφραση. Ο άντρας νόμιζε πως είδε το Γκάρβεν μέσα στο νεκρό πλήθος, να του χαμογελά με ύφος τρελό, μα πριν προλάβει να το εξακριβώσει, η νεκρή θάλασσα άρχισε ξανά να διαλύεται σε καπνό και στάχτη, αφήνοντας εκείνον και την τρομερή γυναίκα ξανά μόνους:

“Η ψυχή σου θα σαπίζει, το σώμα σου όμως όχι.

Μονάχα μια νύχτα θα μπορείς να βγεις. Μια νύχτα όλο τον χρόνο. Μα εκείνη την ξεχωριστή νύχτα, θα κάνεις και κάτι ξεχωριστό.”

Το πλάσμα χαμογέλασε στον δύσμοιρο άντρα που το κοιτούσε παραδομένος.

“Εκείνη την ξεχωριστή νύχτα, θα ταξιδεύεις σε όλη την υφήλιο με την ταχύτητα που έχει το Βόρειο Σέλας και θα επισκέπτεσαι κάθε παιδί του κόσμου. Θα τους δίνεις δώρα, δώρα που θα τα κάνουν χαρούμενα και που θα τα κάνουν να γελούν και να σε ευχαριστούν, να φτιάχνουν τραγούδια για σένα. Κάθε παιδί θα παίρνει ένα δώρο από σένα εκείνη την ξεχωριστή νύχτα. Και την επόμενη μέρα, θα επιστρέφεις στο μουντρούμι σου και πάλι, μέχρι την ίδια μέρα του επόμενου χρόνου.”

«Α-αυτό είναι...» έκανε τρεμάμενος ο άντρας, όμως το πλάσμα συνέχισε αγνοώντας τον:

“Μα όταν θα μεγαλώσουν αυτά τα παιδιά...θα είσαι γι’ αυτά απλά ένα παραμύθι.

Ένας Μύθος.

Θα ξεχνιέσαι από όλους και από όλα, σαν να μην υπήρχες ποτέ. Δεν θα θυμάται κανείς ότι κάποτε ήσουν ένας βασιλιάς. Θα ξεχαστείς σαν τον Νικόλας τον άρχοντα. Αρχίζοντας απ’ τον λαό σου, απόψε.”

Δάκρυα έτρεχαν ασταμάτητα απ' τα μάγουλα του άντρα μπροστά στην τιμωρία που του υπαγόρευε. Η γυναίκα έριξε το κεφάλι της πίσω και έβγαλε ένα Λυκίσιο ουρλιαχτό μέσα στη σκοτεινή νύχτα. Ο άντρας τινάχτηκε τρομαγμένος.

Ήταν το κάλεσμα της Αγέλης.

Απ' τις σκιερές γωνιές του δωματίου του, σαν δαίμονες που караδοκούσαν, εμφανίστηκαν οχτώ ζευγάρια μάτια. Οχτώ Λύκοι, οχτώ τέρατα με μάτια φλογισμένα και στόματα ορθάνοιχτα τους πλησίασαν, όλοι επικεντρωμένοι στον πεσμένο άντρα. Εκείνος έβγαλε μια μικρή κραυγή όταν είδε τον κατάμαυρο Λύκο απ' τη σημερινή καταραμένη μέρα στο λόφο, να τον κοιτά και να τον ζυγώνει. Σύντομα περικύκλωσαν εκείνον και τη γυναίκα.

«Όχι, όχι! Θα το κάνω! Θα κάνω ότι μου λες, αρκεί να τους πάρεις από κοντά μου!» φώναξε ο άντρας.

Η γυναίκα γέλασε με κακία.

“Θα είναι οι συνοδοί σου, Νίκολας. Η καινούρια σου Συνοδεία.”

Οι Λύκοι μόλις άκουσαν την τελευταία της φράση, όρμησαν και στήθηκαν μπροστά στο έλκηθρο γρυλίζοντας και δείχνοντας τα δόντια ο ένας στον άλλο σαν να μάλωναν μεταξύ τους. Μπροστά απ' όλους, μπήκε ο Αρχηγός, ο μαύρος με τα χρυσά μάτια. Ο Θάνατος αυτοπροσώπως.

Ο άντρας παραδομένος, κοίταξε την καινούργια του αναπάντεχη συνοδεία, χωρίς να μπορεί να αρθρώσει έστω και μία λέξη. Ήξερε βαθιά μέσα του ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να αλλάξει την τιμωρία του. Η μοίρα του ήταν σφραγισμένη τούτη την καταραμένη νύχτα και για κάθε άλλη νύχτα που θα ερχόταν.

Τα δάκρυά του στέγνωσαν στο πρόσωπό του. Το μυαλό του θόλωσε, μα καθάρισε ταυτοχρόνως.

“Κάτι τελευταίο.”

Ακούστηκε η στοιχειωμένη φωνή του πλάσματος. Ο Νίκολας γύρισε και την κοίταξε μία τελευταία φορά. Στα χέρια της κρατούσε ένα σκούρο, κατακόκκινο ρούχο σαν χιτώνα. Η γυναίκα τον πλησίασε και του τον έδωσε.

“Το δάσος χρησιμοποίησε το τομάρι του Αδερφού μου για να καλύψει το γιό μου. Ιδού το νέο σου στολίδι, ποτισμένο στο αίμα του αθώου μου παιδιού. Θα σε κρατάει ζεστό και μετανιωμένο.”

Ήταν το τομάρι του κάποτε Λευκού Λύκου, του κάποτε συμβόλου της τιμής του ως βασιλιάς. Μόνο που το κεφάλι έλειπε. Η κάποτε λευκή του γούνα ήταν βαπτισμένη στο σκούρο χρώμα του αίματος. Με μια μηχανική κίνηση, σαν μαγεμένος, ο Νίκολας την φόρεσε. Και με αργά βήματα πλησίασε προς το έλκηθρο. Το καθήκον του ξεκινούσε...

Η γυναίκα πίσω του τον παρακολουθούσε με ύφος ικανοποιημένο. Τα μάτια της έλαμπαν πιο πολύ απ' την φωτισμένη πανσέληνο.

“Έτσι είναι το δίκαιο, Νίκολας.” είπε καθώς τον έβλεπε να ξεμακραίνει προς την καινούργια του Συνοδεία.

“Η Βασιλεία σου τελείωσε από ένα παιδί.”

Για όλα τα παιδιά του Κόσμου”.